

Dénis Linbohm

MAGINS SYSTEM

Ψ Psi-Cirkeln Ψ

Tillägnas hon som fick namnet Henny
samtidigt som hon fick självständig existens
den 20 februari 1992
kl 6:14
genom samproduktion av
Veronica och Mats

KAPITELRUBRIKER

KÄNSLAN, TRON OCH VETANDET	5
MÖNSTERFÅNGAR	10
ETT ENKELT MAGISKT RITUAL	14
FÖRTROLLADE KRETSKORT	18
TROLLMAKTENS VERKTYG	20
TALISMANER OCH AMULETTER	24
KYRKOÅRDENS ANDEMAKT	33
MÖRKRETS BLOMNING	39
ALFA OCH OMEGA	43
SMUTSIGA ÄNGLAR	49
PAKT OCH KONTRAKT	59
PENTAGRAMMET	69
MÄTA BORT ONT	75
ÅTTA STEG UPP	78
NIO HUVUDNYCKLAR	81
TROLSKA ESSENER	88
TROLLKNYTE	101
SJÄLENS DJURPARK	104
VAMPYRISM	116

Du vise som blott prisar Ljuset;
ge även åt Mörkret ett ord!
Vi vet att det kosmiska huset
har sträckning åt syd och åt nord.

Du talar om taket, det höga,
men ej om det golvet, som bär,
och glömmet visst bort att vårt öga
kan skåda den Sanning som är.

Du talar om kärlekens gudom;
om godhet och änglarnas råd,
men se våra sargade hudar:
De vittnarjust inte om nåd!

Du talar om prövning och tuktan,
om livet som lidandets färd,
men plåga ger hat och vår frukian
kan ej bygga kärlekens värld.

Nu yppa oss Rätten, den sanna,
till kunskapens träd ge oss del
och slaven skall höja sin panna
och själv rensa världen från fel.

Allt liv är ju barn av Den Ende,
och barnet skall ej vara träl
så Den som till Jorden oss sände
gav frihet och vilja vår själ..

(dikt av författaren på 1940-talet)

MAGINS SYSTEM

Copyright © Ann & Dénis Lindbohm 1993

Ψ Psi-Cirkelns förlag i Malmö Ψ

Lindbohm, *Teknikergatan 1*, 215 68 Malmö, tfn 040-824 53

Text Times 11 pkt på Macintosh Classic med MacWrite 11

Tryckning/bindning av Sydbok Produktion AB, Staffanstorps 1993

ISBN 91 971540 24

*/ Adressen "Fosievägen 29 A VI", har bytts till:
Teknikergatan 1, 215 68 Malmö (införd ändring)

Överförd till data – Billy Bratt 2003

KÄNSLAN, TRON OCH VETANDET

Det finns många världsåskådningar; många skilda och mycket olika uppfattningar om vår tillvaro, men i grunden finns det bara två. Två olika - och de är mycket olika. De är totalt motsatta varandra. Den ena uppfattningen är den fysiska, dess motsats är den metafysiska.

Med ordet *metafysik* avses uppfattningen att det finns en översinnlig tillvaro, en verklighet som befinner sig bortom våra fysiska sinnens resurser och räckvidd. En metafysiker är alltså en person som tror på det övernaturliga, för att nu säga det på ett enkelt vis.

Det övernaturliga har många namn och namnen betecknar ofta olika uppfattningar om det övernaturliga. Vi kan ta det vanliga och välkända ordet "religion". Att vara religiös innebär att man har en metafysisk världsåskådning; man tror alltså på en tillvaro bortom den fysiska, en tillvaro som inte kan uppfattas av våra kroppsliga sinnesorgan. Religion är den allra vanligaste och mest utbredda formen av metafysik, men som bekant finns det många olika religioner. Att vara religiös är detsamma som att vara metafysiker - men att vara metafysiker är inte detsamma som att vara religiös.

Faktiskt kan en metafysiker ta avstånd från samtliga religioner. Det finns, som redan sagts, olika sätt att uppfatta tillvaron och varje uppfattning har sin egen beteckning, sin egen rubrik, men vissa beteckningar gäller som huvudrubriker, andra som underrubriker.

Metafysik är en huvudrubrik. Jämlika huvudrubriker är orden *esoterik* och *transcendens*; de kan användas med ungefär samma betydelse som ordet metafysik. Däremot kan det vålla missförstånd och även åtskillig irritation om man använder ord som ockultism och magi när man talar om det övernaturliga. En person som säger sig vara metafysiker kan känna sig kränkt om man säger att han är ockultist eller att han har en magisk världsbild. De olika benämningarna för tron på det övernaturliga har olika, ofta mycket olika, värdeklanger.

Många av dem som tror på det övernaturliga och ägnar sig åt att utforska ämnet kallar det för *parapsykologi*, en term som har en klang av vetenskaplighet. Faktiskt är det så att en parapsykolog kan vara skeptisk till tron på någonting övernaturligt, helt enkelt ifrågasätta att det finns någonting sådant. Hans forskning grundas mera på misstro än tro. Av denna anledning är det litet osäkert om man kan jämställa parapsykologin med metafysiken, men man kan inte heller placera termen parapsykologi som en huvudrubrik ovanför termen metafysik. Det rätta är nog att placera parapsykologin i gränsområdet mellan den fysiska och den metafysiska världsuppfattningen. Parapsykologin hör inte hemma på någondera sidan - utan kan sägas stå med ett ben på vardera sidan.

Det kan bli mycken förvirring genom alla dessa olika namn för övernaturen, men å andra sidan kan det bli missförstånd om man

förenklar. Låt oss säga att man tror att det finns en tillvaro bortom den fysiska och helt enkelt nämner denna som en andlig dimension. Det är en gammal benämning, som används som en motsats till den rent materialistiska uppfattningen. Tror man att det finns en övernaturlig verklighet som inte kan uppfattas av de fysiska sinnen, ja då har man en andlig världsbild.

Risken är att om man säger sig vara andlig så tolkas detta som att man är religiös. Vanligtvis uppfattas detta som att man tror på Bibelns förkunnelse. Om man då säger att man inte tror på Bibeln blir uppfattningen att man tror på någon annan religion och skulle man förneka detta uppstår undran och förvirring, för hur kan man vara andlig utan att vara religiös?

Jo faktiskt, det kan man. Man kan rentav vara *ateist*, alltså tro att det inte finns någon gud av den sort som det eljest finns i de flesta religioner, och likväl ha en andlig uppfattning. För övrigt finns det religioner som inte omfattar tron på en gudomlig överhöghet. Gudlösa religioner - vilket kan låta helt absurt för dem som fått sin religiösa åskådning från judarnas Tora, de kristnas Bibel eller muslimernas Koran.

Agnostikern har både likheter och olikheter med parapsykologen. Agnostikern varken tror eller tvivlar. Dessutom finns det agnostiker som *både* tror och tvivlar, växelvis.

Vidare måste vi hålla i åtanke att ordet tro har en flytande och mångtydig innebörd. Det kan å ena sidan ha samma mycket obestämda betydelse som ordet gissa och å andra sidan ha samma fasta betydelse som ordet övertygelse. En person kan säga sig tro på Gud och hysa sådan "övertygelse" att han är redo att offra allt, inklusive sitt eget och sina käras liv, för denna sin tro. En annan person kan säga sig tro att det finns en gud och därmed mena att det kanske, möjligen, tänkbart finns en överordnad och styrande makt. Troende av denna sistnämnda sort kan sägas befinna sig någonstans mellan dem som hyser den icke-sviktande övertygelsen och dem som inte alls kan föreställa sig att det finns en gudomlig överhöghet. De är inte riktigt agnostiker, men det är ingen stor skillnad.

Många uttalar sig som om det skulle finnas två motsatta positioner, där den ena utgöres av tro och den andra av otro, det vill säga frånvaro av tro. De som har denna uppfattning anser också att trons motsats är vetande, så att den som inte har någon tro är en klart tänkande och vetande person, medan den som har en tro är - mindre vetande. De personer som har denna åsikt är mestadels tvärsäkert övertygade om att de är realister, att de har en vaken uppfattning om verkligheten och att de är helt fria från illusioner. *Men det är en illusion.*

Ingen människa har förmåga att skaffa sig fullständig vetskap om hurdan den totala verkligheten är. Den äkta och sanne realisten förstår detta och *vet att vi bara tror att vi vet.*

När någon säger sig inte tro på någon gudomlig överhöghet och kanske samtidigt påstår sig vara vetande är detta en ren villfarelse.

Den rätta formuleringen av ett sådant uttalande skall vara:

"Jag tror mig veta att det inte finns någon gud."

Vi är troende, allihop. Även den som säger sig inte tro på någonting alls har likväl en form av tro. Om inte annat så tron att allting är helt meningslöst.

De personer som tror enbart på den fysiska världsbilden anser att denna världsbild är klart och tydligt bevisbar och att det just därför är vetande, inte någon tro. Ett logiskt vetande, grundat på beprövad och bevislig *vetenskap*. Just ordet *vetenskap* används ofta som om själva nämnandet av detta ord skulle utplåna allt motstånd. Anhängare av fysikens världsbild kan säga:

"Detta är vetenskapligt bevisat. Alla forskare är ense om att det är på just det här sättet."

Samma argument, fast med andra ord, används av religiösa personer som stöd för *deras* världsbild. De hänvisar till sin heliga skrift (Tora, Bibeln, Koranen) och till alla dem som satsat både sig själva och andra för lärans utbredning.

Har man en tro så är det egentligen självklart att man anser sin egen tro vara den mest riktiga och rentav den enda riktiga. Det är en självklarhet av den enkla anledningen att om man uppfattat sin egen tro som mindre riktig än andras tro så hade man skiftat tro. Vad skulle det finnas för vettig anledning att tro på något som man anser vara mindre riktigt, mindre rätt och sant, än det som andra tror på?

Allt vetande grundas på erfarenhet, någon annan form av vetande finns inte. Vad man erfar, alltså upplever, lagras i minnet som kunskaper - men erfarenheterna är inte bara sådant som man själv har upplevt. Vi tar emot kunskaper från andra, sådant som andra har erfarit. Detta är en av de egenskaper som skiljer arten människa från övriga biologiska arter; förmågan att bygga upp mycket komplicerade kunskaper och överföra dessa från generation till generation, varvid varje ny generation utökar de ärvda kunskaperna. Hos praktiskt taget alla biologiska arter lär avkomman in vissa beteenden från föräldrarna.

Det kan sägas vara en överföring av kunskaper från generation till generation, men vad arten människa överför mellan generationerna är oerhört mycket mer komplicerat än vad någon annan art förmår.

Somliga har sagt att det är språket som särskiljer människan från övriga arter. Många arter har språk, i vissa fall ganska komplicerade läten, men ingen art förfogar över ett så rikt nyanserat och varierat språk som människan. Människans talspråk innehåller sublimes abstraktioner och till detta kommer skriftspråket. Just skriftspråket möjliggör överföring av helt enorma mängder kunskaper mellan generationerna.

Det är uppenbart att varje människas kunskaper till mycket stor del grundas på andras erfarenheter. Hur stor del är omöjligt att bedöma. Det är individuellt. Hos somliga människor utgöres kunskaperna till

största delen av andras erfarenheter, upplevelser som gjorts av andra - sedan århundraden och rentav årtusenden tillbaka. Det är egentligen en märklig tanke att flertalet nu levande har kunskaper som åstadkommits genom upplevelser hos otaliga människor som är döda sedan länge.

Vad man upplever blir till minnen; erfarenheterna kombineras och summeras och lagras i minnet som kunskap. Vad man själv upplever är sådant som sinnesorganen förmedlar till hjärnan och vanligtvis uppfattar man sina egna upplevelser som verklighet. Ingen normalt funtad människa finner anledning att ifrågasätta sina egna upplevelser och tvivla på att de är verkliga.

Man upplever, man erfar och lagrar detta som minnen. Man vet vad man har upplevt och kan inte tro annat än att det är rena rama verkligheten.

När man sedan tar del av andras erfarenheter sker en delvis medveten, delvis omedveten jämförelse med det som man har upplevt och lagrat som minnen och uppfattar som sant.

Detta är något som pågår hela livet igenom. Det sker en ständig kombination i ens inre av sådant som man själv upplever och sådant som man erfar från andra. Allt eftersom åren går får man ett alltmera komplicerat vetande. Allt nytt som tillkommer måste passa in i det som redan lagrats. Kunskaperna från olika områden måste stämma överens inbördes. *De bekräftar varandra som sanna, just emedan de överensstämmer.*

Det är på detta sätt som vetandet byggs upp. Om någonting nytt inte bekräftas av det man redan vet blir det avvisat som osant. Ju fler samstämmiga kunskaper man får desto sannare förefaller de - just genom att de är likartade. Man känner sig alltmera övertygad om att man har rätt uppfattning.

Man tror på det som man vet, så enkelt kan man uttrycka detta med tro och vetande - och då finns där ingen motsättning. Tro och vetande är härvid inga motsatser. Att tro blir detsamma som att godta sitt vetande; att uppfatta det som sanning. Vad finns det sedan för skillnad mellan tron och vetandet?

Vetandet utgöres av upplevelser, egna och andras. Att uppfatta sitt vetande som sanning är att tro. Detta gäller för både den fysiska och den metafysiska världsbilden.

De som tror på fysikens världsbild anser sig vara verklighetssinnade och fritt tänkande. Det är de inte. De har inhämtat sina kunskaper enbart från fysiken och avvisat allt som kommer från metafysiken. De har inget fritt tänkande, eftersom de inte har något fritt val. Fritt val, det vill säga fri vilja, förutsätter att man fördomsfritt tar del av informationer från motsatta områden och inte låter redan gjorda kunskaper stämpla allt avvikande som mindre sant eller rentav helt osant. Men hur skall man kunna göra det?

De bedömningar man gör måste man helt självklart göra med hjälp av det som man redan vet. För att kunna bedöma något nytt på ett

fördomsfritt sätt måste man faktiskt kunna ifrågasätta det vetande man redan har. Man måste kunna tänka:

“Allt det som jag redan vet är kanske fel!”

Det är svårt att få en riktig känsla för en sådan tanke. Det man tror på är genomsyrat av känslor. Man använder ju faktiskt uttrycket *känslan för rätt och sanning*, med betydelsen att man känner vad som är rätt och vad som är fel. Det är alltså inte fråga om en logisk bedömning, inte fråga om en kyligt rationell analys, när man avgör vad som är rätt och fel, gott och ont. Det är istället en känslsak. Det kan sägas på annat vis, till exempel så här:

“Varje normal människa vet vad som är rätt och fel.”

Med de orden uttrycker man kanske tron att den moraliska lagen, alltså rättsuppfattningen, är någonting som finns i alla människor från födelsen - och kanske redan tidigare. Men det är en felaktig tanke. Om den varit riktig skulle människor av alla folkslag i alla länder ha precis samma rättsuppfattning och så är det ju inte.

Visst är det så att varje människa *vet* vad som är rätt och fel, men detta är ett *inpräglat* vetande, alltså sådant som har matats in i sinnet från späda ålder. Genom att man godtar denna information från andra som riktig och sann och får den bekräftad dels genom egna upplevelser, dels fortsatt inhämtande av kunskap från andra genomstrålas detta vetande av trons ljus och på det sättet *känner man* att det är sanning. Man har faktiskt inget annat val.

MÖNSTERFÅNGAR

Tron att människan har en fri vilja är till största delen en ren illusion. Vår tankeverksamhet kan liknas vid spårbunden trafik där spåren utgöres av det vetande vi har inhämtat och uppfattar som sant och riktigt.

Tänkandet sker *associativt*, ett latinskt ord som egentligen betyder ”förening”. När det används inom psykologin avser det en tankeförbindelse, där varje ny föreställning är direkt orsakad av den föregående. Det kan liknas vid kedjor, där varje ny länk har direkt anpassning till den förra länken. Hopplänkade tankar, själsliga bojor!

Tankarna följer alltså ett styrande mönster, vars grund utgöres av de arvsegenskaper som åstadkom sinnesorganen och hjärnan och fick dem att fungera på det sätt som de gör. Hjärnan kan liknas vid en dator som konstruerats för ett bestämt syfte. Varje biologisk art har sin speciella utformning av hjärndatom, lämpad för artens sätt att leva. Människans hjärndator är konstruerad för mänskliga behov, enbart mänskliga behov. Vad vi inte behöver för just vårt sätt att leva kan vår hjärndator inte arbeta med. Det är av yttersta vikt att vi har detta i åtanke och inte tror att vi har förmåga att tänka på icke-mänskligt vis. Många har den vanföreställningen att vi människor skall kunna skaffa oss kunskaper om absolut allting, men man måste tillägga vissa reservationer: ... kunskaper om allting *som den mänskliga hjärnan har förmåga att ta emot och arbeta med*. Vi kan konstruera hjälpmedel för att utöka våra sinnesorgans resurser och det gör vi ju också. Mikroskop som gör att vi kan se det oändligt lilla, teleskop som gör att vi kan se det oändligt fjärran. Apparater med komplicerad teknologi, som omvandlar infrarött och ultraviolett ljus till

ljus som är uppfattbart för våra ögon. Ultraljud, röntgenstrålning och radiovågar kan göras till sådant som är synbart för oss. Vi kan höra sådant som ligger under eller över det område som våra öron är lämpade för. Vi utökar våra sinnesorgans resurser med hjälp av avancerad teknologi, men märk väl:

Vi omvandlar till de områden som våra sinnesorgan är lämpade för. Vi kan alltså inte se, höra, känna, lukta och smaka på annat vis än vad sinnesorganen förmår.

Om vi skall kunna se med hjälp av ultraljud så måste vi först omvandla ultraljudet till våglängder som är synliga för våra ögon. Våra ögon och övriga sinnesorgan fungerar inom de områden för vilka de är lämpade. Vill vi uppfatta någonting utanför dessa områden måste vi göra en *konvertering*; en omvandling, en översättning, överföring, omtolkning till våra sinnens begränsade förmåga.

Samma är det med våra hjärnor, vilket många människor inte inser. Vi kan utvidga våra hjärnors förmågor med hjälp av datorer. Vi har länge haft skrivmaskiner för att kunna skriva fortare och snyggare, räknemaskiner för att kunna räkna på ett effektivare sätt och sedan konstruerade vi datorer som hjälpmedel för tänkandet.

Datorer är tankemaskiner i betydelsen hjälpmedel för tänkandet, liksom skrivmaskiner är hjälpmedel för skrivandet och räknemaskiner är hjälpmedel för räknandet. Visst kan datorn sägas tänka - *men inte medvetet*. Den har inte mer medvetande än en skrivmaskin. Hur ofattbart komplicerade tankeoperationer en dator än må utföra så är det fråga om automatik.

Datorn utför sitt tankearbete på ett sätt som är helt och hållet icke-mänskligt. Dess elektroniska komponenter och kretsar har ingen likhet med en biologisk hjärna och dess sätt att fungera är av helt annat slag än hjärnans. Tidigare kallade man datorer för "elektronhjärnor" och visst kan man göra det. En dator kan liknas vid en hjärna och en hjärna kan liknas vid en dator, men datorns sätt att tänka är helt icke-mänskligt.

Datorn har kapacitet långt bortom den mänskliga hjärnans och förmår bearbeta kunskapsmaterial på ett sätt som är främmande för mänskligt tänkande. Mycket av det som nu finns inom vår teknologiska civilisation skulle varit omöjligt att åstadkomma utan datorer. Visst tänker de - *men för att vi skall kunna förstå det som de tänkt ut måste detta översättas till former som är begripliga för våra hjärnor*.

Alltså: Den mänskliga hjärnan kan bara förstå vad som ligger inom dess område. Sådant som är ofattbart för den mänskliga hjärnan måste omvandlas, måste översättas till sådan form som är lämpad för dess kapacitet.

Varje levande varelse är en mönsterfånge - men här har detta ord annan betydelse än när det gäller inburade kriminella. En mönsterfånge i ett fängelse är en som sköter sig oklanderligt enligt gällande reglemente. Därigenom kan fången få lindring i straffet och rentav förtida frigivning. Så är det inte för dem som avses med ordet "mönsterfånge" i denna bok. För dem blir det ingen förtida frigivning. Tvärtom; de förblir fångar hela livet ut, fångar i sitt mönster. De mönsterfångar det här talas om är livs-tidsdömda - av sitt arv och sin tvångsprägling. Ja, det rätta ordet är just *tvångsprägling*.

Vi blev tvångspräglade redan vid födelsen. Allt som strömmade in till hjärnan genom sinnesorganen uppfattades och lagrades på det sätt som hjärnan är konstruerad för. Där fanns ett grundsystem, skapat av arvsegenskaperna. Det systemet finns i alla arter, olika för varje art. Hos människan är det format för att lagra på det sätt som är lämpat för mänskliga behov.

Vi kunde inte gärna motsätta oss den information som välldes in genom synens, hörselns, känselns, luktens och smakens införselkanaler till hjärndatorn. Vi hade inget val. Vi bara tog emot vad som kom in och lagrade alltihop. Därmed utökades och förstärktes grundsystemet. När

vi så småningom fått ålder och förstånd tillräckligt för att välja bland de informationer som kom in - ja, då valde vi enligt grundsystemet.

Vi jämförde det nya med det gamla. Om det nya stämde överens med det gamla så var det rätt.

Då var det äkta och sant och blev förenat med det gamla, lagrades och utökade därmed den kunskap som vi uppfattade som sann.

Så utbildas mönsterfångar! Så går det till när vi dansar att tro att den kunskap vi har är den bästa, den mest riktiga, kanske rentav den enda riktiga.

Vi blir livstidsfångar inom det mönster som skapats av arv och miljö. Först när kroppen dör blir vi fria. Finns det egentligen någon möjlighet till förtida frigivning, alltså en befrielse ur det invanda mönstret före döden?

För att man skall kunna ifrågasätta sanningen i det mönster som man lever inom måste det finnas någon anledning. Tycker man att den världsbild man har är den rätta så finns det inte någon anledning att ifrågasätta den. För att man skall kunna få tvivel på dess riktighet måste man möta någonting vars verklighet man inte kan betvivla, men som är oförklarligt enligt de kunskaper man förfogar över.

Man kan säga som så, att om man får sin invanda och tryggt pålitliga världsbild rejält omruskad så kan man börja tvivla på dess riktighet.

Sådant händer, visst händer det! Det har hänt att forskare, som haft fysiken som pålitlig plattform och studerat metafysiska fenomen för att avslöja dem, istället har blivit övertygade om att de är äkta. Nog händer sådant, men vanligtvis brukar självsäkra materialister inte bry sig om att utforska metafysik. De är så helt övertygade om att all metafysik utgöres av missuppfattning, sinnessjukdom eller medveten bluff att de inte anser sig ha vettig anledning att studera sådant.

De rentav vägrar ta del av sådant som skulle kunna få dem att fundera över om det ändå inte finns fenomen som är oförklarliga enligt fysikens lagar och rationell logik. Denna boks författare har flera vänner av just den sorten. En av dem gav följande något bryska förklaring till sin vägran:

Jag vet vad som är skit och behöver inte studera skit för att veta det!

Det är en självklarhet att man håller fast vid den uppfattning som man anser vara den rätta.

Varför skulle man lämna en säker och pålitlig grund? Det gör ingen vettig människa. Man vet vad man har, men vet inte vad man får - så lyder ett gammalt ordspråk - och är man fullt tillfreds med det man har så finns just ingen anledning att riskera sin trygghet.

Vad man uppfattar som det bästa, rentav som det enda rätta, är det naturligtvis klokast att hålla fast vid. När man tror på en viss världsuppfattning, tror med säker visshet, så finns det inte någon anledning att studera sådant som man *vet är skit*, för att citera den nyss nämnde fysiktroende vännen.

Författaren till denna bok tror med lugn och säker övertygelse att både fysiken och metafysiken har rätt. Mer än så, nämligen att *varje världsbild är sann - ur sitt eget perspektiv. Varje åsikt om vad som är verklighet är rätt - ur sin egen synvinkel.* Detta yttrande kan tolkas på mer än ett sätt. Det kan tolkas som ett stöd för nästan vilken världsbild det vara må - och som kritik mot andras världsbilder. Vad författaren själv anser framgår av nästa kapitel:

ETT ENKELT MAGISKT RITUAL

Av orsaker som skall nämnas senare i denna bok får ingenting yppas som kan identifiera de inblandade - förutom mig själv. Ur bevis synpunkt är det också helt likgiltigt.

Den åkomma det handlar om är banalt vanlig, men kan samtidigt vara mycket besvärande.

Vårtor. Sådana kan vara av olika storlekar och placerade var som helst på kroppen. Beroende på var de finns kan de vara estetiskt besvärande eller plågsamma. I det här fallet var de inte precis estetiskt besvärande, men väldigt plågsamma. De fanns på fotsulorna och vållade smärta vid tryck. När hon gick såg det ut som om hon gick barfota i en stubbåker; hon måste vara aktsam hur hon trampade.

Där satt hon med blottade fötter efter att ha låtit mig titta. Jag var imponerad; det var sällsynt stora vårtor. Faktiskt har jag aldrig förut sett så stora - och enligt vad som berättades växte de fortfarande.

Två andra var närvarande. Efter en stund började alla tre prata om annat och var tydligen inte inställda på att jag skulle hitta på någonting just då. Ingenting hade sagts som kunnat få dem att tro att jag ämnade använda magi, även om två av dem visste att jag sysslar med sådant. Inte bara visste; de tror på mina förmågor och är dessutom införstådda med vissa grundvillkor som gäller för magin.

Den som hade vårtorna visste däremot ingenting alls. Hon hade ingen aning om att jag sysslar med magi och uppfattade förövrigt magin som hörande hemma enbart i sagor.

Jag hämtade en bit svart ullgarn, satte mig tyst ner och slog nio glest placerade knutar med ungefär samma inbördes avstånd. Varje knut åtföljdes av en tanke:

Jag binder kraft.

Det skall vara en tanke med full koncentration – ingenting får finnas i sinnet mer än denna tanken - och det får inte vara bara ett rabblande. Man måste *binda och ladda med känsla*; känna att man verkligen binder och lagrar kraft. Man skall föreställa sig att man samlar ihop kraft, drar den samman och knyter in den i knutarna.

Har man inte sådan föreställningsförmåga och därtill hörande känsla är det meningslöst att använda magi, eftersom det blir ett i ordets sannaste betydelse kraftlöst försök.

Jag knäckte av tändsatsen från två tändstickor, placerade dem i kors och lindade nio varv vertikalt, nio horisontellt.

För varje varv upprepades samma tanke som förut och till sist knöts de fria ändarna ihop med nio knutar på varandra. Var och en av dem laddades med samma tanke.

Jag bad att få titta på vårtorna ännu en gång och vidrörde dem då med korsformens garnknut. Ett par sekunder mot varje. Inga tankar denna gång, däremot en känsloladdad föreställning. Jag föreställde mig - mycket starkt - att någonting sögs ut ur vårtorna, in i gamknuten.

Naturligtvis undrade vårtornas ägarinna vad jag höll på med, men de båda andra manade henne att ta det lugnt och inte bry sig om att undra: *Lita på honom, han vet vad han gör och skall hjälpa dig!*

Jag tog mig en promenad och tätt invid ett träd grävde jag ner det magiska föremålet. Det hade varit frost och lagret med tjäle var cirka fem centimeter, men det gick att hugga igenom med ett medfört redskap. Samtidigt bad jag - tyst, inom mig - trädet om hjälp att skingra det onda. Man måste göra så. Alltid vädja på ett vänligt vis, be om hjälp från de levande föremål som är berörda av det magiska ritualen.

Vid hemkomsten visade det sig att samtalet hamnat långt från allt magiskt och några frågor blev det inte.

Nu skall nämnas att jag har en liten åkomma som hör ihop med migrän. Nej, det blir aldrig någon huvudvärk. Vad jag får uppleva är inget smärtsamt, bara irriterande. Jag drabbas av det som kallas *auran*, alltså det synfenomen som brukar förebåda migränanfallet.

Det händer mycket sällan. Ibland är det hela år mellan gångerna. Det börjar med ett flimmer till höger i synfältet, bara en helt liten skimrande punkt. Den växer långsamt, får efterhand färg och

efter fem á tio minuter bildar den en flimrande regnbåge, en bågform med spetsen åt höger. Fenomenet pågår mellan en kvart och en halvtimme, för att sedan långsamt avta.

Det finns inte skymten av smärta, vare sig medan fenomenet pågår eller efteråt, men det är irriterande. På ett reflexmässigt vis försöker synsinnet fokusera blicken mot fenomenet, men det går inte. Den flimrande bågen ligger utanför fokus och om man flyttar blicken åt höger flyttar sig bågen lika mycket.

Några dagar efter att det magiska ritualen utförts drabbades jag av auran strax innan jag skulle gå för att göra inköp av litet livs-förnödenheter. Jag gick ändå och utmed den väg jag gick växte det ovan nämnda trädet.

Just då jag passerade trädet försvann *auran*. Den försvann på bråkdelen av en sekund och något sådant hade jag aldrig varit med om tidigare. Jag stannade och tittade häpet på trädet och höll nästan på att fråga: *Var det du som gjorde dei där?* Men det behövdes ingen fråga. Naturligtvis var det trädet som var i verksamhet - eller rättare sagt; det kraftfält som trädet strålade ut som en följd av det magiska ritualen.

Trots den mångåriga erfarenheten av magin kände jag en stor och på något vis barnligt förtjust förundran över detta starka bevis att ritualen fungerade. Senare kom en viss oro, vid tanken att auras hävande kanske försvagat kraftfältet, så att det inte skulle verka med full effekt i det avsedda syftet. Den oron var helt obefogad.

Vårtorna försvann. Det skedde inte lika blixtnabbt som när min aura sögs bort, utan tog en månad, men de föll av och några dagar senare syntes det inte på huden var de suttit. Jag fick inte vetskap om vårtornas försvinnande strax efter att det hade skett, utan först en tid senare. Vid det laget hade jag glömt bort alltihop.

Hon som hade vårtorna glömde också. Vad hon glömde bort var det ritual som gjorts. Vårtorna kunde hon däremot inte glömma bort, eftersom hon påmindes om deras existens varje gång hon råkade sätta ner fötterna oförsiktigt. Med tiden hade hon dock fått en närmast instinktiv förmåga att trampa på ett sådant sätt att vårtorna inte blev tryckta.

Det fanns - naturligtvis! - funderingar på att gå till läkare och få vårtorna avlägsnade kirurgiskt, men det blev inte av. Och så kom det en morgon när hon plötsligt upptäckte att vårtorna var borta. Exakt när de försvunnit visste hon inte. Det kändes förstås mycket underligt att inte strax ha upptäckt dessa smärtvällande förhårdnaders försvinnande.

Hon hade glömt ritualen, helt och hållet. Samma var det för mig. Om det inte varit för den där episoden med auran hade jag säkerligen inte haft en tanke på vad som gjorts. Det låter naturligtvis underligt och visst är det underligt, men bara ur den vardagligt normala synvinkeln. Alltså ur den fysiska synvinkeln, inte ur den metafysiska. Där är det naturligt med glömska i samband med magiska ritual.

Glömska är ett säkert tecken på att den magiska processen är igång och att kraften är i verksamhet. Minnet av vad som har gjorts sjunker undan och försvinner ur medvetandet, ibland i så hög grad att det aldrig återkommer. Det bara blir så. Vissa fenomen inom det magiska går inte att förklara. Nog kan man teoretisera om detta att minnet glider undan, men ingen teori ger en förklaring som är antagbar för logiskt förnuft.

Eftersom glömska är ett säkert tecken på att den magiska processen är i verksamhet kan man säga att om man inte glömmet så är detta ett tecken på motsatsen. Då har ritualen inte fungerat och den magiska kraften är blockerad.

Kraften måste frigöras; måste få flyga fritt. Det kan den inte göra om man håller fast den i sitt medvetande.

De båda kvinnor som var närvarande när ritualen utfördes sade senare att de faktiskt hade glömt bort alltihop, fast inte helt och hållet. De hade någon enstaka gång undrat om det skulle fungera, men däremellan var händelsen borta ur deras sinnen.

Det tog ungefär en månad. Möjligt är att alltihop var fullbordat innan trettiosex dygn passerat. Jag antar detta, med tanke på att det slogs nio knutar på garnet varefter det lindades nio varv vertikalt och nio varv horisontellt och slutligen knöts ändarna ihop med nio knutar. Nio gånger fyra är trettiosex. Ja, det är antagligen så att processens maximala tidslängd var trettiosex dygn.

Varför just dessa tal? Den frågan kan besvaras på ett flertal olika vis, men inget svar är förnuftigt... Magin är nämligen helt oåtkomlig för det logiskt arbetande förnuftet, eftersom den hör hemma inom metafysikens system. Vad som är naturligt och logiskt inom metafysikens system är mestadels inte bara onaturligt och ologiskt inom fysikens system, utan rentav fullständigt naturvidrigt och orimligt.

Det är dock möjligt att finna det logiska inom metafysiken om man är beredd att pendla litet i fysikens gränsområden och smaka på mystiska essenser. Vi skall göra sådana utflykter, men först bör det ges en förklaring till vad som tidigare nämnts om kravet på sekretess; magins tystnadsplikt.

FÖRTROLLADE KRETSKORT

Inom magin används *ritual* (handlingsmönster), *formler* (sagda, skrivna eller tänkta ordföljder) och föremål av olika slag. Allt detta kan sägas utgöra *styrssystem* för frigörande och inriktning av magisk kraft.

För att få förståelse för detta kan vi göra en liknelse med vad som finns i elektroniska apparater, som till exempel en helt vanlig TV.

Där finns något som kallas *kretskort*. Kretskortet är en skiva av material som är elektriskt oledande. Från början är den belagd med ett tunt kopparskikt, som har etsats bort så att bara ett mönster av tunna linjer finns kvar. På bestämda platser av dessa linjer finns olika elektroniska komponenter fastlödade. Det är kondensatorer, transistorer, dioder och så vidare. De tunna linjerna av koppar för den elektriska strömmen till de olika komponenterna i viss ordningsföljd. Helt självklart är kretskortets utformning och komponenternas placering ett resultat av målmedvetna beräkningar. Varenda en av dessa komponenter har en bestämd funktion inom kretskortets helhet. Tar man bort någon av dem eller byter ut den mot en komponent av annat slag fungerar kretskortet inte på avsett vis. Kappar man någon av kopparlinjerna eller ändrar strömmens följdriktning blir det samma. TV:n fungerar inte.

Som nämnts utgöres kretskortets skiva av ett material som är elektriskt oledande. Det får inte finnas läckage, vare sig till eller från strömkretsen. Var strömmen skall gå in och var den skall gå ut är noga beräknat. Läckage vållar felfunktion. Det blir störningar, rentav totalt stopp.

Samma är det med magiska processer. De som är inblandade i det magiska ritualen utgör därvid komponenter i dess helhet. Det är enbart och uteslutande dessa som tillhör den magiska strömkretsen. Om någon av dem yppar till utomstående vad som har gjorts innebär detta ett kraftläckage.

De kan berätta för utomstående att de har deltagit i ett magiskt ritual, men det är också allt. När det här berättades om ritualen som tog bort våra fötter gjordes detta på sådant sätt att de inblandade inte kan identifieras av utomstående. Endast magikern själv, ritualens

officiant, operatören, *processkötaren*, blir känd. Detta vållar inget kraftläckage. Inte heller blir det något läckage genom att metoden yppas.

Ett exempel på följden av brott mot sekretessen kan nämnas:

Min morfar hade svårt att låta bli sprit. För att råda bot för detta gick mormor till en klok gumma. Denna uppmanade henne att skaffa dels en levande huggorm, dels en flaska brännvin. Då mormor återkom med dessa ingredienser gjordes ett grymt ritual.

Ormen dränktes i brännvinet. Det var ingen lätt död. Medan den kämpade för sitt liv uttalade den kloka gumman föijande formel:

Som ormen löper från sitt liv i brännvinet skall din man löpa från brännvinet för sitt liv.

Brännvinet silades fritt från de synliga föroreningar som ormen hade lämnat. Mormor bjöd morfar på en rejäl sup, till hans stora förvåning. Han hade ingen aning om vad som var på gång, ännu mindre vad brännvinet använts till.

Han fick avsmak för sprit. Den lockade inte längre. Mormor blev överlycklig. Men så råkade hon berätta för en väninna vad som hade gjorts, trots att den kloka gumman strängt förehållit henne att tåga till livets slut. Strax upplöstes den magiska bindningen och morfar tog till flaskan igen. Mormor återvände djupt olycklig till den kloka gumman och berättade vad hon gjort, bad om hjälp än en gång. Hade det gjorts en gång kunde det väl göras två gånger, tyckte mormor. Det gick inte alls. Den kloka gumman förklarade att tystnadsbrottet inte bara utplånade förtrollningen - det medförde dessutom en försegling som hindrade ytterligare trolska åtgärder.

Morfar fortsatte att nyttja starkt, men det skedde en märkbar dämpning efter att mormor dött 1938. Om denna dämpning hade samband med magin kan man inte veta. Det kan ju istället ha varit sorgen som fick honom att tappa lusten för sprit. Man kan förstås tycka att sorgen snarare borde vållat ett värre superi för det är vanligare.

Det är så att döden löser magiska bindningar. Mormor hade ju varit en av komponenterna i den magiska krets som tillfälligt vände morfars spritbegär i dess motsats. Sedan vände hon processen igen, genom sitt brott mot sekretesslagen. Även det får sägas vara en akt av magi. När hon avled löstes - kanske? - den förtrollning som tystnadsbrottet medfört.

Helt säkert är att samtliga som deltar i en magisk process måste tåga inför utomstående. Yppas det skedde så innebär detta att kraftfältet läcker och faller ihop. Processen kan inverteras, alltså vändas till sin motsats och samtidigt åstadkommes ett osynligt med obrytbart sigill som effektivt förhindrar alla vidare åtgärder.

TROLLMAKTENS VERKTYG

De föremål som används i samband med magi ter sig ofta helt obegripliga för utomstående. Den som inte är initierad i magins metafysiska verklighet kan naturligtvis lätt få tanken att alla dessa underliga föremål är helt meningslösa. De kan förefalla vara utvalda enbart för att te sig konstiga eller kusliga.

Jag lindade två korslagda stickor med svart gam när syftet var att ta bort vårtor. Varför just detta? Två stickor i kors - kunde det inte räckt med en enda sticka, på vilken garnet kunde ha lindats? Varför *svart* garn? Hade det inte dugt precis lika bra med vitt garn? Eller med gam i någon färg? Och varför skulle det vara nio varv och nio knutar?

Så kan man fråga och frågorna är berättigade - om man inte är initierad i metafysiken i allmänhet och magin i synnerhet.

Övernaturen har sina naturlagar och dessa kan vara av helt annat slag än den fysiska tillvarons naturlagar. I vissa fall är de rakt motsatta. De kan alltså te sig som naturstridiga och utan allt förnuft.

Det rationella tänkandets logik hör ihop med den fysiska tillvarons naturlagar. Man kan faktiskt säga att det logiska förnuftet är en produkt av fysikens lagar. Vad vi kallar naturlagar är ju det skeende i naturen som vi med vårt förnuft uppfattar som en lagbundenhet. Vad magin anses åstadkomma trotsar fysikens naturlagar och är därför omöjligt - enligt logiskt förnuft.

Liksom fysikens lagar och logik hör samman så hör metafysikens lagar och logik samman. Skeenden inom metafysiken kan därför förstås med metafysikens logik - men absolut inte med fysikens. Av denna enkla anledning är och förblir det en absolut omöjlighet att förklara magin på ett sätt som är godtagbart för en person som är bunden av fysikens lagar och logik.

Det handlar ju om två olika system, vars lagar är inbördes motsatta och oförenliga.

Två stickor i kors - men det är inte för att efterlikna den kristna religionens offersymbol. Vad som istället åsyftas är fyrtalet och de båda korslagda stickorna är symbol för detta; de visar åt fyra skilda håll. Man kan förklara fyrtalets magiska betydelse på flera olika vis, men under alla förklaringar ligger en djup och uråldrig betydelse, som är oåtkomlig för alla ord.

Själslivets fyra utvecklingsstadier (enligt den store psykoanalytikern Carl Gustav Jung) är en av förklaringarna. De fyra elementen (jord, vatten, luft och eld) är en annan. Världens fyra hörn eller de fyra väderstrecken - man kan finna fyrtalet i många olika områden, men under alla dessa fyrtalet finns någonting på djupet i alla folks myter och föreställningar. Där finns detta som gör att två korslagda stickor tillmäts magisk betydelse.

För mig är det därtill så att dels riktas stickornas ändrar åt fyra skilda håll, dels anger korsformen en positionsangivelse. Där de båda stickorna korsas finns ett centrum. Från fyra skilda håll går riktlinjer in till ett möte i detta centrum. Så är det för mig och varje utövare av magin har sina egna speciella tolkningar av de föremål, formler och ritual som används.

Svart garn, varför just *svart*? Varför inte vitt? Bryter man rent vitt ljus med ett prisma delas ljuset upp i sina spektralfärger och av denna anledning säger man att vitt ljus är summan av samtliga färger. Tar man bort en färg i sänder ur det vita ljuset får man svart som slutresultat. Av denna anledning säger man att svart är frånvaro av alla färger - och, helt självklart, frånvaro av allt ljus. Den totala frånvaron tar till sig allt; svart *absorberar*. Eftersom ritualen syftade till att ta bort någonting, nämligen vårtoma, och svart absorberar var det fullt logiskt enligt magins lagar att använda svart garn.

Varför skulle det slås nio knutar och lindas nio varv? Här har vi åter ett magiskt tal som det inte finns någon för fysisk logik godtagbar förklaring till. Varje siffra i den naturliga talserien från 1 till 9 har sin särskilda betydelse inom metafysiken och därtill kommer *multiplerna* av dessa. (Multiplerna är produkten av en storhet och ett positivt heltal. Talet 12 till exempel är multiplerna av 3.) Det slogs fyra knutar, lindades nio varv åt ett håll, nio åt ett annat och slutligen slogs åter nio knutar. Niotalet upprepades fyra gånger. Alltihop var betydelsefullt för magins logik.

Att både de vertikala och de horisontella varven lades medsols istället för motsols har också sin betydelse. Motsols *motverkar*. Jag kunde lagt varven motsols för att därigenom låta processen ge motverkan; vårtorna skulle då utvecklats bakåt, krympt åter till sin begynnelse och försvunnit. Då skulle jag dessutom ha använt vitt garn i betydelsen att det gällde *givande* eller *drivande* kraft, istället för *absorberande*, *borttagande*, *utsugande* eller skall vi reftav säga *vampyriserande* kraft, så som det blev när svart garn användes.

Rakt på sak: Det ritual som användes kan sägas vara med en dragning åt den svarta magins sida. Men, som var och en bör förstå, var syftet inte ont, utan gott. Såvitt vi inte ser saken ur vårtomas synvinkel förstås; de dog.

När det magiska verktyget grävdes ner invid ett träd var syftet att få trädet som medhjälpare. Föremålet låg där i moder Jorden och sög hela tiden. Att vårtoma befann sig på annat håll, kanske långt därifrån, är betydelselöst. I metafysikens dimension ligger den fysiska världens alla skilda platser så att säga på samma position.

Föremålet sög - och trädet tog emot och *radierade*, strålade ut och skingrade. Vad som strålades ut var inte någon sorts upplösta vårtor, någon sorts *vårtenergi*. Trädet transformerade det som föremålet sög till sig och urladdade ren kraft. Faktiskt var det en läkande, helande kraft. Det visades ju på ett tydligt vis av att aurafenomenet i mitt synsinne blåstes bort när jag passerade intill trädet.

Den gamlindade korsformen är ett arbetsredskap, ett verktyg, ett hjälpinstrument. Ett sådant föremål är alltså metafysikens motsvarighet till den fysiska världens arbetsredskap. Varje sorts verktyg har - givetvis! - den form som är den bäst lämpade för arbetsuppgiften. Ingen har anledning att fråga varför till exempel en såg har den form som den har; det framgår ju av vad den är avsedd att användas till.

När det gäller mer komplicerade verktyg kan det finnas anledning att fråga varför verktyget har just den formen. Tänk bara på en radiosändare. Den innehåller en mängd komponenter vars funktioner är begripliga endast för radiotekniskt utbildade. På liknande sätt förhåller det sig med magins verktyg. De kan te sig väldigt märkliga för icke initierade, men för den som känner till magins principer är de magiska verktygen logiskt konstruerade och vad man kallar *målrelaterade*.

De är alltså formade med syfte till ett bestämt mål, gjorda för att vara verksamma på ett beräknat vis.

Alla verktyg är - naturligtvis! - hjälpmedel för utförande av arbeten. Vissa arbeten kan man göra med blotta händerna, men för andra arbeten är det nödvändigt med verktyg. Man slår inte gärna in en spik i en plank med blotta handen - även om det finns de som kan göra detta.

De magiska verktygen är inte absolut nödvändiga, men de underlättar. De ger bättre precision - och större säkerhet. Säkerhet i mer än en betydelse.

Det var inte nödvändigt med en gamlindad korsform för att ta bort vårtoma. Jag kunde ha vidrört dem med ett finger och läst in kraft i denna åtgärd, genom att föreställa mig att någonting sögs till mitt finger från vårtorna. Därefter kunde jag helt enkelt hållit fingret i rinnande vatten och manat vattnet att sköja bort det onda, ta det till sig och skingra det.

Eller gått ut, borrar ner fingret i marken invid ett träd och bett moder Jorden och trädet om hjälp att skingra det onda.

Vjsst! Det hade varit helt tillräckligt, fullt nog! Varför gjorde jag inte på det enkla viset? Därför att det magiska verktyget ger bättre fokusering, mera distinkt inriktning. Dessutom slapp jag på det sättet att själv ta till mig det onda och det kan vara klokt att undvika sådant. Ju mer man engagerar sig i en magisk process desto starkare bindning drabbas man av. Nu var ju inte de där vårtoma något speciellt farligt, men man bör alltid undvika att få bindning och därmed riskera en sorts prägling.

Den prägling det här talas om kan liknas vid en sorts själslig tatuering, för att uttrycka saken drastiskt. Det är så med allt man företar sig, fysiskt lika väl som metafysiskt. Under hela sitt liv utövar man påverkan på sin omgivning, mer eller mindre märkbart, och påverkas själv - båda av sitt eget agerande och av omgivningens.

Man tar till sig, man förändras. Ofta kan det vara klokast att hålla sig utanför skeenden i sin omgivning. Därigenom blir man minst påverkad. Ju mer man blandar sig i desto mer påverkas man. Detta bör man hålla i åtanke alltid och allra mest när det gäller magiska processer.

Magiska verktyg är befogade, dels för att de ger säkrare inriktning, dels för att man därigenom undviker att råka in i någon form av bindning och prägling.

TALISMANER OCH AMULETTER

Den garnlindade korsformen kan sägas ha varit en *amulett* för tillfälligt och övergående bruk, en *akutamulett*. Den var ju av-sedd att ta bort någonting som vållade ont. Amuletter är namnet på magiskt verksamma föremål, avsedda att skydda mot eller ta bort ont.

Talisman är någonting annat, likartat på sätt och vis, men med annan verkan. Talismaner är namnet på magiskt verksamma föremål, avsedda att förstärka och inrikta sin bärares förmågor och makt

Amuletter förutsättes vara enbart till godo. De skall skydda sin bärare, men inte på sådant vis att de vållar ont åt andra. Talismaner kan vara på både ont och gott. Det får väl dock förutsättas att den inte skall vålla ont åt sin bärare? Fast det kan förstås tänkas att den var avsedd att åstadkomma gott åt sin *ursprunglige bärare*, oavsett om detta vållade gott eller ont åt andra. Det kan dessutom tänkas att talismanen har försetts med sådana egenskaper att den är till godo enbart för den person som den

blev gjord för - men vållar ont åt andra som får den i sin ägo. Så kan vara fallet med en silverring som jag har ärvt efter min mor. Var hon fick den ifrån är okänt.

Det är en söt liten ring; en blomkrans. En ganska vanlig modell; ringar av liknande utseende finns i riklig mängd. En typisk flickring - men den vållar ont åt sin bärare.

Min mor förvarade den i en liten silverask och yttrade ibland att hon inte visste vad hon skulle ta sig till med den. Så länge den ligger instängd i silverasken är den isolerad och vållar inget ont. En mycket märklig sak med ringen är att den skimrar med ofördunklad glans, år efter år. Som bekant brukar silversaker el-jest få mörk oxidation. Inte denna - och likväl är den av rent silver; det finns stämplor i den.

Asken däremot får anlöpning. Det får, som sagts, alla saker av silver, om man inte täckt ytan med någon form av klarlack. Men silveraskens anlöpning är inte den vanliga oxidationen. Den har ett rent sjukt utseende, med grå och gula fläckar med inslag av grönton. Man kan få intrycket att den ärgrar, men deri har stämplor som visar att den är av silver. Insidan har en jämri och mörkgrå beläggning - och där ligger blomsterringen och är helt oanlöpt.

Under årens lopp har tre personer erbjudit sig att låna ringen för att pröva dess egenskaper. Samtliga drabbades av ihållande motgångar. För en av dem var det nära att hennes mångåriga och dittills harmoniska äktenskap kraschade.

En fjärde person erbjöd sig att ta bort ringens onda egenskap med hjälp av magi. Det lyckades inte alls. Istället råkade hon ut för ett flertal mycket bekymmersamma motigheter - även efter att ringen återställts till mig. Det var som om någon illvillig andemakt ville ge igen riktigt ettrigt för att hon försökt hämma dess kraft.

Antagligen, ja sannolikt, skulle det gå att utplåna ringens onda aura med en metod som liknar den som användes mot vårtoma. En garlindad korsform skulle fästas vid ringen och en gemensam begraving äga rum. Korsformen skulle vampyrisera ringens kraftfält och avlänka det via ett träd. Så kunde det göras. Ifler jag finner ingen anledning till det. Ringen är ofarlig i sin isoleringscell av silver. Kanske kan dess egenskap bli behövlig någon tid, på någon plats och under omständigheter som jag inte känner till.

När jag i början av 1940-talet bodde i Tranås blev jag bekant

med en liten trolsk äldre dam. *Trolsk* är rätta ordet; hon var väl kunnig i magin och lärde mig mycket.

En gång berättade hon om en halskedja med onda egenskaper som hon fått i sin ägo. För att tvätta bort det onda grävde hon en håla invid en ek och lindade halskedjan runt en rotförgrening medan hon bad trädet att ta bort det onda.

Trädet dog!

Det dröjde mer än ett år innan hon vågade gräva upp halskedjan igen. Då fanns inget ont kvar i den.

Att mylla ner ett förtrollat föremål i allt jordiskt livs Moder är den effektivaste metoden för att skingra förtrollningen. Då Hon den mäktiga absorberar den onda kraften upplöses den och blir till någonting annat. Men man får inte bara stoppa ner föremålet i ett hål i marken; man måste be ödmjukt.

1972 hade jag råkat i en bekymmersam situation. Då anlände en gåva från en kvinna som ville hjälpa mig; en tunn halskedja från vilken hängde en droppformig topas. Jag bar detta smycke mot bara huden innanför skjortan vid ett tillfälle då bekymren kulminerade och blev skonad. *Skonad* är den mest träffande be-teckningen.

Flera år senare gav jag smycket till min dotter när hon hade en bekymmersam period och det ljusnade för henne. Kraften fanns kvar, men det föreföll som om den sedan nådde en kritisk punkt och inverterade, alltså övergick i motsatsen.

Min dotter drabbades av ihållande motgångar. På min inrådan grävde hon ner smycket i jord. När det långt senare togs upp var all magisk kraft neutraliserad. Det fanns vare sig goda eller onda egenskaper kvar.

Att låta ont bortsugas och skingras av Världsmoedern själv är något som nyttjats av magiker i alla länder ända sedan mänsk-lighetens gryningstid. Man har bland annat låtit sjuka personer krypa genom en trång gång som grävts genom en kulle. När det gäller att gräva ner föremål med ond kraft för att neutralisera det onda finns flera olika metoder. Gemensamt är dock att man måste be på ett ödmjukt vis, aldrig uppträda som om man be-fann sig i härskande ställning.

Det är ju så att man vänder sig till en gudom, till Henne ur vilken allt jordiskt liv har kommit och till vilken allt återgår i ett beständigt kretslopp. Hon är moder till alla livsformer, en både rikt givande och strängt krävande moder. Hon kan vara oändligt förlåtande, men också helt skoningslös. Hon är på en och

samma gång den älskade och älskande modern till vilken vi kan förlita oss i allt - och det upphöjda majestätet som vi måste böja oss för i självuppgivande ödmjukhet och vördnad.

Som en tungt vägande motvikt till den olycksbringande ringen har jag en lyckobringande ring. Även den har tillhört min mor och den kom i min ägo efter hennes död på julafton 1975.

Det är en mycket gammal och sliten ring med en stor ametist. Min mor brukade endast bära den (på fingret eller som sam-manhållare av en halsduk) när hon hamnat i problem av det mer svårlösta slaget. Bar hon ringen - då visste jag genast att hon hade något problem som hon inte ansåg sig kunna utreda med enbart egen kraft.

Det är en regel - som hon inpräntade i mig mycket noga - att man inte får använda magin i angelägenheter som man kan klara av med sina normala mänskliga resurser. Det skulle vara att missbruka makten och kraften. Medan vi befinner oss på den här livsscenen skall vi så långt det är möjligt hålla oss till dess reglemente, inte använda resurser som inte står till förfogande för alla. Det fysiska spelet skall spelas på fysiskt vis.

Därför bär jag aldrig denna ring - eftersom jag får vad jag be-höver utan att använda den. Den finns i min ägo. Det är nog.

Hur har dessa båda ringar fått sina magiska egenskaper? Det är en fråga utan svar. Någonstans, någon gång, har någon svurit in kraft i dem. Var, när, hur och av vem vet jag inte.

Hur åstadkommer man amuletter och talismaner? Det kan göras på många olika vis. Här skall återges en metod:

Min mor och jag bodde i Tranås i början av 1940-talet och hade drabbats av ihållande motigheter. Då beslöt min mor att använda magi av en sort som innebär att man bildar ett slags brofäste i vår värld för en bro från en annan värld.

Mormor hade dött 1938 och var begravd på Lövestads kyrko-gård. Vi reste till Lövestad. En månlös natt gick min mor från morfars stuga till kyrkogården.

Att natten skall vara månlös är inget absolut villkor, men det är bäst så. Det skulle vara mörkt i stugan när hon gick, mörkt då hon återvände. Hon fick inte vända sig om och inte tala med någon.

Vid graven föll hon på knä och öppnade en liten ask av silver, förövrigt den som jag nu förvarar den olycksbringande ringen i. Hon borrhade ner fingrarna i gravjorden och manade fram föreställningen att det hon grep i var genomstrålat av kraft från den

som låg begravd djupt inunder. Den jord hon tog upp placerade hon i silverasken, som hon sedan lindade in i en tunn duk och slutligen omlindade med vitt garn. Hon knöt med nio knutar och för var och en av dem bad hon om framgång för oss.

Vi återvände sedan till Tranås, men oturen försvann inte. Den blev istället värre, till min mors bestörtning. Det föreföll henne obegripligt. Ritualen som hon utfört är mycket kraftfullt, helst om den som ligger i graven är en närstående.

Förklaringen kom - och jag tror att det skedde som en uppenbarelse i en dröm. Hon hade utfört ritualen exakt som det skall göras, *men glömt att be om lov!*

Det är ytterst viktigt att man ödmjukt ber om lov att ta jord ur graven innan man gör det. Man skall be om lov och sedan vänta på svar. Svaret kommer i form av en stark känsla, en känsla som man inte kan missta sig på. Känner man att svaret innebär vägran så skall man bara gå därifrån.

Vad fanns att göra för oss? Ett enda; vi reste tillbaka till Lövestad och en månlös natt gick min mor tillbaka till graven och lämnade igen den jord hon tagit. Att upprepa ritualen och då be om lov var ogörligt. Så får man inte göra. Ett magiskt ritual som misslyckats eller rentav inverterats, alltså fått helt motsatt verkan, får absolut inte upprepas. Man skall vara glad om det går att återvända till utgångsläget och neutralisera det gjorda.

För att skapa en amulett eller talisman måste man ha insikt i det magiska tänkandet. Det är - helt självklart! - omöjligt att få en *mening* om man inte har *förståelse*. Mening och förståelse hör samman. Man måste alltså veta betydelsen i det man gör om man skall kunna åstadkomma magisk laddning.

Att rabbla en formel vars innebörd man inte förstår blir som att låta en bandspelare uttala den. Bandspelaren har inte något medvetande; den är bara ett verktyg. Magin fungerar bara när ett medvetande accepterar magin och arbetar enligt magins principer. För att kunna acceptera magin är det självklart att man måste förstå magin.

När det gäller att åstadkomma magiskt verksamma föremål av typen amuletter och talismaner finns det inga föreskrifter som kan användas av personer som är obekanta med magin. Det går inte att få resultat genom att högläsa en formel vars innebörd man inte förstår.

Man kan jämföra med att en person utan kunskaper i elektronik skulle försöka bygga en apparat med ledning av en ritning

som är gjord av och för elektroingenjörer. Om man inte fått ut-bildning så är ritningen helt obegriplig - men den är i högsta grad meningsfull för den som har kunskaperna.

Avsmaka följande formel:

*Jag manar och kallar.ur himmel ochjord,
från östan och västan, från syd och från nord.
Jag svärjer er in
med krajt av mitt sinn
och binder er med mitt ord.*

Det är klang i den formeln, men det är inte klangen som är det verksamma och maktgivande, inte heller rimsmidet. Somliga av de magiska formlerna har både rytm och rim, men inte alla. Det verksamma, det som ger formeln makt, är betydelsen; vad man förstår, vad man tillmäter formeln.

Himmel och jord har här inte samma enkla betydelse som i vardagslag. Med ordet jord avses vår fysiska tillvaro och med ordet himmel avses det överjordiska, det hinsides, den högre verkligheten.

Nämmandet av de fyra väderstrecken har betydelsen världens fyra hörn, alltså helheten, men syftar också till de fyra elemen-. ten jord, vatten, luft och eld och till alla ännu djupare betydelser i fyrtalet.

Man sammankallar alltså andemakter ur ovan och nedan och besvärjer dem - in i ett föremål som man vill förläna magisk makt och kraft. Formeln är avsedd för just detta.

Med orden "kraft av mitt sinn" sätter man egentligen sig själv i pant. Man kunde lika gärna säga med liv av mitt liv, för det är betydelsen. Man satsar sig själv, erbjuder faktiskt sig själv som offer. Det låter farligt, men är inte detta. En magiker har redan gett sig själv som offer; man uppger sig själv åt Den Stora Makten. Det är inga onda andar med i detta spel. Den man uppger sig åt är ju Helhetens Ande.

Att säga "binder er med mitt ord" kan låta som ett försök att :a dem som man kallar, att tvinga dem, men så är det inte menat. Det är i själva verket ett ömsesidigt bindande avtal man ger sitt ord och därmed åstadkommer bindning - vilket fattar både en själv och dem som man kallat.

~är det här talas om andemakter ur ovan och nedan kan det ~attas som att man sammankallar både höga andar och vad

som brukar benämnas avgrundsandar, alltså djävlar. Så är det inte. Alla dem som man med nämnda formel sänder inbjudan till är delar av Helhetens Ande.

Vi kan jämföra med hinduisk religion där det sägs finnas 300 miljoner gudar - men samtliga är olika gestaltningar av en och samme. Ungefär som att den Högste och Ende har 300 miljoner olika rollklädnader i sin kosmiska garderob. Dessutom kan dei Högste och Ende framträda i samtliga dessa 300 miljoner roll-gestalter *samtidigt*.

Innan man skall påbörja ett arbete måste man ha vidtagit för-beredelser. Först och främst måste man ha lärt sig de kunskaper som är nödvändiga, så att man behärskar ämnet. Vidare har man anskaffat arbetsmaterial och behövliga verktyg, samt bestämt lämplig plats och tidpunkt.

Av orsaker som skall utredas i kapitlet Mörkrets blomning är det lämpligast att utföra magiska ritualer nattetid. Dessutom bör sådant ske där det inte finns några utomstående. Det har ju redan sagts att det magiska ritualer är att likna vid ett kretskort som bara får innehålla sina bestämda komponenter *och vara isolerat mot allaformer av läckage*.

Man bestämmer plats och tid och dit tar man det föremål som man vill förläna magiska egenskaper. Därmed har man anskaffat vad som ovan kallades arbetsmaterial. Några arbetsverktyg behöver man inte ta med sig; man är själv ett sådant, det enda som behövs i detta ritual.

Förberedelser måste vidtagas. Detta är redan gjort i huvudsak, men någonting återstår; man måste göra ritningen för det som skall utföras,

Inte någon ritning i fysisk mening. Vad som menas är att man skall fastställa vad det är som önskas, bestämma *vad* och *hur* och *med vilken avsikt* och kanske även på *vilket sätt*.

Det kan låta komplicerat, men är det inte. Låt oss säga att man ämnar länka magisk kraft och makt till en ring. Man håller då ringen i sina båda händer, vänder och vrider den och tömmer sitt sinne på alla ovidkommande tankar, så att man är helt vaken och inriktad på det som skall göras.

Sedan uttalar man sitt önskemål; *man talar till ringen!* Det är nämligen så att när man har för avsikt att kalla Maktema till ett magiskt ritual så är de redan kallade, just genom *avsikten*. Man kan säga att deras uppmärksamhet är inriktad mot målområdet och målområdet är det föremål som de manas att förläna kraft

och makt. Deras uppmärksamhet finns alltså i ringen och där-med kan de sägas lyssna inne från ringen.

De som tror enbart på fysiken skiljer mellan icke-levande och levande materia, men i allt finns levande ande. Man kan skilja mellan vaken och sovande ande, men har man kallat Makterna så är den sovande uppväckt.

När man talar till ringen så lyssnar den - eller rättare sagt lyssnar Makterna genom den som vore den en mikrofon. Den tar till sig meningen, betydelsen, avsikten i det som sägs. Vad som avlyssnas och avsökas är inte bara de talade orden, utan även de tankar och känslor som ligger bakom.

Man skall vara helt på det klara med vad det är man önskar, ha klargjort detta tidigare. Det finns många myter och legender om människor som fått förbindelse med någon andemakt och där-vid erbjudits att framställa önskningar. Vissa av dessa berättelser skildrar hur andemakten lurat människan, ibland på ett helt livsfarligt vis, därför att önskningarna varit oklart formulerade. Många sagor har verklighetsbakgrund. Om man formulerar sig på ett tvetydigt eller rentav flertydigt vis när man framställer en önskan av magisk art kan det gå snett.

Detta behöver inte bero på illvillighet från Maktemas sida eller ens vara orsakat av deras icke-mänskliga humor. Humor finns inte bara hos människan, men det är i många avseenden stor skillnad mellan mänsklig humor och icke-mänsklig. Visst kan Makterna skämta och deras skämtlyne kan komma till uttryck på ett sätt som ter sig illvilligt.

Så är det ju också med vissa sorter av mänsklig humor. Själva poängen i ett skämt kan ligga i att någon gör bort sig eller råkar illa ut.

Om Maktema uppfyller en mänsklig önskan på ett felaktigt vis kan detta vara ett uttryck för humor, men det kan istället bero på bokstavlig tolkning. Om ett önskemål kan tolkas på flera olika vis får man skylla sig själv ifall resultatet blir ett annat än man avsett.

Därför är det av yttersta vikt och betydelse att man formulerar sin önskan på ett detaljerat, nyanserat och otvetydigt vis.

Om den nämnda ringen skall laddas med egenskaper som skall skydda sin bärare mot onäa inflytelser kan detta innebära att det onda skall reflekteras tillbaka till sin avsändare och alltså drabba denne - och enbart denne. Om man vill detta så måste man ha det med i sin formulering. Vill man istället att det onda skall

omvandlas till neutral kraft, skingras och upplösas så måst~ man uttrycka detta, klart och tydligt. Vill man att det onda skal inverteras (alltså bli sin motsats) och komma en själv till god måste detta bli utsagt.

Man skall vara *exakt* i sin formulering, uttrycka detaljerade fö-reskrifter, intc starta den magiska processen oförberedd. Förs sedan detta är gjort använder man kallelseformeln.

Det finns fler formler för att ladda föremål med magisk kraft. En av dessa får mig att tanka på en viss karusellvisa i vilken de finns orden tio för de stora, fem för de små. Formeln har följande lydelse:

Nio för de åtta,
åtta för de sju,
sju för de sex,
sex för de fem,
fem för de fyra,
fyra för de tre,
tre för de två
två för Den Ende,

Denna nedräkningsformel samlar och koncentrerar de magiska egenskaperna hos hela sviten av naturliga tal från ett till nio, så att niotalet passas in i åttatalet och så vidare ända ner till den fundamentala enheten. Denna enhet utgör samtidigt ursprunget till alla de övriga, hela den magiska talseriens källa.

När jag fick tillgång till denna formel kom samtidigt antydning att den kunde uttalas åt motsatt håll, från ett till nio, och därvid få upplösande och skingrande funktion. Den skulle kunna utplåna onda krafter, men också användas på ont vis till att söndra; och åstadkomma split mellan människor. Den skulle även kunna användas för att vålla förvirring, förvillelse och själslig ohälsa - och till att vålla kroppsliga söndringsprocesser.

Men det är skadegörande magi och det finns redan fruktansvärt mycket skadegörande processer i denna vår gemensamma tillvaro.

Frestas man att använda magins mörka sida mot någon så bö:

man ha klart för sig att det förekommer spridningseffekt, så att fler än den utsedda drabbas. Dessutom är det oundvikligt med en rekyl, så att man får betala priset någon gång, på något vis. Det är rena rama naturlagen, detta med återverkan. Det hör ihop

KYRKOGRÄRDENS ANDEMAKT

Det berättades i föregående kapitel om ett ritual som utfördes nattetid på en kyrkogård. Varför just nattetid? Kunde det inte ha gjorts med samma effekt på dagen? Och vad har en kyrkogård för magiska egenskaper? Där ligger ju bara döda kroppar begravda och inte stannar väl deras tidigare ägare kvar på en sådan plats?

Nej är svaret på sista frågan. Nog kan en förvirrad före detta kroppsinnehavare irra omkring en tid efter kroppens död, som i ett drömtillstånd, på sätt och vis chockskadad, utan att ha klart för sig att jordelivet är förbi. Sådant händer och är inte något ovanligt, men det är å andra sidan inte särskilt vanligt att andar håller till på kyrkogårdar.

På alla platser där livsformer dör stannar det kvar någonting som kan kallas för psioniskt residuum, alltså någonting som på enklare språk kan kallas "livskraftrester".

Enligt de fysiktroende är människan bara en köttmaskin, vars celler genom kemiska processer alstrar elektricitet. Vad som kallas liv är alltså denna elektricitet. Medvetandet utgöres bara av de elektriska strömningarna i hjärnan. Varje cell har en spänning på ungefär 60 millivolt. När kroppen dör upphör dess kemiska processer, spänningen faller till noll, själslivet upphör och mer finns inte. Enligt dem som tror enbart på fysiken.

Har man istället tro på metafysiken gör man åtskillnad mellan kropp och själ. Förvisso är kroppen av dödligt kött, men själen är odödlig.

Enligt vissa metafysiker utgöres själslivet av flera olika skikt, som astralsjäl, kausalsjäl, mentalsjäl med mera. Det finns många olika uppfattningar om själens beskaffenhet. Biblisk tradition skiljer mellan kropp, själ och ande. Anden är därvid det som kommer från Gud. Som det sades redan i det inledande kapitlet finns det många varianter på det metafysiska temat och varenda en av dem är riktig enligt sina egna förutsättningar. Mina förutsättningar är synnerligen speciella, eftersom hela min världsuppfattning, hela min verklighetsbild, grundas på minnena av upplevelser, erfarenheter och därur summerade kunskaper ur förgångna inkarnationer.

Jag nödgas använda de ord som finns i mitt nuvarande språk för att uttrycka kunskaperna ur liv då jag inte var jordisk. Det är besvärligt. De ord som jag nu använder har redan sina väl fastställda betydelser. När jag använder dem blir de uppfattade i dessa betydelser, men jag menar kanske någonting annat.

Någon gång före tio års ålder gjorde jag frejdiga försök att rekonstruera ett språk som jag tyckte mig minnas ur en tillvaro i en annan värld. Istället för min omgivnings termer för det själsliga använde jag orden golkatna, serokatna och falkatna. Själva leden katna betecknar den immateriella spänning som alstrar allting, däribland fysikens energi, vilken i sin tur kondenseras till materia. Katnan är i sig själv varken rumslig eller tidslig; den är rumtidslös, har inga dimensioner alls enligt vad vi här menar med ordet "dimension". Samtidigt är den pandimensionell i betydelsen att den kan ha vilka utsträckningar som helst, både sådana som vi förmår tänka och sådana som vi inte ens i vår vildaste fantasi kan göra oss en föreställning om. Ljus utgöres av våg och partikel, samtidigt. För katnan gäller något liknande, förutom den skillnaden att ljuset är energi, medan katnan inte är det. Ljuset är en gestaltning av katnan. Katnan kan sägas vara både våg och partikel och mer än bara detta; den kan vara sådant som vi inte förmår föreställa oss. Vi kan säga att katnan finns i olika gestaltningar eller aspekter. Då aspekten är falkatna är den i gränssnittet mellan rumtiden och det rumtidslösa. Våg och partikel på abstrakt nivå, vare sig energi eller materia. Dessa partiklar, som samtidigt är vågrörelser, är ungefär vad människor kallar för själar.

Det abstrakta konkretiseras i gränssnittet; förverkligas inom de dimensioner som hör samman med energi och materia. Steget från det ofattbara till det fattbara.

Falkatna är alltså det "någonting" ur vilket medvetna, individuella själar kondenseras.

Golkatna är egentligen ingenting annat än den kemoelektriska energi som alstras i levande celler.

Serokatna är någonting som bildas när falkatna förenas med golkatna. Alltså: När en själ inkarnerar i ett embryo och förenar sig med dess cellers kemoelektriska energi åstadkommes något som vi kan kalla "förädlad" elektricitet.

På samma sätt som falkatnan befinner sig i ett gränssnitt mellan den rumtidslösa katnan och rumtidens energier och materia befinner sig serokatnan i ett gränssnitt mellan golkatna och falkatna. Den är inte riktigt bara elektricitet och inte riktigt det som vi kan kalla själslig substans. Att tala om "själslig substans" är fel och vilseledande. Likaledes är det fel att tala om själen som en energi eller som kraft eller vibrationer. Den är i sig själv immateriell och lika abstrakt som en matematisk formel. Skall man likna den vid någonting alls så är det bäst att likna den vid de rena talvärdena. De utgöres varken av energi eller materia. Matematiken är otvivelaktigt helt verklig, men inte i rum och tid och inte som energi eller materia. Matematikens verklighet är *den ideella dimensionen*.

En okroppslig själ är definitivt osynlig. Vad man ser, när man ser andar, är en gestaltning av *serokatna*, denna energi som egentligen varken är elektricitet eller själslighet.

Denna långa utredning är gjord för att läsaren skall förstå vad som menas när jag säger att det ibland är omöjligt för mig att finna mänskliga ord som uttrycker de kunskaper som kommer ur förflutna inkarnationer.

För att nu återknyta till ämnet kyrkogårdar: Det är sällsynt att avkroppsligade själar håller till på en sådan plats. Vad är det då som gör att vissa magiska ritual får sin effekt av att utföras på kyrkogårdar? *Serokatnan!*

När kroppen dör upphör dess celler att producera elektricitet och elektronerna skingras eller övergår till andra former av energi. Om livsenergi enbart är elektricitet så har därmed all livsenergi försvunnit. Så är det inte. Det omätbara någonting som varken är elektricitet eller själslighet finns kvar. Själen tar med sig en del, men en del blir kvar.

Om det låter förbryllande kan vi jämföra med elektromagnetism. Låt oss säga att kroppens elektriska kraftfält åstadkommit en sorts magnetisk inspelning i kroppen. Det är denna som fördelas vid döden. Själen tar med sig somt och somt blir kvar.

Det som blir kvar kan fördelas ytterligare. Varför det blir så har jag ingen förklaring till. Delar av dessa livsrester kan bli kvar på platsen för dödsfallet. Andra delar följer kroppen till den plats där kroppen begravs och stannar i marken där *oavsett om kroppen balsameras, förrottnar eller kremeras*.

Om kroppen styckas och skingras eller om den skulle bli uppäten av djur fördelas eller skingras de livskraftrester, den serokatna, som stannat i den döda kroppen.

När min mor lade sig på knä på Lövestads kyrkogård en månlös natt och borrhade ner händerna i gravkullen föreställde hon sig att jorden var genomsyrad av någonting som hörde till den döda kroppen djupt inunder. Vad hon avsåg med den föreställningen var alltså det kvarvarande "inspelningsfältet", den överblivna livsenergin; serokatnan. Den finns! Alla kyrkogårdar och alla krigs slagfält har sådan laddning.

Hur länge stannar dessa livskraftrester kvar? Det finns inget säkert svar, men kan röra sig om avsevärda tidrymder. Inte bara århundraden, utan årtusenden.

En logiskt motiverad fråga är om dessa kvardröjande livsinspelningar är medvetna - eller om de inte har mer medvetande än en vanlig filminspelning. Svaret är: Både och! Personer som har vissa utomsinnliga förmågor kan - som bekant - se och höra vad man enkelt kallar spöken. Vissa

av dessa spöken förefaller vara just som filminspelningar; omedvetna ekon som upprepas gång på gång vid vissa tidpunkter. Somliga tycks dock vara mer eller mindre medvetna.

Man kan tänka sig två förklaringar när det gäller gengångare av den sorts som tycks ha medvetande:

De kan vara själar som har fastnat i en sorts drömtillvaro bortom den fysiska döden. Döden har kanske haft samma effekt på dem som chocker kan ha i vår fysiska värld; minnesförlust. De minns inte att deras kroppar har dött. Amnesia mortis; minnesförlust orsakad av döden! Det är tänkbart.

Den andra förklaringen kan vara att själens medvetande har åstadkommit en sorts kopiering i serokatnan, så att den kvarlämnade livskraften har ett duplikat av medvetande, faktiskt någon form av medvetandeautomatik.

Jag har ingen teori som känns helt riktig, men vet med bestämdhet att det livskraftfält som lämnas kvar och som finns på bland annat kyrkogårdar - ja mest där - har någon form av medvetande. Detta antagande grundas på dels egna erfarenheter, dels på vittnesmål från andra. En händelse ur de egna erfarenheterna kan återges här:

När jag mötte min blivande fru - Ann - på nyårsafton mellan 1949-50 hade hon inga åsikter alls om det metafysiska. Det hade inte talats om sådant i hennes barndomshem och hon hade inte intresserat sig för sådant senare.

När min mor och jag berättade om övernaturliga upplevelser förhöll sig Ann skeptisk, utan att för den skull framföra några tydliga tvivel. Hon hade präglats av fysikens system och som det ju redan sagts i denna bok är det svårt att göra systemskifte om man inte får någon omvälvande upplevelse.

En kväll var vi ute på promenad alla tre. När skymningen tätnade tog vi genvägen över en kyrkogård. Vi gick i bredd, arm i arm, med Ann i mitten. Plötsligt log min mor, nickade och mumlade en hälsning. Ann undrade varför och min mor svarade att vi just mött en mansperson. Den hade vare sig Ann eller jag sett så Ann yttrade något skämtsamt.

Då hände det! Ann tvärstannade och gav till ett förskräckt rop och när jag tittade på henne såg jag att hon stod på ett ben, med det andra sträckt litet bakåt.

Det varade bara ett par sekunder, sedan fick hon båda fötterna mot marken, vred sig och stirrade mot marken bakom sig. Hon var mycket uppskakad, flämtade och stammade.

Hon hade känt ett hårt grepp om ena smalbenet, så hårt att hon tvingats tvärstanna!

Att gissa på kramp i benet skulle vara dumt. Kramp ger sig inte till känna på det viset. Att gissa på någon sorts sinnesvilla vore lika dumt. Ann var och är en person som så att säga "har båda fötterna stadigt på marken".

Hon blev helt chockerad av upplevelsen, hade aldrig varit med om något liknande. Det var som om en osynlig hand sträckts upp ur marken och gripit tag om hennes smalben, ett stadigt och högst kännbart grepp.

Min mor var märkbart road - och jag har många gånger undrat om det inte var hon som åstadkom fenomenet. Hon hade sina mystiska talanger - och förbindelser. Det hade hänt flera gånger att hon sagt till Ann: Du skall nog få bevis, lilla vän! Nu hade beviset kommit, ett lika kännbart som obehagligt bevis.

Det finns ett *psioniskt residuum*, en livskraftrest, i marken på alla kyrkogårdar. Den har någon form av drömligt medvetande, ett gränsskiktsmedvetande. Det kan vara en kombination av alla de individuella livskraftrester som finns i kyrkogårdsjorden liksom en magnetisk inspelning. Det är till detta halvlevande, odöda medvetande man vänder sig när man utövar magi på en kyrkogård. Det är dess krafter man ber om hjälp.

Ber om hjälp - och det måste poängteras mycket noga att man alltid i förbindelse med Makterna, vad sort dessa än må vara av, skall vara vördsam.

Jag är mycket säker på att människor som betar sig olämpligt på kyrkogårdar drabbas av följder. Eftersom de sannolikt inte tror på sådant blir det en i högsta grad blind rättvisa och sådan kan vara mycket obarmhärtig. Man skall alltid visa respekt mot Makterna. Även om respektlösheten är omedveten så undgår man inte följderna.

Inom metafysiken gäller detsamma som inom den fysiska tillvarons samhällliga lagar:

Okunnighet om lagen är ingen ursäkt för lagbrott.

Det finns människor som tycks vara förföljda av ihållande och svårartad otur - på ett helt orättvist sätt. Det finns människor som drabbas av idel motgångar och olyckor på ett sätt som ter sig oförklarligt. Det *kan tänkas vara* en följd av att de utmanat och kränkt Makter som de inte tror på - och kanske inte ens känner till. Jag säger inte att det *är så*, men det är en tänkbar förklaring. En möjlighet, något att fundera över.

Att säga så kan förefalla vara att lägga sten på bördan och det vill jag inte riskera. Det sagda är bara en hypotes, något att ha i åtanke om oturen ter sig helt obegriplig för den fysiska tillvarons förnuft och logik.

Det finns många olika magiska ritual som är komponerade att utföras på kyrkogårdar. Ett enkelt sådant är att formulera det man önskar i skrift på ett papper och mylla ner detta i en gravkulle. Laddar man detta enkla ritual med sin övertygelses fulla kraft får det funktion. Det fundamentala i all magi, själva den absolut nödvändiga grunden, är just övertygelsen.

Hur enkelt ett ritual på en kyrkogård än må vara så måste man alltid utföra det med vördsamhet och ödmjukhet.

Att utföra ritualen nattetid är inte ett totalt tvingande krav, men man bör ändå göra så. Det nämndes på sidan 30 och där utlovades också en förklaring. Den ges i nästa kapitel.

MÖRKRETS BLOMNING

Många av de magiska ritualen *bör* utföras efter fader Solens nedgång, i moder Jordens skugga. Ofta rekommenderas att man *bör* utföra ritualen vid midnatt, ibland föreskrives att det *bör* vara en månlös natt. Observera ordet *bör*; det är alltså inte ett absolut krav, utan en *rekommendation*. När det sägs att man *bör* utföra ritualen på ett visst sätt innebär detta att effekten blir säkrare ju noggrannare man följer föreskriften.

Av vilken anledning föreskrives att vissa ritualer *bör* utföras på natten? Personer som betvivlar magin säger cyniskt att det där är bara ett påhitt för att få fram en kuslig stämning. Många av de ritualer och ingredienser som hör till magin har - det kan vi ju alla konstatera - en air av kuslighet. Klart och tydligt, men detta motiveras inte av att man vill åstadkomma en skrämmande aura utan har andra grunder.

Somliga har haft otrevligare gissningar när det gäller föreskrifterna om mörker, nämligen att magi av den sorten hör ihop med dyrkan och åkallan av *Mörkrets Makt*. Förvisso finns det magi av den sorten. Faktiskt är det så att *exakt hälften* av magin har samband med den kosmiska pol som vi för enkelhetens skull kan kalla för just "Mörkrets Makt". Helt korrekt är det inte att säga så, eftersom det i *all magi* finns element från både den ljusa och den mörka sidan. Det där skall tas upp till utredning i kapitlet "Alfa och Omega".

Den mörka magin vållar skada, så kan man enklast definiera vad den egentligen är. Att många magiska ritualer fordrar mörker för att få bästa möjliga effekt - ibland för att få effekt alls - har inte med den egentliga mörka magin att göra. Även den allra ljusaste magins ritualer kan behöva mörkrets skydd.

Skydd är vad det handlar om; skydd mot den redan nämnde fader Solens strålflyden.

Vad som nu skall berättas låter antagligen som en avvikelser från ämnet, men är istället en liknelse för att ge möjlighet till förklaring:

Från mars 1945 till slutet av 1975 var jag yrkesverksam inom fotobranschen och lärde mig efterhand allt om den. Det blev nödvändigt att kunna allt, eftersom jag blev yrkesinstruktör och då naturligtvis måste behärska hela ämnet.

Under mer än hälften av nämnda trettio år var mitt arbete förlagt till mörkrum, ibland sådana där det krävdes totalt mörker och ibland med monokromatiskt (enfärgat) ljus av olika sorter. Ordet *foto* är grekiska och betyder "ljus". Jag var alltså en ljusets tjänare - men mycket av den tjänsten fordrade ett absolut totalt mörker.

Det latinska ordet *camera* betyder "kammare". Kameran är alltså en kammare. Skulle man ha en fullständig och korrekt benämning borde den heta kamera *obscura* (mörk kammare) eftersom detta är vad den är. Att det skall vara absolut mörker i kamerans inre är nödvändigt; minsta lilla läckage av ljus skulle skada den ljuskänsliga filmen.

Filmskiktet utgöres av en gelatinemulsion innehållande mikroskopiska silverhalogener. Vid exponeringen projiceras en bild av yttervärlden via linssystemet på filmskiktet. Därvid bildas en latent bild i silvret. *Latent* betyder "dold"; bilden är osynlig.

Vid framkallningen oxideras den latent bildens silver och vid den efterföljande fixeringen utfälles det obelysta silvret. Detta var en mycket förenklad framställning, men tillräcklig för det som nu skall sägas:

Ingen någonsånär vettig människa skulle väl kunna ifrågasätta att mörkret är absolut nödvändigt inne i kameran för att skydda den ljuskänsliga filmen? Ingen skulle väl heller kunna påstå att det bara är ett dumt påhitt att det inte får förekomma ringaste ljusinsläpp i mörkrummet medan filmen framkallas och fixeras?

Den teknologiska civilisationens människor är så vana vid fotografering att de inte märker någonting mystiskt i ämnet. Alltihop är så självklart för dem. Det fungerar ju! Vad är det för något mystiskt med det?

Jag, som har gedigen kunskap i ämnet, säger ärligt och uppriktigt att *det är ett gränsfall mellan fysik och metafysik*. Det är märkligt att det fungerar. Jag vet exakt hur det går till, har kännedom om vad som händer ända ner till atomnivån, men upplever barns häpna förtjusning över att det verkligen är möjligt. Det är i ordets sannaste bemärkelse ljusets magi - *och mörkret är dess skydd!*

Från Solen strömmar enorma energiflöden. När det ibland utslungas ofantliga protuberanser från solytan drabbas Jorden av magnetiska stormar, som stör radio- och TV-utsändningar och även kan slå ut dem helt och hållet. Energin från våra starkaste radiosändare sveps bort av den ojämförligt mycket starkare energin från Solens väldiga väte/helium-reaktor.

Solen är, som alla andra stjärnor, att likna vid en gigantisk vätebomb, lyckligtvis en långsam sådan. Om den fick en plötslig detonation, som de vätebomber människorna roar sig med att smälla av, skulle Jorden förbrännas totalt. Än mer; energiutbrottet skulle sprida sig vidare genom världsrymden och vålla skada på eventuellt livbärande planeter på många ljusårs avstånd.

Solen har liknats vid en tam vätebomb. Dess energi är nödvändig för att moder Jorden skall kunna åstadkomma liv. Solen ger liv, men även död. Dess energiflöden är ofantliga.

Vi kan nu tänka på vad som sades här ovan om att radiosändningar slås ut när Solen ibland får särskilda utbrott. Jämför med vad som sagts om mörkrets betydelse för magiska ritual! Håll samtidigt i åtanke vad som sagts om mörkrets betydelse inom foto!

De som av födsel och ohejdad vana betvivlar det andliga anser att kontakter med andevärlden naturligtvis måste ske i dämpad belysning - eftersom alltihop skulle avslöjas som bluff om man släppte in ljus. De kunde lika gärna kräva att få släppa in ljus i ett fotografiskt mörkrum - eller vilja öppna kameran för att se om filmen verkligen har en latent bild. Metafysikens motsvarigheter till fysikens energier kan sägas vara så finstämda, så ömtåliga och känsliga för störningar att de flyktar bort om grövre krafter strömmar in.

Det nämndes att Solen är en vätebomb, en ofantligt stor och långsamt detonerande. Om en vätebomb av mänsklig tillverkning exploderar över en stad förintas både levande varelser och bebyggelse. Skulle explosionen ske på mycket stor höjd, utanför atmosfären, skulle staden och dess invånare kanske undgå skador, men det skulle bli en skadlig effekt av annat slag. Alla magnetiska inspelningar skulle utplånas av något som kallas för den elektromagnetiska pulsen. Allt som spelats in av datorer, ljudbandspelare och videobandspelare skulle raderas.

På liknande sätt är det med det klara dagsljuset i relation till de finstämda psioniska krafterna. En ljuskaskad skulle formligen radera de psioniska fälten.

I samband med spiritualistiska seanser förordas dämpad belysning. Ibland har man enbart levande ljus. Ännu bättre är att ha belysning från lampor med rödfärgat glas. Inom det spektrum som är synligt för mänskliga ögon har rött ljus lägst energi.

Jag har visserligen sett metafysiska fenomen hända mitt i det klaraste solskenet, men det är något exceptionellt; någonting som är sällsynt och bara sker under ovanliga omständigheter.

Mjuk och stilla musik överröstas av bullrande maskiner och en andes viskning hörs inte i stormvindens brus. Varje sak har sin egen rätta plats och tid. Varje sak framträder bäst på sitt eget vis och under sina egna betingelser.

Och som bekant finns det blommor som endast slår ut under natten.

Under min militärtjänst fick jag under en tid uppgiften att vara radiotekniker. En kväll, på fritid, satt jag och trimmade en apparat som jag reparerat. Jag hade hörlurar på mig och avsåkte hela det tillgängliga kortvågsbandet. Det fanns områden med enbart brus. Ibland kunde jag uppfatta ytterligt svaga röster i det mäktiga bruset, ibland hördes babblanden, musikfragment och märkliga signaler.

En tanke kom: Så skulle det kunna vara i huvudet på en person med starkt utvecklat telepatiskt sinne om denne inte hade möjlighet att skärma sig och bodde i en stad. Ett oavlatligt brus med bubblande, sorlande och babblande röster.

Inte bara jag utan även andra metafysiker har påtalat hur svårt det är att ägna sig åt andliga experiment och övningar inne i en stad. Där finns något som vi kan kalla *ett psioniskt kollektivt kraftfält*. Detta åstadkommes av den själsliga verksamheten hos samtliga levande varelser i staden. Fältet är alltså den adderade summan av de enskilda individernas personliga fält.

Varje fysiskt levande varelse har dels sitt släktes egenskaper, dels egenskaper som utvecklats under livets gång. Detta ger vad som kallas personligheten och dess karaktär. Det psioniska fältet kan sägas ha en kollektiv personlighet och karaktär.

Många fler än jag uppfattar städer som sjuka konstruktioner, sjuka bildningar av ett sjukt sätt att leva. Onaturliga produkter av en onaturlig livsföring, vilket vållar själslig ohälsa. Värre ändå: Den sjuka livsstilen är självförstärkande, gör att sjukt blir sjukare. Ännu värre: Den smittar, så att när någotsånär friska personer hamnar inom fältet blir de sjuka.

Jag har en personlig psykisk sköld, men ibland råkar den försvagas och läcker in störningar från det kollektiva fältet. Det är obehagligt och oroande och mycket störande. Man känner vanda

genom influensen av andras vånda, man vill fly, man vill försvara sig, man vill slåss - och man vill hjälpa. Men hur skall man kunna hjälpa, när hela systemet är sjukt?

Mörker är egentligen bara frånvaro av ljus, men för att själens känsliga blommor skall kunna slå ut i sin fagreste prakt fordras inte bara frånvaro av Solens starka flöden. Det är så mycket annat därutöver. Mörker är frånvaro av ljus, ro är frånvaro av störning, renhet är frånvaro av orenheter, hälsa är frånvaro av sjukdom.

Frånvaro av; dessa formuleringar utgör negationer. Mörkret är en negation. Den skänker frid. Och frihet.

ALFA OCH OMEGA

Under en följd av år hyrde jag en källarlokal i ett industriområde som var helt folktomt nattetid. Källarlokalen målades och möblerades, fick namnet "Kryptan" och utgjorde en idealisk plats för metafysiska experiment och övningar - fast bara nattetid då det inte fanns störande influenser från andra.

Mesta tiden i Kryptan ägnades åt något som väl enklast kan benämnas som "själsresor". En bättre, mera exakt term torde vara *translokation*. Därmed menas en omlokalisering av själens fokuspunkt, alltså Jagets uppmärksamhet, till någon annan plats medan kroppen är försänkt i komalikhande dvala.

Upplevelserna i samband med translokation och en redogörelse för metoden har skildrats i tre böcker: *Spegelspelet*, *Spegelns tredje sida* och *Där blott andar vandrar*.

De platser som besöktes under dessa sällsamma resor var av de mest skiftande slag, ljusa såväl som mörka, himmelska såväl som helvetiska. Där fanns väsenden av mycket olika och totalt motsatta sorter, alltifrån rent himmelska till sådana som måste betecknas som avgrundsandar. Helt ärligt och uppriktigt sagt: Jag sökte mig hellre till sistnämnda sorten än till förstnämnda. Det kan låta beklämmande och skrämmande. Sökte jag fullt avsiktligt rena rama *ondskan*? Vad skulle det vara bra för?

Sanningen! Det skulle vara bra för sanningen! Vad jag sökte i de mörka avgrunderna var kunskap om onskans innersta natur, vetenskap om kärnprincipen i det yttersta onda. Många skjuter sådan forskning ifrån sig och riktar uppmärksamheten enbart till det ljusa och goda, men jag ser en fara i detta:

Färdas man genom djungeln bör man ha kunskap om dess farligheter, veta exakt vad farligheterna är och dessutom ha klart för sig *var*, *när* och *hur* och, om det är möjligt, *varför*. För att kunna skydda sig mot det onda bör man veta *hur* det onda fungerar och även under vilka omständigheter det onda kan hota, alltså *var* och *när*. Om man slutligen kan få klart för sig *varför* det onda är som det är så har man möjlighet att inte bara undvika, utan även *förebygga*. Jag ville skaffa mig gedigen kunskap om onskans innersta väsende och sökte där största kunskapen om det onda finns, självkunskapen, självkännedomen; hos *Mörkrets Makt*.

Ända fram till 1979 hade jag haft en viss oklarhet i tolkningen av vad vi kan kalla *den kosmiska grundkonstanten*. Den har två extremt motsatta poler. Den ena av dessa benämner jag *Alfa*, den andra *Omega*.

Alfa och *Omega* är ord som finns i Bibeln där de betecknar begynnelsen och änden, början och slutet. Hos mig har dessa ord i stort sett samma betydelse.

Födelsen och döden; livets inledande och avslutande processer. Tillblivelse och förgängelse. Skapandets och förgörandets motsatta principer. Konstruktiva och destruktiva tendenser. Det stora Plus och det stora Minus.

Både Alfa och Omega är att uppfatta som abstrakta storheter i den bemärkelsen att de inte finns någonstans i hela vårt universum i sina helt rena och oblandade former.

Överallt där det sker en Alfaprocess, alltså någon form av nyskapelse, sker samtidigt en Omegaprocess, alltså någon form av förgörelse. Mitt i tillblivelsen finns förstörelsen. Vare sig Alfa eller Omega kan uppnå 100%. Även om Alfa skulle tillväxa ända upp till 99% så finns Omega där med sin 1%.

Om vi skall avbilda detta som en sorts ekvation så låt oss sätta siffran 10 istället för 100, eljest blir det för långa rader:

A-9,	A-8,	A-7,	A-6,	A-5,	A-4,	A-3,	A-2,	A-1
Ω-1,	Ω-2,	Ω-3,	Ω-4,	Ω-5,	Ω-6,	Ω-7,	Ω-8,	Ω-9

Växlingen mellan Alfa (A) och Omega (Ω), skiftningen mellan additiva och subtraktiva processer, är ett oupphörligt pågående böljespel kring ett tänkt harmoniskt medelstadium där alltså de båda motsatta krafterna skulle vara jämnstarka, Alfa med 50%, Omega med 50%; A-5 / Ω-5.

Alfa kan omöjligt uppnå 100% eftersom detta skulle innebära en total ökning. Omega kan inte heller uppnå 100% eftersom detta skulle innebära total minskning. Konsekvensen av någonting sådant är ju helt absurd: total utfyllnad i första fallet, total tomhet i andra fallet. Hur skulle man kunna beteckna någonting i den stilen som ett *universum*?

Alfa finns i Omega, Omega finns i Alfa. När endera ökar så inskar dess motsats, men det är mer komplicerat än vad dessa ord tycks antyda. För att förklara kan vi säga så här:

Om Alfa ökar i styrka inom en viss process så minskar samtidigt Omega i styrka *inom just den processen*, men detta innebär Omega ökar i styrka *någon annanstans*.

Vi kanske kan åskådliggöra med en utökad bild av ovan visade dubbelrad:

A-9,	A-8,	A-7,	A-6,	A-5,	A-4,	A-3,	A-2,	A-1
Ω-1,	Ω-2,	Ω-3,	Ω-4,	Ω-5,	Ω-6,	Ω-7,	Ω-8,	Ω-9
Ω-9,	Ω-8,	Ω-7,	Ω-6,	Ω-5,	Ω-4,	Ω-3,	Ω-2,	Ω-1

Det kan te sig förvillande, men betydelsen är att om Omega får låga värdet Ω-1 i samspelet med Alfa inom någon process så finns resten av Omega *någon annanstans*. Håll i minne att båda dessa krafter i sig själva har 100%, även om de inte kan uppnå detta värde inom vårt universum.

Egentligen är det hela enkelt, även om det kan te sig komplicerat i den här visade sifferframställningen. Man kan förklara på ett helt konkret vis:

Låt oss likna medelvärdet, där Alfa och Omega skulle vara lika starka, vid en plan markyta. Vi beslutar att bygga en kulle på denna markyta. Kullen innebär en höjning av markens nivå, en

ökning, en Alfaprocess. Höjningen över markytan betyder att vi går uppåt från medelvärdet. Det kan sägas bli mindre av Omega ju högre kullen blir.

Men någonstans måste vi ta materialet till kullen och på den platsen blir ett allt djupare hål. Där går vi nedåt från medelvärdet och detta innebär en ökning för Omega.

Alfakullens storlek motsvaras exakt av Omegahålens storlek. Vi behöver ju inte göra ett enda stort hål, utan kan hämta vårt material från flera olika platser, men ökning och minskning är likväl av samma storlek.

Detta är en liknelse av det materiellt påtagliga slaget som förklarar vad sifferraderna ~~på förra sidan~~ som just visas betyder. (*ordbyte för nätpublicering*)

Konstansförhållandet mellan Alfa och Omega är någonting absolut ofrånkomligt; en kosmisk lag. Den är gällande inom universum som helhet lika väl som inom dess delar. Jordborna uppför sig som om de saknade kunskap om denna lag -- och det gör sannolikt de allra flesta av dem.

Deras verksamheter tyder på att de uppfattar planeten Jorden som ett helt oändligt utrymme med outtömliga möjligheter till expansion och outtömliga resurser. Men Jorden kan istället sägas vara ett slutet system.

Vi kan likna detta vid en noga förseglad byggnad inom vilken en viss mängd animaliska och vegetabiliska arter samlever i ett tillstånd av balans. Alla livsformer är ätare. Växterna äter luft, vatten och ljus, bygger upp sig själva av dessa tre ingredienser. De animaliska arterna äter dels växter, dels varandra, bygger upp sig själva av dessa ingredienser.

Inom nämnda slutna byggnad råder balans mellan tillgång och efterfrågan. Det som ätes förökar sig lagom för att tillgodose dem som äter. Ätandet innebär mestadels dödande. Det är alltså en Omegafunktion, men ätandet medför uppbyggnad och fortsatt liv och detta är en Alfafunktion. Om nu någon av arterna inom den slutna byggnaden förökar sig oproportionellt så inkräktar detta på de övriga arternas behov och balansen rubbas.

Denna enskilda art förökar sig alltmera och ökar därmed sina uttag till skada för de övriga. För just denna art är det fråga om en expanderad Alfaprocess och inom denna art minskar därmed Omega, men i övrigt sker en allt större ökning av Omega. Man kan säga att avståndet mellan Alfa och Omega ökar; kullen blir allt högre, hålet allt djupare.

Om denna process inte hejdas och vänds kommer ett stadium då arten tillvuxit så mycket att resurserna inom den slutna byggnaden inte räcker till. Värre än så; *de tar slut!* Därvid faller de extremt åtskilda Alfa och Omega ihop och en ny utveckling börjar från låg nivå.

Detta är vad som just nu pågår på planeten Jorden och processen har för längesen passerat det stadium då den kunde vändas på ett skonsamt vis.

När människor förökar sig på ett helt abnormt vis och samtidigt får det allt bättre och lever längre så är ju detta en ökning av Alfa med minskning av Omega. Samtidigt sker en ofantlig ökning av Omega på planeten i övrigt, ett oerhört överdrivet uttag ur de gemensamma resurserna och en fruktansvärd förstörelse. Till slut måste den enormt höjda Alfavågen störta samman -- ner i Omegadjupet. Sedan blir det en öppen fråga hur lång tid det tar innan planeten har reparerat sig. Det skall framgå av det sagda att man inte får uppfatta de två termerna Alfa och Omega som andra beteckningar för gott och ont. Lätt nog kan man tycka att Alfa är någonting gott, Omega någonting ont. Vi använder ju ordet konstruktiv i betydelsen att det är något bra, medan ordet destruktiv uppfattas som något ont. Ökning tycks vara av godo, minskning av ondo, det positiva förefaller vara bra, medan det negativa är illa.

Av det här sagda måste det framstå som självklart att Alfa kan åstadkomma ont och Omega kan åstadkomma gott. Dessa båda kosmiska storheter befinner sig bortom mänskliga värdeskalor för vad som är gott och ont.

Vill man så kan man göra en religiös metafor och säga att Alfa och Omega är Guds båda händer.

Den Högsta Makten har dessa båda kraftpoler i sig och därför har alla Makter detsamma, eftersom de alla är delar av Den Ende; olika gestaltningar av Den Store Anden.

De som tror på magi delar mestadels in den i ljus respektive mörk sådan; vit och svart magi. Personligen gör jag inte någon sådan åtskillnad, av den enkla anledningen att gränsen mellan den ljusa och den mörka magin är mycket flytande. Här kan hänvisas till dubbelraden ~~överst på sidan 45~~. (textstrykning för nätversionen) Med magin är det på ett liknande vis.

Inom all magi används kraftfältet som alstras av spänningsförhållandet mellan Alfa och Omega. Om man använder magin för att hela något så sker samtidigt en söndring -- på något sätt som man kanske aldrig får reda på. Det är ofrånkomligt, fullständigt omöjligt, att åstadkomma en magisk process som är enbart och uteslutande Alfa.

Varje ökning betyder en motsvarande minskning, liksom att varje minskning betyder en motsvarande ökning.

Här kan ges ett exempel:

När jag för många år sedan var verksam som instruktör vid ett fotolaboratorium använde jag ett magiskt ritual för att hjälpa en kvinnlig kollega. Hennes lilla baby skrek något helt fruktansvärt vid en och samma tid varje kväll.

Inom företaget fanns ett låst lagerrum till vilket det fanns en enda nyckel. Den lånade jag olovandes, packade in den och gav paketet till kollegan med beskedet att det skulle gömmas under barnets madrass. Ingen mer än hon och jag fick ha kännedom om saken. Efter exakt nio dygn skulle paketet återlämnas till mig. Hon gjorde som hon blivit tillsagd.

Det blev stor irritation när nyckeln saknades. Låset var av en så speciell sort att det dröjde till nästa dag innan man kunde få det öppnat. Men det räckte inte med nämnda irritation. För varje dag som gick blev det allt värre oro; en helt förgiftad och mycket obehaglig stämning. Människor kom i gräl av de mest obetydliga orsaker.

Samtidigt fick jag veta från nämnda kvinnliga kollega att den lilla skrek allt mindre för varje kväll som gick. När paketet med nyckeln återlämnades till mig hade skrikandet upphört. Nåja; barnet skrek ju då och då som alla normala barn, men det där mystiska gallskriget hade försvunnit.

Nyckeln återställdes lika obemärkt som den lånats och plötsligt fanns det ingen fiendskap alls på firman.

Det var en magisk process. Just detta att olovandes låna något för att ta bort ont är ett gammalt ritual. Märk väl att det skall vara något som kommer att saknas. Ju mera det saknas desto bättre. Det skall vara något som är svårt att ersätta. Ingen får misstänka vem det är som lånat saken. Hur fungerar denna magi? Egentligen på samma vis som för de borttrollade vårtorna. Det onda sögs ut, överfördes och blev sedan skingrat. Det som plågade barnet sögs ut och överfördes till samtliga dem som saknade nyckeln. Lyckligtvis saknades den av många; det onda fördelades. Om jag misstänkt att bara ett fåtal - eller kanske en enda - skulle saknat nyckeln hade jag fått ta någonting annat.

Varför använda magi i detta fall? Vore det inte rimligare att ta barnet till en läkare? Nej - för det onda hade med största sannolikhet övernaturlig orsak.

Kvinnan hade tre år tidigare gjort illegal abort. Detta var alltså innan en lagändring gjorde aborter tillåtna i Sverige. Det barn hon nu fått skrek *vid just den tid på kvällen då aborten gjorts*.

Både hon och jag var faktiskt övertygade om att barnets själ var densamma som funnits i det som aborterats. Just därför blev det enda verk samma botemedlet.

Att avlägsna det onda från barnet innebar minskning, alltså en Omegaprocess. Att överföra det till en grupp andra var en Alfaprocess. Faktiskt! De plågades, men likväl måste överföringen till dem uppfattas som en Alfaprocess.

Alfa kan åstadkomma både gott och ont, liksom Omega. Men vad är då ondskan för något?

SMUTSIGA ÄNGLAR

Under mina translokationer till mörka världar mötte jag många sällsamma gestalter. Många av dem var markant illvilliga på ett sådant sätt att de tycktes njuta av att vålla ont. Andra föreföll att vara förminskat tillräkneliga och åstadkom obehag enbart av okunnighet; de begrep inte bättre. Där fanns också en sort som uppträdde på ett mycket intelligent vis, men tycktes vara totalt utan känslor. De njöt inte av att åstadkomma skada, utan gjorde skade genom kall beräkning. Under en lång följd av år trodde jag att ondskan var detsamma som Omega, trots att jag egentligen borde ha förstått bättre genom kunskaperna ur förgångna inkarnationer. Det kan verka underligt att jag hade kunskap om vad Omega verkligen är och vad ont och gott är för något - utan att förstå, men kunskap och förståelse är inte riktigt samma.

Det är ofta så att en person med mycket omfattande kunskaper är helt blind för konsekvensen av vissa fakta. Man ser inte skogen för bara träd! Man fixerar uppmärksamheten på somliga detaljer, lägger inte märke till andra detaljer - och uppfattar inte vad summan blir om man lägger ihop en mängd fakta.

Det finns minnen ur en förfluten inkarnation då jag var en helt skoningslös person vid namn *Hrogval Tsan*. Som en följd av de minnena borde jag ha förstått ondskans många olika aspekter. Jag vållade ont åt andra i det livet, *men utan avsikt att vålla ont*. Det onda var inte syftet och inte heller målet, utan en helt oavsiktlig bieffekt. Jag kände ingen glädje av att andra drabbades av lidande. Å andra sidan kände jag heller inget medlidande med dem.

Det finns sådana andemakter inom Omegafältet. Rent logiskt kan man hävda att de inte är några onda andar, trots att det de gör vållar ont åt andra. Det finns en märklig *renhet* hos dem!

Man måste skilja mellan grymhet för grymhetens egen skull och skoningslöshet där målet är sådant att man bortser från att medlen för att nå det kan vålla lidande.

När jag numera minns livet som Hrogval Tsan känner jag ofta ånger över det jag då gjorde. Det är en bizarr situation. Varje liv är helt nytt och helt unikt. Man har olika personlighet och karaktär i skilda liv. Det vore fruktansvärt fel att anklaga en person för vad denne gjort i en tidigare inkarnation. Likväl kan jag inte undgå att känna ånger för sådant jag gjort i mina tidigare skepnader - eller sådant jag borde ha gjort, men inte gjorde. Det är självstraff. Ett synnerligen skoningslöst och synnerligen rättvist straff.

Vid vissa av sprången från den jordiska tillvaron hamnade jag i världar av ljus harmoni. Där mötte jag väsenden som var rakt motsatta dem jag mötte i de mörka och disharmoniska världarna. Just orden *harmoni* respektive *disharmoni* kan användas som nyckelord. Sann godhet kännetecknas av harmoni, balans, frid och medkänsla. Vi kan som motsats tala om *sann* ondskan, i betydelsen att den är verkligt gedigen och inte sådan som göres av tanklöshet. Den sanna ondskan kännetecknas av disharmoni, ofrid, frånvaro av balans och medkänsla, otrygghet; den kan helt enkelt sägas vara en enda stor *frånvaro*. Man skulle kunna säga att ondskan är en bristsjukdom. Ondskan är helt enkelt en defekt, och skulle man få infallet att tala om perfekt ondskan så blir det i betydelsen *perfekt defekt*.

På sidan 43, i slutet av kapitlet Mörkrets blomning sades det att mörker är frånvaro av ljus. När vi talar om mörker i betydelsen Omega är det frånvaro av mer än bara ljus; det är frånvaro av precis totalt allting. Omega är den yttersta negationens princip.

Om även ondskan är frånvaro, ja faktiskt en enda storfrånvaro som det sades i slutet av förra sidan, vad är det då för skillnad mellan Omega och ondskan? Är där någon skillnad? Är det inte snarare så att ondskan och Omega är samma? Om det inte är så, vad är det för skillnad? Och är inte Omega och Mörkrets Makt bara olika ord för ett och samma?

Nej, det är inte så. Under 1979 fann jag äntligen svaren på frågor av det här slaget - och höll därvid på att råka mycket illa ut. Det kunde ändat med att min kropp hade hittats som visserligen levande, men själlös. Mörkrets Makt hade antagligen fått nog av mitt snokande och lät mig få kännedom om den *nästan* allra yttersta konsekvensen av Omega.

Som redan poängterats på ett omsorgsfullt vis är Omega absolut inte detsamma som ondska - och heller inte identisk med det som kallas Mörkrets Makt.

Omega är Den Store Andens *minuspol*. Omega är namnet för alla förminskande processer. Eftersom Omega ingår i Den Store Anden är Omega *besjälad*. Omega är medvetet; dess medvetande är Den Store Andens medvetande.

Det har yttrats att varje levande väsende i sig har ett kvantum av Den Store Anden. Man kan med visst berättigande använda orden "*gudomen är vi och vi är Den*". Det finns dock en liten reservation. Vi är Den Store Anden på samma vis som att kroppen utgöres av sina celler. Om enskilda celler haft tankeförmåga kunde de ha sagt: "*Kroppen är vi och vi är Den*".

Låt oss nu föreställa oss en kropp som inte utgöres av kött utan av andlig substans. Denna andliga substans skall då vara tänkt att utgöras av oerhört små "gnistor". Vi kan likna dem vid andliga elektroner. Dessa gnistor skulle kunna säga på samma sätt som den köttsliga kroppens celler: "*Denna andekropp är vi och vi är Den*".

Tänk nu vidare att den här andekroppen är oerhört stor, så stor att den fyller hela universum. Då är den ju vad jag kallar Den Store Anden. Det var till detta jag ville komma med denna tankelek; det är på just detta sätt som det är.

Vi och gudomen är ett, men med viss reservation; helheten är mer än bara summan av sina delar. Din kropp utgöres av sina celler, men du är ju någonting mer än bara detta, mer än summan av dina celler.

Den Store Anden, den Högsta och Enda gudomen som finns i allting kan sägas utgöras av oändligt många gudomsgnistor. Dessa gnistor finns i alla livsformer, är delar av Den Ende, men detta betyder inte att *samtliga* gudomsgnistor är bundna till fysiska former. Hur många enskilda fysiska individer finns det på Jorden - och på andra planeter? Ofattbart många. Ändå måste vi anta att den mängd gudomsgnistor som på så sätt är bundna till fysiska gestalter är bara en ytterst ringa mängd.

De andemakter jag mötte under själsfärderna var gudomsgnistor som var fysiskt obundna. Även det allra yttersta Omega är av Den Ende, ingår i Denne, är Dennes minuspol. De gnistor av Den Ende som finns i Omega är alltså lika mycket gudomliga och lika "rena" som de gnistor som finns i Den Endes pluspol; inom Alfa.

Jag mötte många olika väsenden under själsfärderna i mörka världar. Vissa av dem var ondskefulla, men vissa var någonting annat. De var markant negativa; deras syfte var förminskning, söndring, nedbrytning, förmultning - och utplåning. Deras mål var den yttersta negationen: en tomhet bortom själva begreppet tomhet, alltings utplåning i det absoluta Intet. *Men detta är inte detsamma som ondska!*

Alfa strävar till obegränsad, oupphörlig ökning, medan Omega strävar till obegränsad, oupphörlig minskning. Ingetdera av dessa båda syften, dessa motsatta idealmål, kan sägas vara av godo, men heller inte av ondo. Ur mänsklig synvinkel är bådaderna av ondo, men som utommänskliga, kosmiska principer är de vare sig goda eller onda. De bara *är*, på samma sätt som naturkrafterna

Låt oss tänka på hinduismens tro att det finns 300 miljoner gudar och samtliga är olika aspekter av Den Ende.

Det finns fler än 300 miljoner olika gestaltningar av Den Ende. Det finns oändligt många. Andemakterna inom Omega är inte onda. De är företrädare för utplåningens princip, men detta är inte ondska.

Jag mötte andra sorter i de mörka världarna, väsenden som var ondsinta, illvilliga, giftiga och elaka på ett alldeles tydligt, ja alltför tydligt vis. Dessa makter var inte identiska med Omega även om de existerade inom Omegas dimension. Det fanns olika sorter, en tydligt märkbar gradskala.

För att förklara kan vi använda en liknelse som har sin grund i vår egen fysiska tillvaro:

Vad menas med termen kapitalism? På ett mycket förenklat vis kan man förklara den som att man köper varor till ett visst pris och säljer dem till ett högre pris. Det är mer komplicerat än så, men detta räcker för vår liknelse.

Man kan skilja mellan sund och osund kapitalism. Den sunda kapitalismen har rena och hederliga principer, arbetar på ett öppet och ärligt vis och lägger inga oskäligen påslag på de varor och tjänster som utbjuds. En kapitalist med sådan affärsmoral ger fullständig information till köparna, försöker inte lura någon eller försätta någon i bekymmer. Meningen med verksamheten är att bereda sysselsättning och försörjning åt både sig själv och medarbetarna och tillhandahålla vad köparna har behov av.

Sådan är alltså den ideala kapitalismen - men det är en öppen fråga hur vanlig så hedersam kapitalism är.

Det finns många olika former av mindre hedersam kapitalism och sådan som är klart ohederlig. De tangerar gränsen till det klart kriminella, dansar fram och åter mellan vad som är lagligt och olagligt, bekymrar sig inte alls om andras bekymmer.

Vidare har vi de helt kriminella, de som begår brott utan att bry sig det ringaste om vad som är hederligt. De är verksamma som enskilda eller i grupper. Bland dessa finns en väldig variation, alltifrån småsnattare till avancerade brottslingar.

Dessutom har vi den organiserade brottsligheten. Vissa av dessa organisationer är globalt verksamma, omsätter enorma summor, äger väldiga företag och har resurser av sådan storlek att de kan dirigera regeringar.

Lägg märke till att dessa världsomfattande maffior arbetar enligt kapitalismens principer, men utan att ha den sunda kapitalismens affärsmoral.

Nu är det ju, helt uppenbart, en väsentlig skillnad mellan det som kallas Omega och kapitalismen. Omega är beteckning för det stora Minus; förminskning, devalvering, krympning. Sådan är inte kapitalismens princip, snarare raka motsatsen, men här gäller det alltså en liknelse. Om vi liknar Omega vid den ideala kapitalismens princip så motsvaras Mörkrets Makt av den organiserade brottsligheten.

Den *rena* kapitalismen - ren i betydelsen hederlig - befattar sig inte med förbrytare, vill inte ha samröre med dem och vidtager åtgärder mot brottslighet. Likväl kan man säga att förbrytare är verksamma enligt kapitalismens princip: De anskaffar varor till visst pris och "omsätter dem" till ett högre pris.

Jag har mött väsenden som hör hemma i det rena Omega och väsenden som hör hemma i Mörkrets Makt. Det fanns storhet hos båda sorterna, men storhet av mycket olika slag. Omegas gestalter har inga onda syften. De verkar enbart och uteslutande för de nedbringande krafterna, som en balansering av de uppbyggande krafterna. Det finns inte mer ont i dem än i en subtraktiv operation inom matematiken. Ingen kan väl få för sig att subtraktion är ondska och addition godhet?

Gestalerna ur Mörkrets Makt har i vissa avseenden en nästan majestätisk storhet - men ond; det bakomliggande syftet kan sägas vara klart *vampyriskt*; utsugande. De ger så litet som möjligt, tar så mycket som möjligt.

Som nämnts har jag också mött onda andar av annan sort än dem som tillhör Mörkrets Makt. Vi kan enklast uttrycka saken så att de var lägre stående. Det finns många olika sorter av dessa. Vi kan likna dem vid de enskilda förbrytarna i vår fysiska värld, alltifrån småsnattare till avancerade brottslingar och dels sådana som försöker undvika våld, dels sådana som njuter av att bruka våld och åstadkomma skador, lidande och död.

Omegas väsenden är rena, men de väsenden som hör hemma i Mörkrets Makt är orena. Jag har mött varelser med olika grader av orenhet, alltifrån solkighet till grövsta smuts. Just så kan man enklast och lättast definiera ondskan; *orenhet*.

Ondskans princip är en förorenad princip, på samma sätt som att brottslighet är förorenad kapitalism.

Det finns ett diffust gränsområde mellan Omega och Mörkrets Makt. Jag har mött centrala gestalter - eller skall vi säga de högre stående? - inom Omegafältet. Jag har också mött centrala gestalter - eller skall vi även här säga högre stående? - inom Mörkrets Makt. Det finns likheter mellan dessa båda sorter, men där finns också olikheter.

Det finns en upphöjd, oåtkomlig likgiltighet hos bådaderna, men hos gestalterna ur Mörkrets Makt är denna likgiltighet förenad med nedlåtande förakt. Det finns ett kristallklart medvetet och på något vis intensivt vaket intellekt hos båda, men hos gestalterna ur Mörkrets Makt har detta något av orm eller rovdjur i sig.

Vare sig Omega eller Mörkrets Makt hyser välvilja, men detta innebär inte motsatsen - alltså illvilja - hos Omega. Det gör det däremot hos Mörkrets Makt. Bakom dess totala frånvaro av välvilja finns ovilja, motvilja och illvilja.

Det finns, som sagts, en upphöjd och oåtkomlig likgiltighet hos bådaderna, men på två olika vis. Om man skulle försöka provocera Omega, uppträda och tala på ett skändande vis, smäda och häda, blev det inget svar. Det skulle vara lika meningslöst som att utmana vinden. När Omega ägnar sig åt att riva ned för att bereda plats åt Alfes nybygge - vad bryr sig då de upphöjda och ytterst väl yrkeskunniga rivningsarbetarna om de småkryp som kanske begravs under rasmassorna?

Dessa andemakter, som är av Omega, av Mörkrets Makt och av övriga sorter på minussidan, *vad är de för några?*

När det gäller Omegas andemakter kan man antaga att de är vad de är av evighet och oändlighet. De kan faktiskt sägas vara delpersonligheter av Den Store Anden; negationens aspekter av Den Ende; undergudar inom den gudomliga helheten.

Kristendomens Bibel innehåller texter där det talas om Guds söner och om änglar, men i tidigare översättningar från judiska urkunder finns andra ord. Där benämns dessa väsenden som gudar. Det finns urtexter där de kallats *Guds lemmar*. Man kan skymta en bakomliggande uppfattning av gudomen som en mångfasetterad helhet, ett andekollektiv, en mångfaldig enhet där det centrala Högsta Medvetandet uppdelat Sig Själv till olika aspekter och uppgifter.

Det är samma tro som på ett öppet vis framträder i hinduismen där det talas om 300 miljoner gudar, som är olika gestaltningar av En och Samme.

När det gäller de ondsinta andarna som mer eller mindre tydligt hör hemma i Mörkrets Makt uppfattar jag dem som dels perverterade andemakter, dels före detta människor. Det onda de gjorde under sin senaste inkarnation kan sägas ha "fört dem till deras sanna hem" efter döden. Ingenting i mina kunskaper ger stöd åt tanken att det skulle kunna finnas ett Helvete av den sort som vissa religioner hotar med. Ingenting alls tyder på att det finns något sådant. Det är bara

påhitt, grymma myter för att skrämman människor att vara underdåniga, lydiga och lättstyrda. De organiserade religionerna behövde lockmedel och skrämmedel för att säkra sin maktställning och motverka konkurrens. Myten om ett evigt straff bortom döden var en effektiv styrmetod - som förgiftat miljoner människors tillvaro.

Det finns ingenting sådant! Ingen dömer dig efter din kropps död, ingen straffar dig - *mer än du själv!*

Det fysiska livets tankar, ord och gärningar präglar själen och åstadkommer därmed en predestination; en självstyrning av den vidare vägen. Har man sådana egenskaper att man dras till det onda så söker man sitt rätta hem efter kroppens död. Detta innebär inte att man hamnar i ett plågornas Helvete; det är ju inte sådant man dras till. Man dras till det som man präglats att känna sig hemma i.

Detta skall inte uppfattas som generellt, alltså som en ofrånkomlig lag, utan bara som en tendens. För flertalet blir det istället så att man trillar ner genom icke-varats brunn, in i ljuset där får man skåda sitt livs panorama. Det är inte så där odelat trivsamt att inse konsekvenserna av allt man gjort eller låtit bli att göra under sin köttsliga tillvaro. Det kan vara alldeles förfärligt otrivsamt istället - men lärorikt.

Där finns straffet! Det enda straff man drabbas av och det är i högsta grad rättvist. Man är sin egen domare. Visst finns det en Domens Dag! Vi möter den när vi dör och - befriade ur alla de förvillelser som kroppens inflytande åstadkommer - ser klart vad det är vi gjort, eller inte gjort. Men somliga flyr den där tunnelresan och mötet med ljuset, av orsaker som det är villsammt att gissa om. De dras istället till de mörka dimensionerna. Kanske finns det sidotunnlar i den där tunneln till ljuset; stickspår? Vem kan veta? De dras till mörkret och får inte uppvaknandet i ljuset, flyr det där panoramat som är så plågsamt avslöjande. De känner sig bättre till mods i mörkrets dimensioner, mer hemma. De förmår inte vakna upp och bli befriade.

Så rekryteras orena andar. Vill man kalla dessa orena andar för djävlar kan man skärpa formuleringen; *det är på del viset som nya djävlar rekryteras*. De rekryterar sig själva genom ett automatiskt anlagstest.

Men visst kan de ha förletts under sin fysiska tid genom inflytelser från orena andars sida. Just termen *orena andar* är adekvat, den ger den exakt rätta etiketten. Ondska är smuts - onda andar är smutsiga andar, orena, förorenade av psykisk miljöförgiftning.

Det är så att varje harmonisk helhet är *ren*, i betydelsen att den innehåller enbart de element som hör hemma i den. Eftersom alla dess delar därmed är dess egna samverkar de inbördes och därigenom blir helheten harmonisk.

Det är ju självklart att om främmande element tillföres helheten kommer den inte att utgöras av enbart sina egna element. Den blir inte helt sig själv. Den blir förorenad. Den blir disharmonisk. Som det redan sagts upprepade gånger är varje själ en del av Den Store Anden. I varje levande varelse finns en bit av Gud, varje medvetande är ett delmedvetande av Det Högsta Medvetandet. Gudomen kan liknas vid ett allgenomträngande och allestädes närvarande ljus.

Denna liknelse kan ge anledning till missförstånd, eftersom Alfa betecknas som den ljusa polen, Omega som den mörka. Att likna gudomens helhet vid ett allgenomträngande ljus kan ge uppfattningen att gudomen är enbart Alfa, medan Omega är motsatsen - alltså gudomens *frånvaro*. Så är det inte. Därför vore det bättre att säga så här:

Gudomen kan liknas vid det synliga ljusets spektrum. Detta övergår nedåt i det infraröda och under det infraröda vidtager allt grövre och mörkare vibrationer. Slutligen inga vibrationer alls, enbart energilöshet; mörker. Uppåt övergår det synliga ljuset i det ultravioletta och ovanför detta allt intensivare vibrationer. Vi skulle kunna tänka oss att skalan uppåt slutade i någon sorts totalitet.

Så kan gudomen liknas vid ljus - som samtidigt utgöres av det yttersta ljuset och dess motsats; det yttersta utslocknandet.

Som tidigare nämnts hade jag under barnaåren oerhörda svårigheter att finna mänskliga ord för de kunskaper av utommänskligt slag som fanns i minnena från liv i andra världar. Det saknades ord. Med ökande ålder och därmed ökande ordförråd blev det möjligt att ge många av de utommänskliga kunskaperna mänsklig språkdräkt. Mycket har dock förblivit omöjligt att översätta.

Människornas gudsuppfattning är vilseledande. Den ger grovt felaktiga föreställningar. Att likna gudomen vid klaraste ljus har vållat den helt tokiga uppfattningen att gudomen just därför måste ha en motståndare i form av mörker - men därmed skulle gudomen inte vara den totala *allmakten*. Man kan ju inte på en och samma gång framställa gudomen som det *absolut totala* och någonting som är *mindre* än detta. Om gudomen inte är både ljuset och mörkret så är gudomen inte *allt*. Även den allra enklaste formen av logiskt tänkande påvisar att det är en omöjlig paradox, en absurd självmotsägelse.

Nu är det visserligen så att i högre dimensioner gäller andra lagar och annan logik, men likväl är det en omöjlighet att gudomen, som är det *allomfattande och därmed totala* på samma gång skulle vara mindre än detta.

Ändå har denna absurda självmotsägelse gjorts till grund i de stora religionerna. Mörkret har uppfattats som motsatsen till den allomfattande gudomen - inte bara som en frånvaro av gudomen, utan som en motståndare. Det är en grundligt felaktig föreställning. Den allomfattande kan inte också vara mindre än allomfattande. Den allomfattande kan inte ha någon motsats eller motståndare och inte heller kan den allomfattande saknas någonstans. Ingenstans finns *frånvaro* av det som är *allomfattande och allestädes närvarande*.

Naturligtvis kan de kännas fruktansvärt stötande för många att så här integrera det yttersta mörkets makter i gudomen. Personer som okritiskt, utan att tänka själva och ifrågasätta, ända sedan tidig ålder godtagit föreställningen om mörkets makter som motsatser till gudomen måste känna en reaktion när man ogiltigförklarar den föreställningen. Men den är felaktig och felet grundas på att gudomen liknas vid ljus.

För att få en riktig föreställning om gudomen måste man inse att ljuset har ett oerhört omfattande spektrum. Vad våra ögon förmår uppfatta av ljuset är ett mycket smalt område. Man kan säga att på lägre nivåer finns ett mörker som inte har likhet med något mörker som vi kan föreställa oss. På högre nivåer finns ett ljus som vi inte heller kan föreställa oss. Allt detta ingår i det totala spektrum.

Både det som är ovanför och det som är nedanför tillhör det totala och allomfattande spektrum. Det finns ingenting som inte ingår i detta. Om det fanns någonting mer så skulle även detta naturligtvis ingå. Allt är ju allt! Där har vi liknelsen som kan ge en bättre föreställning; *gudomen är det totala och allomfattande spektrum*.

Något mer än allt - finns inte.

Det gudomliga och därmed det själsliga utgöres av det totala och allomfattande *och enda* ljuset. Ljuset, inte mörkret, är själens färg. Ondsinta andar kan sägas vara detsamma som fördunklat ljus, förorenat ljus, ofullständigt ljus, ljus med felaktiga kombinationer. Eller - ljus som hamnat vilse.

Om man skall kunna förstå metafysiken och i synnerhet då det magiska systemets tänkande måste man ha en klar uppfattning om grunderna. Vad som berättats i detta kapitel har en mycket grundläggande betydelse.

Att utöva magi utan att ha förståelse för grunderna kan medföra rekyler, mycket kraftiga och långtverkande sådana. Särskilt gäller detta om man har för avsikt att etablera förbindelse med andemakter. Man måste, av ren självbevarelse, ha klart för sig vad det blir för konsekvenser. Då är det, självklart, nödvändigt att veta vad det är för makter man söker förbindelse med - och välja noga. Först därefter kan man tillåta sig att göra ett anrop bortom denna vår gemensamt upplevda fysiska tillvaro. Hur det anropet kan göras skall skildras i nästa kapitel.

PAKT OCH KONTRAKT

Det finns många berättelser om människor som sålt sin själ till Djävulen. Alla dessa berättelser är påhitt. Det finns inte någon onskans överhöghet, alltså en allenarådande person, av det slaget. Dessutom kan man inte *sälja* sin själ.

Orden vilseleder; orden styr tänkandet och kan ge alldeles tokiga föreställningar. *Sälja sin själ?* Detta ordval åstadkommer en föreställning att man själv, det medvetna Jaget, innehar något som kan avyttras. För att rätta till redan från början kan vi helt enkelt säga så här:

Själ är du själv - *exklusive kroppen*. Det är mer än bara den fysiska kroppen som "är exklusive", men i huvudsak är det just så att själen - det är du. Du medvetne, du som upplever, du som vet att du finns till, du som observerar, känner, förnimmer; du är själen i kroppens biologiska robot. Du är ägare till kroppen och dess kringutrustning. Du är innehavaren till allt det som du upplever som dig själv. Du är själen.

Hellre än att säga att man säljer sin själ, som om den vore en pinal som man har i lager, bör man säga: Sälja sig själv. Och det går bara inte. Inte där. Bara här.

Här kan man sälja sina fysiska ägodelar, inklusive sin kropp. Man kan sälja sina förmågor och talanger. Allt det fysiska är köp- och säljbart. Här i den köttsliga tillvaron kan man göra sådana affärer. Här kan man sägas sälja sin själ i betydelsen att man säljer sig själv - men det går inte att göra sådana affärer när det gäller efter-döden-tillvaron.

Vissa berättelser om kontrakt mellan människor och andemakter skildrar hur människan lurat andemakten. Det är en extremt löjlig omöjlighet. Betänk att människan inte har tillgång till mer kunskaper än vad som inhämtats sedan födelsen och en tankeförmåga som begränsas av hjärnans resurser. Andemakten har kunskaper sedan omätliga tidsåldrar och är inte begränsad av en fysisk hjärnas operativsystem.

För att få en jämförelse kan vi säga att det är som om en gravt utvecklingsstörd person skulle köpa något av en ohederlig affärsman, som hade hjälp av en mycket intelligent och mycket kunnig affärsjurist vid upprättande av köpekontraktet.

Eller som att en snäll, ärlig och naiv person med mycket ytliga kunskaper om poker skulle delta i ett kortspel mot durkdrivna och samvetslösa falskspelare.

Det finns ingen som helst möjlighet att upprätta ett köpekontrakt - i den betydelse detta ord har - med andemakter. Vad man istället kan göra är att avtala om en *pakt*, i betydelsen "avtal om samspel".

En pakt av detta slag innebär inte att man får något som skall betalas senare. Inte heller är det fråga om förskottsbetalning. Det är inte fråga om betalning alls, så som man vanligtvis menar. Vad det handlar om är *byteshandel* och ingendera parten lämnar något ifrån sig före den andra parten. För bådadera gäller att man tar emot och ger *samtidigt*.

Förvisso har en ondsint andemakt ingenting alls emot att den mänskliga parten gör sin insats först - varefter det är stor risk att ingen motprestation gjordes. Såvitt inte andemakten kalkylerar med

att visa falsk generositet i början, för att bedraga och svika senare, när den mänskliga parten lurats att göra en mycket stor och betydelsefull förskottsinsats.

Glöm aldrig att de onda andemakterna visserligen kan liknas vid affärsidkare, men ohederliga sådana. En ohederlig affärsidkare i vår jordiska tillvaro kan vara åtkomlig för lagsökning och dom, men något sådant existerar inte i de annorlunda dimensionerade världar där Mörkrets Makt är mantalsskriven.

Jag måste avråda från varje som helst form av samarbete med den sortens andemakter, liksom jag avråder från kortspel ihop med falskspelare.

Det är möjligt att etablera samverkan och lika utbyte av tjänster med andemakter om det man vill ernå är av sådant slag att man kan kontrollera utbytet och avbryta när man själv vill. Det kan göras, men det finns en risk som är ytterligt svår att säkra sig mot:

Man präglas, får själslig färgning, av det som man tänker, säger, gör och upplever. Om man har samspel med andemakter av det ondsinta slaget förändras man åt deras håll. För att förklara kan vi ta en liknelse ur den rent biologiska tillvaron:

Kroppen byggs upp av det vi äter och dricker. Kroppen är alltså en omvandlad form av den mat vi förtär.

Något liknande är det med själen. Upplevelserna lagras och kan sägas bli själslig substans. Personligheten byggs upp av denna substans. Personligheten kan inte få annan karaktär än den som kombinationen av dess byggelement åstadkommer.

Vi är vad vi äter och detta gäller både den kroppsliga och den själsliga födan. Allsidig kost är bäst, i båda fallen.

Som tidigare nämnts åstadkommer den köttsliga tillvarons upplevelser *predestination* för tillvaron efteråt. Därför kan det synas vara bäst att ägna sig enbart åt ljusa upplevelser, för att säkra sig mot risken att hamna i Mörkrets världar. Men nu är det så att meningen med livet är att inhämta så rikt varierade erfarenheter som möjligt. Ensidig föda är inte bra. Man bör skaffa sig kunskaper om både det mörka och det ljusa. Då växer man åt alla håll och kan sväva dit man själv vill, precis som en ballong på färd genom oändligheten.

Man behöver ju inte nödvändigtvis *äta* allt som man *smakar* på. Och man behöver inte heller nödvändigtvis *engagera* sig i allt som man upplever.

Jag har besökt Mörkrets världar och absolut inte engagerat mig i någonting alls av det som finns där. Visst; jag hade upplevelser i de världarna och därmed kan det sägas att jag intog näring där, men jag har blandat dessa näringsintag med vad som finns på andra platser. Riklig variation - och jag har inte bundit mig i engagemang på någon enda plats, vare sig de mörka eller ljusa. Sann turism. Jag är en som stiger av tåget för att se mig omkring, utbyta erfarenheter med folket på orten och sedan ta nästa tåg, till ett annat samhälle.

All samverkan med onda andar är riskabel. Det är klokare att vända sig till en annan sorts andemakt. Inom religionerna är den vanligtvis benämnd som *skyddsande*, ett ord som inte är så där helt och hållet adekvat. Inom de gamla romarnas metafysik nämndes samma andemakt som *genius* och ännu tidigare var den känd hos grekerna som *daimonion*.

När kristendomen utbreddes gällde det att motverka tidigare religioner och framställa dessa som sämre, som villfarelser och som rent avgudereri. Som ett led i denna verksamhet framställdes daimonion som ett ont andeväsende. Vi känner alla till vad ordet *demon* är beteckning för.

Ändå är det faktiskt så att daimonion, genius och skyddsande är olika beteckningar för samma sorts andemakt.

Det finns inget ont i daimonion. Heller inget gott. Daimonion kan liknas vid en naturkraft, något i stil med regn och vind. Vi kan visserligen få både gott och ont av "vädrets makter", men i sig själva är de varken onda eller goda. De bara *är*. På samma vis är det med daimonion.

Dessa andemakter är bortom mänskliga värderingar som har med gott och ont att göra, men de kan agera så att följderna är till godo eller ondo för människor. Vad vi bedömer som gott och ont är totalt likgiltigt för dem. Deras värdeskala är av större art; den befinner sig på kosmisk nivå. Vad som är gott för oss på vår begränsade mänskliga värdeskala kan vara ont på den kosmiska nivån.

Planeten Jorden omges av ett psykiskt kraftfält, ett levande och medvetet sådant. Vi är integrerade i det fältet; alla livsformer ingår i detta fält. Vi är delar av det, som elektroner är delar av ett elektriskt fält. Vad jag talar om är världsmoeran Gaia.

Hon i sin tur är en del av det kosmiska psykiska fältet, detta som jag kallar Den Store Anden. Det jag här nämner är ju redan nämnt tidigare i boken, men det skadar inte att poängtera hur det förhåller sig.

Det har också redan sagts att det finns både kroppsbundna och icke kroppsbundna andemakter. Du själv är en kroppsbunden andemakt. De kroppsbundna är oräkneligt många i vår värld, men ändå få i förhållande till de icke kroppsbundna. När du inte längre är kroppsbunden kommer du att ha samma kosmiska värdeskala som daimonion och inse hur fruktansvärt småttig och begränsad den mänskliga värdeskalan är. Människor som varit nära döden och upplevt tunnelpassagen och mötet med en varelse av ljus kan ibland vittna om detta. De minns att de visste så ofantligt mycket medan de var fria ur kroppens fångelse, men de minns inte vad det var de visste.

Om ordet "daimonion" stöter dig så använd något ord som ger bättre känsla. Själv använder jag ofta det obestämda ordet *Makter* och detta täcker många olika sorter.

Man kan anropa Makter utan att använda vare sig ritual, formler eller andra hjälpmedel, men hjälpmedlen åstadkommer en säkrare inriktning för tanken och viljan.

All samverkan med Makterna innebär givande och tagande; ett likvärdigt utbyte. All samverkan kan betecknas som ett rent affärsavtal. Man ingår en pakt. Det kan vara en antingen långvarig eller kortvarig pakt. Här skall berättas om en pakt av den sistnämnda sorten:

Natten till den 21 mars 1989 stals min moped där den stod invid min och min frus bil i ett låst källargarage. Stölden skedde nästan exakt fem år efter inköpet. Det lilla fordonet hade vårdats noga. Varje år, kring årsdagen för inköpet, hade den fått genomgå fullständig service hos en mopedexpert.

Samma kväll utfördes ett magiskt ritual i mitt arbetsrum i lägenheten medan min fru var på annat håll. Ingen mer än jag själv och tjuven fick ingå i trollkretsen.

På golvet placerades en statyett som jag redan många år tidigare bestämt som symbol för Moderns mörka sida. Statyetten är en ung kvinna som vilar fridfullt på knä med händerna knäppta bakom nacken. Färgen är djupsvart. Den är en Omegasymbol.

Fem ljus i små skålar placerades i cirkelform runt gudabilden och takbelysningen släcktes varpå ljusen tändes. Jag föll på knä och talade:

Stora Moder, du ur vilken alltjordiskt liv kommer och återgår, du som skapar och förgör, jag ber dig att låta mig återfå vad som stulits ifrån mig - och jag ger dig tjuven som offer.

Jag böjde mig djupt framåt och lade pannan mot golvet, lät en känsla av total självuppgivenhet och oändlig tillit fylla mig för en lång stund. Därefter reste jag mig långsamt och lämnade rummet.

Man skall tömma sitt sinne helt efter ett magiskt ritual, inte hämma eller binda kraften genom att tänka på det gjorda. Det kan naturligtvis vara svårt. Jag tog en bok som inte alls hade med magi att göra och satte mig att läsa, bekvämt placerad i en fåtölj i rummet bredvid.

Litet senare anlände min fru och då hände någonting som ter sig mycket underligt. När hon steg in i det rum där jag satt vände hon huvudet mot arbetsrummets öppna dörr. Hon tittade alltså rakt

in i det rum där takbelysningen var släckt och fem ljuslågor brann runt en statyett på golvet, *men såg det inte!*

Detta är fysiskt omöjligt. Tänk själv! Att titta in i ett rum som är helt mörkt, förutom fem klart brinnande ljus. Man måste helt enkelt se dessa ljuspunkter. Det är inget fel på min frus ögon så de måste ha uppfattat ljuslågorna runt den svarta gudabilden på golvet, men detta nådde inte fram till hennes medvetande.

Trots att jag upplevt sådana fenomen många gånger känner jag ändå förundran, lika stark förundran varje gång det händer. De som inte ingår i trollkretsen blir som blinda och döva, de uppfattar inte vad som pågår. De ser och hör allt annat, men inte just det dar magiska.

Hon satte sig och vi pratades vid en stund, varefter hon tog itu med ett handarbete och jag fortsatte att läsa. Jag kände som en bävan i bröstet inför det starka beviset att Makten och dess kraft var i verksamhet.

Det gick ungefär en halvtimme innan min fru utbrast att det luktade bränt, som vidbränt kött. Hon frågade om jag hade något på gång i ugnen eller på spisen i köket.

Jag kom snabbt på fötter, skyndade in i arbetsrummet. Lågan i den skål som befann sig mittför gudabildens ansikte flammade med hög låga. Jag föll på knä och släckte samtliga lågor, medan min fru kom till platsen och frågade vad jag höll på med. När hon insåg vad som pågick avbröt hon sig tvärt. Hon vet att om man inte är inblandad i ett magiskt ritual bör man inte fråga.

Jag lät henne ändå få vetskap om ritualens syfte, utan att gå in på detaljer, medan jag tog bort allt som varit placerat på golvet. Då såg jag något underligt.

Stearinet i den skål vars låga flammade så underligt hade fått en röd färgton. Det var omöjligt, för där hade funnits enbart vit stearin, inte färgad, helt och totalt vit. För att stearinet skulle få färgton måste någonting ha tillförts - och hur skulle det ha gått till?

När jag nästa dag tittade i skålarna hade det missfärgade stearinet fått en brunröd färg. Utan att vilja dramatisera i onödan kan jag likna den färgen vid stelnat blod. Stearinet i de övriga skålarna var lika vitt som förut. Det finns ingen fysikalisk förklaring till fenomenet.

På tredje dagen efter att mopeden försvunnit hittades den av två flickor. Den stod helt öppet och var utan minsta skavank i det nära grannskapet. Där kunde den absolut inte ha stått under den mellanliggande tiden. Den skulle ha observerats.

Hur gick det för tjuven? kan någon undra. Det vet jag inte och det är mig totalt likgiltigt. Omega sög ut och återlämnade vad som stulits. Vad som samtidigt därmed togs från tjuven för att kompensera och åstadkomma balans mellan Alfa och Omega är inte mitt bekymmer.

Det är helt rätt och riktigt att den som tar rättigheten att vålla ont åt andra *får* samtidigt - med eller mot sin vilja - skyldigheten att kompensera.

Det är inte absolut nödvändigt att åskådliggöra sin önskan med hjälp av symboler och formler, men det ger en säkrare inriktning. Vad man har som önskan och vilja inom sig är någonting *abstrakt*, i betydelsen att det är icke-fysiskt. När man utför ritual med formler och symboler får det abstrakta *konkret* form i betydelsen att det blir åskådliggjort i den fysiska tillvaron. Det inre gestaltas i det yttre.

Den pakt som det här berättats om upphörde i samma stund som jag återfått det stulna. Debet och kredit balanserades och affären var slutförd - för min del åtminstone. En fullkomlig balansering av de motsatta posterna innebär att värdestorleken av det ingående och det utgående är exakt lika. Vad detta betyder i här nämnda fall är omöjligt att bedöma på mänskligt vis. Det lilla fordonets ekonomiska värde har inte med värdering av denna sort att göra.

Det finns många olika metoder för att kalla Makter till hjälp och sluta mer eller mindre långvariga pakter med dem. Vid flera av dessa metoder använder man	Bild saknas
---	-------------

sig av pentagrammet, det som är avbildat här till höger.	
--	--

Ofta är ritualer där pentagrammet används förenade med eldmagi och här skall skildras hur man kan gå tillväga. Det krävs litet praktisk kemi för det här ritualen, men det är en mycket enkel kemi som vem som helst kan klara av.

Alltihop måste utföras i dämpad belysning. Konstljus. Absolut inte dagsljus.

Man blandar 75% salpeter, 15% träkol och 10% svavel. Dessa ingredienser skall vara mortlade till puderfin struktur. Mortla dem var för sig, inte tillsammans, för då föreligger explosionsrisk! Efter att de mortlats blandas de tre ingredienserna samman medan vatten tillföres och man rör noga så att det blir en jämn och tät smet.

Till denna tillsätter man droppvis av sitt eget blod. Enligt tradition skall det vara nio droppar och man skall ta dem från det vänstra lillfingret. Min tanke är att man kan ta dem från vilken kroppsdel som helst och låta droppandet pågå tills det upphör av sig själv - samt då räkna antalet droppar.

Antalet droppar brukar avgöra paktens varaktighet, men det kan vara besvärligt att bedöma om det rör sig om dagar, veckor, månader eller år. En sak skall nämnas här: När det talas om månader är det inte kalendermånader som avses, utan *månfaser*.

Medan blodet droppar skall du säga, gång på gång ända tills det droppat färdigt:

"Jag ger dig blod av mitt blod, liv av mitt liv och kraft av min kraft."

Det får inte vara ett själlöst rabblande; du måste ladda orden med stark inlevelse, med känsla - du måste känna att du tillför blandningen *levande substans* ur dig själv.

Smeten skall sedan bredas ut för att torka på något underlag som inte är sugande. Bred tunt, så går torkningen fortare! Och en viktig sak: Torkningen skall ske i mörker. Det kan ta flera dygn.

Kontroll av torkningen får självklart inte göras i dagsljus. Enbart konstljus.

Notera hur många dygn torkningen tar! Dessa siffror kan, jämte antalet blodsdroppar, ge dig anvisning om hur lång tid paktens kommer att omfatta. Jämför du siffrorna kommer du att finna ett samband.

När torkningen är fullbordad skall den stela kakan brytas i småbitar som mortlas försiktigt.

Mortla inte allt på en gång för det finns risk för antändning. Pressa och mal, undvik att gnida! Det skall bli ett mycket finkornigt stoft.

Förvara "eldpulvret" (som det kallas i somliga dokument) helt mörkt och givetvis skall själva ritualen också ske i mörker.

Enligt gammal tradition skall ritualen utföras en månlös natt och säkrast resultat erhålls om det göres vid midnatt. Du skall vara helt ensam och naturligtvis ostörd, lugn, målmedvetet samlad.

Vad du syftar till med ritualen måste du ha klargjort för dig i god tid och skrivit ut det på papper.

Som förut påpekats måste allt vara angivet in i de minsta detaljerna; allt vad du avser och *icke avser*.

Och nu kommer vi till en betydelsefull sak: Du måste ange vad du är beredd att ge i utbyte, vad du bringar som offer. Tänk dig noga för! Du ber om en tjänst och måste bringa en gentjänst av något slag. Är det svårt kan du istället be om vägvisning, Om du inte är kapabel att ge lika för lika kommer alltsammans att neutraliseras. Men du kommer att få anvisning om vad för sorts gentjänst som fordras.

En varning är befogad, mycket befogad: *Om du inte anger vad du vill ge och inte begär anvisning kommer någonting att tas ifrån dig utan att du underrättas om detta!* Det kan vara vad som helst. Mestadels är det någon *egenskap*. Det är inte säkert att du märker detta förrän långt senare, om ens någonsin. Det kan röra sig om någonting mycket subtilt.

Använd en tratt med smal öppning eller en strut, för att göra ett pentagram av pulvret. Strö även pulvret i mitten av pentagrammet och låt detta ha förbindelse med linjerna. Placera papperet med dina önskemål (ditt kontrakt!) i pentagrammets mitt. Strö en linje av pulvret från en av stjärnspetsarna, rakt utåt, och lägg dig på knä vid linjens slut.

Det är din ensak vad du vill anropa för sorts Makt, men det är oklokt att välja någonting som har hemort i *någondera* av de båda motsatta polerna. Inte bara Omega är riskabel för dig, utan även Alfa. *Medio tutissimus ibis* som det sades i det romerska imperiet när man menade "i mitten går du säkrast".

Alla dina förberedelser är redan i sig själva ett anrop, men ett obestämt sådant. Nu gäller det att ange bestämmelsen, ange vart du vänder dig. Formuleringen kan du själv ordna, men använd för din egen säkerhets skull någon av följande sort:

*Jag kallar dig, du fria Makt,
som råder över mörker och ljus
och vandrar obunden av båda!
Jag öppnar en port av eld
mellan dig och mig!*

Tala högt! Ropa ut din kallelse! Lägg in hela dig själv i det du ropar ut; lev med i orden, ge dem känsla och kraft! När du uttalar de sista orden antänder du pulversträngen och sätter därmed hela pentagrammet i brand. Samtidigt förbränns det papper som du placerat i dess mitt, varvid innebörden i texten frigöres och överföres till andra dimensioner genom den kraftvirvel eldpentagrammet åstadkommer.

Elden är så att säga stegens högsta nivå och därifrån sker det magiska språnget. En stegen, samtidigt en bro mellan olika dimensionerade världar. De olika nivåerna i denna stegen motsvaras av de fyra elementen - samt någonting femte. Från vår värld sett är nivåerna dessa:

Fast, flytande, gasformigt, eldformigt - och andligt.

Den du kallar finns i den femte nivån och kommer över bron i den motsatta riktningen:

Eld, gas, vätska, fast.

Fyra av pentagrammets spetsar symboliserar dessa fyra nivåer och den femte spetsen är den utomvärldsliga, magiska. Den är riktad rakt mot dig där du ligger på knä inför eldens port, som ett direkt utpekande av vem det är som kallar. Dessutom är du identifierad genom blodet.

Det blod du tillförde eldpulvret innehåller din strängt personliga, mänskliga livsnyckel. Den pakt du åstadkommer mellan dig och en andemakt berör däriigenom enbart dig, ingen annan. Den är helt och fullt din.

Vissa källor anger andra substanser istället för blod, andra substanser från din kropp. Naglar bland annat. I så fall bör de vara filade till finast möjliga pulver.

Det finns andra möjligheter. En sådan är att strö pentagrammet på något klädesplagg som man burit närmast kroppen i nio dygn. De klädesplagg man bär får en sorts inspelning, en personlig prägling - vilket kan vara värt att tänka på om man blir erbjuden att överta andras kläder.

Vänta dig inget dramatiskt som resultat av ritualen. Den som hör sammar ditt anrop är inte kroppslig i jordisk betydelse, men du kommer att märka närvaron.

Resten är en sak mellan dig och den som du har ingått pakt med.

Det finns enklare metoder än den här nämnda när det gäller att använda pentagrammet till förbindelse med andemakter. Del finns många metoder och effekten av varje metod beror helt och fullt på om du förmår ge laddning genom hängivelsen kraft i din tanke och vilja.

Man kan teckna pentagrammet på något lämpligt underlag och sedan lägga sig på rygg rakt ut från pentagrammet med huvudet vilande mot en av dess spetsar. Man driver bort alla tankar och ger sig hän åt känslan att falla in i och igenom pentagrammet. Falla igenom, i betydelsen att pentagrammet är en öppning till andra världar.

Med den metoden söker man samband med Makterna där de befinner sig - och självklart bör man då ha angett vad det är för sort man vill ha samband med.

Istället för att lägga huvudet mot en av pentagrammets spetsar kan man lägga huvudet mot en av de linjer som förbinder två av spetsarna. Spetsen på rakt motsatt sida av pentagrammet utgör då riktningvisare in till andra världar. Vad man då skall föreställa sig är att Någon kommer in där bortifrån och passerar rakt genom pentagrammet för att etablera kontakt.

Det kan bli en mycket intim kontakt, så givetvis bör man vara noga med vad det är för sort man vill sluta en pakt med.

med den lag inom fysiken som kallas lagen om aktion och reaktion. Den är oundviklig.

Rekyl kan vara av omvandlad sort, så att man drabbas på ett vis som inte tycks stå i överensstämmelse eller proportion till det man gjort. Värst av allt: Den kan komma i nästa inkarnation man inte längre har kännedom om sitt föregående livs gärningar.

Ur mänsklig synvinkel kan detta te sig orättvist, men det som människor kallar rättvisa är till största delen bara ett påhitt i vår spelplanstillvaro. Den kosmiska rättvisan kan i mångt och mycket te sig som orättvisa för människorna.

Den karmatiska lagen, ödeslagen, eller lagen om sådd och skörd, är metafysikens form av fysikens kausallag, alltså lagen om orsak och verkan. Nu är det så att det karmatiska skeendet verksamt både individuellt och kollektivt, samtidigt. Just detta kan uppfattas som grovt orättvist, eftersom den enskildes äda karma reflekteras på andra, vilka i sin tur reflekterar det äda vidare. Kollektivt straff, så ter det sig. Icke inblandade får del av straffet.

Men detta med belöningar och straff är ett mänskligt påhitt; karmat är ingenting sådant. Det är istället en alltigenom löslig följdverkan, en total konsekvens och har ingenting alls med mänsklig rättvisa att göra.

Vi är faktiskt, allihop, varenda själisk gnista, delar av en och samma helhet. Alla vi som har livsverksamhet genom våra bio-giska robotar tillhör en kosmisk fackförening där samtliga har gemensamt ansvar. Ingen kan undandra sig! Vi har faktiskt ansvar för varandras gärningar, vare sig vi vill det eller ej.

PENTAGRAMMET

Pentagrammet är en uråldrig magisk symbol, men flertalet människor ser den bara som en platt figur, en femuddig stjärna vars spetsar är förbundna genom en inneslutande linje.

Inom magin uppfattas pentagrammet inte som en platt figur med utsträckning i endast två dimensioner; längd och bredd. Den har utsträckning åt fler håll än så. Faktiskt åt fler håll än som är möjliga i vår tillvaro. Grunden för pentagrammet är den figur som är avbildad här till höger. Den skall föreställa vara tredimensionell

Vi tänker oss att den är gjord av sex lika långa pinnar som har fogats ihop till att bilda en sorts bur med fyra triangulära sidor. Här på papperet är den ju bara en mängd raka linjer som har utsträckning endast i yttled, bara längd och bredd. Med fantasins hjälp uppfattar vi dock figuren som tredimensionell och visst är det möjligt att bygga en sådan. Jag har själv gjort det under mina försök att åskådliggöra pentagrammet.

En kropp med fyra triangulära sidor kallas *tetraeder*. Nu är det så att den tetraeder som utgör grundfiguren i pentagrammet har utsträckning i fler rumsdimensioner än de som är möjliga i vårt universum. Här finns bara tre rumsdimensioner och de benämnes som längd, bredd och höjd. Fler finns inte *här*.

Den tetraeder som finns i pentagrammet ter sig som på bilden till vänster. Den del som enligt perspektivet finns längre bort är förskjutet, så att tetraedern inte är liksidig.

Likväl är tetraedern helt liksidig, samtliga dess pinnar har samma längd, *men inte i vår tredimensionella rymd*.

Pentagrammets tetraeder är liksidig i en rymd som har fler dimensioner än tre. Dimension är detsamma som utsträckning. Hur en rymd kan ha utsträckning åt fler håll än tre är det inte lönt att fundera över. Våra hjärnor är lämpade för enbart det universum vi nu befinner oss i och kan därför inte åstadkomma någon föreställning om en fyrdimensionell rymd.

Håll i minne att hjärnan i såväl människan som i övriga djurarter är en biologisk dator. Dess operativsystem är lämpat för den tredimensionella rymden med dess innehåll av energi och materia. Den fungerar i enlighet med de naturlagar som gäller för detta universum. En fyrdimensionell rymd måste ha annorlunda naturlagar. Dess energier och dess materiaformer uppträder på annat vis än i vår rymd.

Vi föreställer oss tiden som endimensionell. Ett universum med fler rumsdimensioner än vårt har sannolikt också fler tidsdimensioner. Både rymd och tid i andra universa har utsträckningar som vi absolut omöjligt kan föreställa oss.

Den tetraeder som avbildades på förra sidan är en *tvådimensionell projektion av en tredimensionell kropp*. Vi är vana vid sådana projektioner. Vartenda vanligt fotografi är just detta; en tvådimensionell avbildning av något som har tre dimensioner.

Tetraedern härövan är en tvådimensionell projektion av något som har *fler* dimensioner än tre. Vi kan uppfatta ett tvådimensionellt foto som tredimensionellt, det är våra hjärnor vana vid, men vi kan absolut omöjligt föreställa oss någonting som har fler rumsdimensioner än tre.

Pentagrammet utgöres av fem tetraedrar enligt nedanstående avbildning.

Om dessa fem tetraedrar sammanfogas bildas den figur som vi uppfattar som ett tvådimensionellt pentagram. Var och en av dessa fem tetraedrar har *minst* fyra rumsdimensioner, alltså utsträckning åt fler håll än de tre som är de enda möjliga i vårt universum.

Var och en av dessa figurer utgöres av sex linjer. Eftersom det finns fem tetraedrar i pentagrammet bör detta alltså utgöras av fem gånger sex = trettio linjer. Men om man räknar de linjer som bildar ett pentagram så finns där inte fler än tio. Vart tar de Övriga tjugo vägen, om pentagrammet utgöres av fem tetraedrar med sex linjer i vardera?

Svaret är, helt självklart, att varje linje i pentagrammet utgöres av tre hopsmälta linjer. De går ju åt samma håll, kan man tycka, men då tycker man faktiskt fel! De linjer i pentagrammet som förefaller vara sammansmälta i den tvådimensionella projektionen *har inte samma riktning!*

Om man studerar de fem tetraedrarna på föregående sida noga och föreställer sig att de är tredimensionella så finner man att dess linjer inte pekar åt samma håll. Ta till exempel den övre vänstra linjen hos de två övre figurerna. Hos den vänstra figuren går den linjen bortåt, medan den hos högra figuren går hitåt. Man kan granska fler linjer med samma resultat.

Det pentagram som är avbildat här till vänster utgöres av tio hopsfogade stavar. Om man föreställer sig att figuren är tredimensionell så pekar vissa stavar åt betraktaren, andra åt motsatta hållet. Inte en enda av stavar har samma riktning som någon av de övriga. Dolda bakom varje stav finns ytterligare två, som har andra riktningar.

Kring 70-talets början experimenterade jag med att framställa en tredimensionell modell av pentagrammet. Den bakomliggande idén var denna:

Om man kan göra en tvådimensionell projektion av en kropp med tre dimensioner så borde man kunna göra en tredimensionell projektion av en kropp med fyra dimensioner. Alltså göra en modell i tre dimensioner av någonting som har fler dimensioner.

Arbetsmaterialet utgjordes av dels pianotrådar, dels tunna träpinnar. Det tog avsevärd tid och många modeller tedde sig som allt annat än pentagram, men till slut fann jag de rätta måtten och de rätta metoderna för hopfogning.

Det blev en säregen konstruktion, som utgjordes av trettio separata axlar, av vilka ingen hade samma riktning som någon av de övriga.

En annan modell åskådliggöres av bilden på sidan 73, gjord av Maria Lombide i Spanien. Där ser man ett brinnande pentagram av märkligt förvriden form, som störtar ner i en spiralvriden avgrund. Bilden skall uppfattas som symbol för pentagrammet som en portal mellan olika dimensionerade världar, enligt den förutnämnda stegen: fast, flytande, gas och eld.

Marias bild kan uppfattas så här: Den skapande Andemakten gestaltas neråt i vår värld genom nivåerna eld, luft, vatten och jord (strålförmig, gasförmig, vätskeförmig och fast form). Vi är produkter inom denna skapelse. Om vi klättrar uppåt denna stege och förmår öppna dimensionsbarriären ovanför eldnivån kan vi få förbindelse ined Andemakten där ovanför.

Då faller vi som fångade av en interkosmisk virvel, nedåt och uppåt och inåt och kommer ut i den större verkligheten.

Om man bara uppfattar pentagrammet som linjer på ett papper så är pentagrammet bara linjer på ett papper.

Det är precis detsamma som om man får se en karta och inte vet att det är en karta, utan bara uppfattar den som underliga mönster på ett papper. Då är den ingenting annat.

Varje sak har den betydelse som man uppfattar hos den. Kartan är en karta endast om man uppfattar den som en karta. En person som aldrig förut sett en karta skulle inte förmå uppfatta den som en sådan. Den måste då först förklaras.

Det är alldeles som då jag vid knappt två års ålder fick syn på en jordglob. Av vissa speciella orsaker är den upplevelsen fortfarande efter mer än sextio år mycket tydlig i mitt minne. Vad jag såg var inte en jordglob, utan en blank boll med huvudsakligast blå färg som var fäst vid en hållare. Den var ingenting mer än just detta.

Det gavs en förklaring och än i denna stund kan jag förnimma ett eko av de känslor den förklaringen åstadkom. Det var som en förnimmelse av utvidgning, av tillväxt, en känsla som att stiga uppåt .att plötsligt förstå och uppleva insikt.

Den där bollen var en symbol. Även utan kännedom om ordet symbol förstod jag att bollen var just det; *den var en symbol för hela den värld som jag levde i!*

De allra flesta vuxna har glömt bort den där trolska tillvaron då det inte fanns någon tydlig gräns mellan saga och verklighet. Den späda barnåldern, så fylld av mirakler. Ja, de allra flesta vuxna har glömt bort den där hisnande, jublande känslan då man fick uppenbarat sällsamma mysterier och plötsligt märkte att *man förstod*.

En liten glänsande, blå boll .och *tänk; det är hela världen!* Ja visst är det ett mirakel att förstå något sådant .men människor går omkring i sin vardag, sin invanda vardag, och märker inte ett endaste litet mirakel.

En liten blå boll är symbol för planeten Jorden. Vi är vana vid att det är så. Mönster på papper; kartor. Vi tittar på kartorna och förstår symbolerna. Inget underligt alls .när man har fått förklarat för sig! Ingen vettig människa förväxlar jordgloben med planeten Jorden och tror att den där lilla kulan är *identisk* med

själva planeten. Inte heller kan någon vettig människa få för sig den absurda tanken att kartan är identisk med det geografiska område som den symboliserar.

Pentagrammet är en *symbol*. Detta innebär att vad man ser i form av linjer på ett papper är inte *det verkliga* pentagrammet, utan något i stil med en karta. När man vet vad en karta är och då utläser, tolkar och förstår mönstren kan man lokalisera sig i det landskap som kartan är symbol för.

Samma gäller för pentagrammet. När man förstår att den är en symbol för någonting annat .då är man som en person som har fått klart för sig att mönstren på papperet är en karta. När man sedan förstår att linjerna symboliserar *dimensionsriktningar* och dessutom förstår att det gäller utsträckningar och riktningar i en annorlunda verklighet .då är man lik en person som börjar kunna tyda kartan.

Men det finns en stor skillnad mellan kartan och pentagrammet, en oerhört stor skillnad. Kartan är symbol för någonting som finns i den jordiska verkligheten. Pentagrammet är symbol för något som finns i en annorlunda verklighet. Kartan kan förklaras så att vem som helst begriper den. Kartan gäller för något som finns i vår gemensamt observerbara och högst påtagliga tillvaro.

Så är det inte med pentagrammet. Där måste man ge anvisning om ett förändrat tänkande .och förståelsen måste komma på rent intuitiv väg, inifrån.

Kartan är något som hör hemma inom fysikens system, där symboler alltid är symboler *för något annat*. Pentagrammet hör hemma inom metafysikens system och speciellt inom magin. Där kan symboler vara symboler *för sig själva*.

Det låter som en paradox och *är* en paradox, men samtidigt är det helt naturligt och logiskt för den som kan uppfatta tillvaron ur den magiska aspekten. Endast genom att skåda tillvaron ur den aspekten kan man helt förstå pentagrammet.

Man måste acceptera att det finns andra mått än de fysiska.

MÄTA BORT ONT

Under 1930 eller möjligen 1931 drabbades jag av en ögonsjukdom. Vid den tiden var min mor anställd för att sköta hushållet vid ett lantgods i en trakt där det var litet omständigt att få tag på en läkare. Min mor fick då höra talas om en klok gumma som bodde inte långt från godset. Jag fördes dit och det som där gjordes är tämligen väl bevarat i minnet. Detaljer som tedde sig obegripliga förklarades senare av min mor.

En av dessa detaljer var att den gamla kvinnan blandade ihop en vätska som hon hällde i sin kupade hand, varpå jag tillsades att dricka en klunk .ur hennes hand. Det kändes olustigt, men jag gjorde det. Vätskan smakade ungefär som sötad mjölk.

Enligt vad som senare klargjordes innebar denna rit att kraft överfördes från den kloka gumman till vätskan som därmed fick en magisk laddning, vilken absorberades av mig.

Ritual av den sorten finns hos trolldoms-kunniga på många ställen världen runt. Ibland förekommer det mer motbjudande tillägget att magikern skall ha spottat i vätskan eller tillfört annan substans från sig själv. Ibland är det blod.

Den kloka gumman lät inte nämnda ritual vara nog; hon använde QQ fler metoder, kanske för säkerhets skull. Skall man ta död på något ont kan man ju både dränka och hänga för att vara på den säkra sidan. Hon började med det våta, men tog sedan även till repet .eller åtminstone snöret.

Hon tog fram ett nystan och började *mäta mig*. Vad det var för sorts snöre är mig obekant, men det rådet bör ges att snöret inte får vara av konstmaterial. Då är det så att säga livlöst.

Att *mäta bort ont* är ingenting unikt. Den metoden tillämpas av många magiker, men det finns olika traditioner. Det gemensamma är att man mäter den sjukes kropp och avsätter knutar på snöret för varje mått. Detta är själva grundprincipen, men det finns olika regler för hur mycket som skall mätas. Det allra enklaste systemet föreskriver bara fem mått:

Hela kroppslängden, samt arm, ben, runt huvudet och runt midjan. Redan på detta enkla stadium finns två varianter. Den ena innebär att man börjar med knut och slutar med knut. Man gör alltså ingen knut i snörets början. Avståndet till första knuten är måttet för hela kroppslängden. Avståndet till nästa knut är armlängden, till tredje knuten benlängden, till fjärde knuten huvudets omkrets och sedan kapar man snöret där detta slutar efter tagning av midjemåttet.

Detta betyder att snöret får fyra knutar. Den andra varianten är att man börjar med knut och slutar med knut, vilket gör att snöret får sex knutar.

Dessa fem måtttagningar kan sägas vara rena grunden, men det finns mer komplicerade, där man skall ta mått på fingrar och tår och mer än så. Den kloka gumma som mätte bort ont från mig tog elva mått och både började och slutade med knutar. Detta innebär att hon slog tolv knutar på snöret. Självt skulle jag inte kunnat minnas detta eftersom jag inte kunde räkna men min mor lade allt som gjordes på minnet.

Den kloka gumman slog en knut ungefär en handlängd in på snöret och mätte sedan följande:

Hela kroppslängden, hand, underarm, överarm, fot, underben, lår, bålens längd, omkrets på huvud, midja och höft. Detta ger elva mått. Eftersom hon började med knut och slutade med knut blir det tolv knutar.

Därefter lindade hon snöret runt min midja, mot bara skinnet och mumlade en formel gång på gång. Ordalydelsen kunde vare sig jag eller min mor uppfatta, men det fanns ett fyrtal i den; det var till fyra Makter hon talade.

I brist på den formel som den gamla kloka gumman använde kan här nämnas en mycket lämplig formel att använda för att kalla fyra Makter till hjälp mot sjukdom:

*Kom du den hårde och du som rinner,
kom du som blåser och du som brinner!
Slå rätt det sneda!
Skölj bort det vreda!
Blås bort det leda!
Och bränn det!*

De Makter som anropas är givetvis! de fyra elementens andar; jord (eller berg), vatten, luft och eld.

Sjukdom kan betecknas som snett, skevt, vint, vresigt, vrångt, vridet, lett, ont eller annat. Formeln anvisar hur tre av elementarandarna kan ta bort det onda, varefter den fjärde utplånar det med sin eld, sin strålningskraft. Det är inte fråga om svartkonst och det är inga djävlar man anropar. De fyra Makter man ber om hjälp är fyra olika nivåer av Moder Jordens Höga Ande.

När den kloka gumman lindat snöret runt min midja band hon samman de fria ändarna med en trettonde knut och till just den knuten skulle det onda dras; sådan var hennes mening.

Hon knackade hål i lilländen på ett ägg, klippte naglar och litet hår från mig och pillade in detta i ägget, varpå hon tände ett ljus och förseglade hålet med stearin. Inte ett ord yttrades av henne under den ceremonin.

Slutligen fick min mor tillsägelse att inte byta undertröja på mig under de följande nio dyggen. Den fick inte tas av ens för en kort stund. Det där tyckte min mor illa om, för hon var noga med min renlighet. Som det nu blev fick jag inte bada under de följande nio dyggen.

På det nionde dygnet återvände vi till den kloka gumman, som då drog av mig undertröjan. Med en vass kniv skar hon bort den trettonde knuten, spottade på den tre gånger och kastade den i elden i sin köksspis. Snöret togs bort och lindades in i undertröjan och där hamnade även ägget.

Det lilla paketet grävdes senare ner i den gamlas trädgård, men det gjorde hon efter solnedgång.

Tidigare hade mina ögonlockskanter varit såriga, svidande och kliande. Varje morgon hade ögonlocken varit hopklustrade av gult, torkat sekret. Under de nio dygn som förflöt efter det första besöket hos den gamla pågick en förbättring och en tid efter det sista besöket var ögonen helt friska.

När jag berättade denna händelse för en läkare i samband med att jag sökte hjälp mot en ögonåkomma brast denne i skratt och annat hade varit konstigt. Han antog att min ögonsjukdom under barnåren orsakats av brist på B-vitamin och att min mor antagligen ändrat mina kostvanor, så att bristen åtgärdats. Detta hade råkat sammanfalla med besöket hos den kloka gumman.

Läkaren var verksam inom fysikens system och kunde givetvis inte tro på att magiska ritual har någon som helst effekt mot kroppsliga åkommor. Hans mått var enbart fysiska, liksom hans matematik. Åsikten att mått och tal har magisk betydelse skulle säkert ha roat honom mer än måttligt.

ÅTTA STEG UPP

Mellan 1938 och 1943 färdades min mor och jag från plats till plats medan vi sökte ett stadigvarande hem. Vi bodde på olika platser, ibland helt kortvarigt, ibland litet längre. Längsta sammanhängande tiden var i Tranås. Det var också den enda period då vi bodde i en tätort. Övriga vistelseorter var småsamhällen eller lantgårdar, herrgårdar och slott belägna för sig själva. Det var en märklig tid.

Vi blev bekanta med originella människor och fick kännedom om ovanliga livsöden även kännedom om säregen mystik. När vi för en tid vistades i Dala, Norsholm, fick vi höra talas om en trolldomskunnig som *räknade bort sjukdom*.

Den sjuke fick lägga sig på mage, med rumpan bar som det sades, vilket betydde att ryggen var blottad ända ner till sätet. Den trolldomskunnige använde sedan tummen och pekfingret för att göra sju mätningar mellan åtta punkter och började vid svanskotan för att sluta på hjässan.

Han använde tummen och pekfingret på samma vis som då man förflyttar benen på en passare för att mäta ett avstånd på en karta. Vid flyttningen låter man ena passarbetet vara stilla och svänger runt det andra för att vid nästa flyttning låta det andra passarbetet vara stilla och svänga runt det första.

Han flyttade alltså tumme och pekfinger växelvis uppåt ryggraden och uttalade en formel som är mycket lätt att lära in:

Åtta steg upp, sju är kvar,
sju steg upp, sex är kvar,
sex steg upp, fem är kvar,
fem steg upp, fyra är kvar,
fyra steg upp, tre är kvar,
tre steg upp, två är kvar,
två steg upp, ett är kvar,
ett steg upp, inget är kvar.

Vi fick höra berättelsen om den trolldomskunnige från en rätt så ålderstigen person. Yngre kunde inte erinra sig någonting om saken och med tiden måste alltihop ha fallit i glömska. Möjligen en *magisk glömska* av den sort som nämnts tidigare i denna bok? Ibland kan personer som behärskar magin ha anledning att åstadkomma glömska för att skydda sig.

Den här nämnde *sjukdomsbortstegaren* var försvunnen sedan många år, om bortflyttad eller död fick vi inte klart för oss. Det förstnämnda är antagligt, eftersom han skildrades som en rotlös främling. Detta med "främling" betydde att han var tattare eller zigenare eller något annat som inte hörde till det urnordiska. Han var inte så där "riktigt godtagbar".

Å andra sidan åstadkom främlingskapet en exotisk och mystisk aura, som gjorde hans konst extra trolsk. Han var en särpling och utanförvarande på två sätt.

Hans formel fascinerade mig. Varför just åtta? Det hade varit mera i överensstämmelse med magins tradition om han använt talen tre, fem, sju eller nio. Han hade gjort mätningar mellan åtta punkter, fast visst hade själva mätsträckorna blivit sju.

När vi senare blev bofasta i Tranås för en längre sammanhängande tidrymd blev jag en trågen besökare på stadens bibliotek. Där fick jag en gång tag på en bok som handlade om *yoga* och i den boken fanns en illustration som innehållsmässigt var av samma sort som ovan återgivna.

Enligt yogaläran har kroppen sju energicentra, som på sanskrit kallas *chakra*. När jag såg illustrationen kom jag genast att tänka på den här nämnde magikern.

Han hade stegat upp sträckor mellan åtta punkter, inte sju, men själva mätsträckorna - avstånden mellan punkterna - blev sju.

Jag läste vidare i boken om yoga och fann att yogaläran talar om åtta steg eller stadier - och att buddhismen talar om den åttafaldiga vägen. En tanke kom för mig:

Den där magikern hade nämnts *som främling* och det hade antytts att han kunde vara tattare, zigenare eller annat. Om någon uppfattades som inte riktigt svensk på den tiden så var det lätt att gissa på just tattare eller zigenare. Tänk om den där trolldomskunnige främlingen haft sitt ursprung i Indien eller trakterna där omkring?

Besökare ur ett avlägset fjärran - på den tiden. En synnerligen exotisk främling. Ja, omöjligt är det inte.

Då skulle den mannen kunnat ha haft mer eller mindre tydliga kunskaper om yoga och när han gjorde sina mätningar uppåt ryggraden var det de nämnda chakra han ägnade sig åt. En nog så farlig syssla för en som inte har fullständig kännedom om vad dessa energicentra är för något och vad man kan åstadkomma om man frigör deras krafter. Just att gå uppåt från det allra lägsta till det allra högsta kan vålla psykisk katastrof. Man kan frigöra *ormkraften* på fel vis och följden blir själsligt kaos.

Det nämndes dock ingenting om att den där magikern råkat göra patienter spritt språngande vansinniga. Istället lät det som om han varit mycket skicklig i konsten att utplåna sjukdomar, eller skall vi hellre säga *räkna bort dem?*

Magiska ritual kan vara nästan hur som helst, bara de bygger på vissa fundamentala principer. En person med kännedom om dessa principer kan själv konstruera ritual och formler.

Metafysikens dimensioner är slutna och låsta för dem som inte kan förstå och acceptera någon annan verklighet än den fysiska. Det är låsar som inte kan dyrkas upp; man måste ha de rätta nycklarna. De nycklarna blir åtkomliga endast om man befriar sig ur fysikens snäva mönster och accepterar en annorlunda dimensionerad verklighet.

Där kan man fila till sina egna nycklar, men de får inte avvika hur som helst från huvudnycklarna.

NIO HUVUDNYCKLAR

Ett mycket väsentligt ämne i *Carl Gustav Jungs* psykoanalytiska system - ja kanske det mest centrala - är vad som betecknas med ordet *arketyper*.

Därmed avses bilder och till dem hörande associationer som är gemensamma hos alla folkslag. Utan att kunna förklara *varför* eller *på vilket sätt* upplever man dessa bilder som starkt betydelsefulla och förknippar dem med vissa föreställningar. Detta kan inte vara orsakat av påverkan från omgivningen i den kultur man tillhör, eftersom samma bilder åstadkommer högst likartade förnimmelser och föreställningar inom alla kulturer.

Tydligast framträder detta i drömmarna, när psyket är som mest ohämmat, men det framträder även i konstnärligt skapande och i religiösa myter. Vi har en gemensam symbolvärld på djupet av folksjälens - eller, med Jungs beteckning, *det kollektiva omedvetna*.

De symboler som finns inom magin är arketyppiska; De ter sig mycket likartade och har i stort sett samma betydelser hos alla folkslag runt hela vår värld.

Vilken symbol kan vi anse vara den enklaste av dem alla, i betydelsen att den utgöres av ett enda element? Självklart cirkeln. Den utgöres av en enda linje, som återgår i sig själv och kan ur den aspekten sägas vara en symbol för evighet och oändlighet.

Cirkeln, som samtidigt kan uppfattas som en rund skiva eller som en tvådimensionell projektion av ett klot, symboliserar den i sig själv slutna fullkomligheten. Den är sinnebilden för enhet och helhet - och för både det ursprungliga och det fullbordade. Inom taoismen benämnes den som *wu-chi*, vilket närmast kan översättas som *ingenting-början*.

Den används som symbol för fader Solen och avbildades inom det forna Egypten ofta med utsträckta armar och öppna händer. Ritar man en cirkel omgiven av utåtgående streck måste den av alla uppfattas som just en bild av Solen.

Det som syns här till vänster brukar mestadels nämnas som symbolen för *Yin och Yang*, det kvinnliga och det manliga. Den rätta beteckningen enligt taoismen är *t'ai-chi*, vilket kan, översättas som *första början*. Verkligen allra första början - nämligen universums början.

Jag tar mig den mycket stora friheten att ifrågasätta åsikten att det manliga och det kvinnliga är universums båda motsatta och varandra kompletterande grundkrafter. Yang, den manliga principen, står för allt som ökar, medan Yin, den kvinnliga principen, står för allt som minskar - enligt taoismen.

Så är det inte! Det manliga är inte identiskt med Det Stora Plus och det kvinnliga är inte identiskt med Det Stora Minus. Att tolka de båda kosmiska grundprinciperna på det sättet innebär att man *förmänskligar* dem. Trist nog har människor väldigt lätt att göra så. De har genom tidsåldrarna förmänskligt nästan allting, inte minst Makterna, det vill säga det gudomliga.

Visst är det manliga och det kvinnliga ett motsatspar som hör till samma helhet och kompletterar varandra. Jag har minnen ur en förgången inkarnation i en kultur där en ensam person ansågs vara *en lialv person*. Detta gällde för samtliga biologiska arter i den världen, inte bara för det släkte som vi kan kalla det mänskliga. Varje könslig individ var bara en halva!

Cirkeln som är delad i ett svart och ett vitt fält är symbol för alla kosmiska konstanter som utgöres av ett tvåtal med inbördes motsatta egenskaper vilka kompletterar varandra inom helheten. Tretalets symboliska betydelse har flera olika nyanser. Inom kristendomen står det för tiraden *fadern, sonen och den helige ande*, och en triangel med ett öga - som här bredvid - symboliserar den allseende, allestädes närvarande och treenige gudomen.

Triangeln är också symbol för uppfattningen att det måste finnas en tredje faktor inom den tvåtaliga helheten. De båda motsatta krafterna - Alfa och Omega - balanseras av en tredje kraft. Denna kan antingen uppfattas som alstrad av spänningsfältet mellan de nämnda två, eller som den skapande Ande som har alstrat dem.

Triangeln symboliserar även *moder, fader och avkomma* och är då uttryck för tanken att samspelet mellan krafterna är produktivt i samma bemärkelse som mellan honligt och hanligt. Då bör triangeln ha spetsen neråt.

Om triangelns spets är riktad uppåt symboliserar detta att de båda motsatta krafterna är underordnade den balanserande och styrande kraften - som då rimligtvis är medveten.

Fyrtalets magiska betydelse har redan blivit nämnd. Symbolen kan ha många olika utföranden. Bilden här bredvid kan dels tolkas som fyra linjer, riktningar, inom helheten, eller som fyra sektorer, tårtbitar, i helheten.

Ett fyrtal inom en cirkel förekommer i många variationer. Den kan uttryckas som ett hjul med fyra ekrar och ibland är själva cirkeln bruten. Svastikan, hakkorset, gjordes till symbol för nazismen, men existerade långt innan nazismen och hade annan betydelse då.

Femtalets magiska betydelse har redan avhandlats i kapitlet *Pentagrammet*, men symboler med femtal förekommer i många andra utföranden än som pentagram.

Ofta avbildas den mänskliga handen med dess fem fingrar som symbol. Det har naturligtvis alltid legat nära till hands att sammankoppla handen med femtalets magi; den tillhör ju vår ständigt närvarande utrustning. Handen används till både skapande och förgörande verksamhet. Den kan smeka, den kan slå, den kan hjälpa, den kan stjälpa.

Till detta kommer att vi har fem fysiska sinnen och därför har femtalet inte bara symbolbetydelse för det utonisinnliga, utan kan även vara symbol för det fysiska, för sinnesvärlden.

Sextalet har sina variationer inom symboliken och mest känd är kanske den figur som avbildas här. Den har kommit att stå som symbol för det judiska folket, men har varit känd hos andra folk tidigare. Det var först under femtonhundratalet den blev symbol för judendom. Som symbolen avbildas här, i form av två hopflätade trianglar, uttrycker den gudomens allestädes närvaro i allting; världen är genomflätad av det gudomliga.

De två hopsatta men *motsatta* trianglarna kan dessutom tolkas som en symbol för Alfa och Omega - på ett mer komplicerat vis än det vanliga. Man uppfattar då Alfa och Omega som *triader*. För att förklara detta skall vi då tänka oss att Alfa utgöres av tre skikt, där det ena strävar in mot Omega, medan det andra strävar bort från Omega och det tredje skiktet, det mellersta, utgör det egentliga Alfa. Samma är det för Omega; ett skikt söker Alfa, ett annat skikt flyr Alfa, det tredje skiktet är det centrala och egentliga Omega. Två kosmiska triader med ytterst motsatta egenskaper, som både motverkar varandra och samverkar.

Sjutalet liksom sexalet förekommer inom den judiska religionen, inte bara i form av den heliga sjuarmade ljusstaken. Enligt Tora skapade Gud världen på sju dygn och många tror säkert att veckan är en produkt av den judiska och kristna religionen. Men veckan med sju dygn har sitt ursprung i epoker före att det judiska folket fick sin enhetsreligion. Tusentals år före tillkomsten av de äldsta delarna i Tora fanns i Eufrats och Tigris dalgångar ett folk som utvecklat högkultur, byggde städer och grundade vetenskaper; *sumererna*. Det var de som fastställde sjudagarsvecka och dessutom en dygnsindelning i 24 timmar. Deras vetenskaper var genomsyrade av magi och de hade en komplicerad symbolvärld.

De har angivits som grundare av astronomin och visst gjorde de astronomiska observationer med stor exakthet, men syftet var metafysiskt. De var astrologer.

Sumererna kände till sju planeter; fler kunde inte observeras förrän teleskopet uppfunnits. Deras metafysik innehöll tron på sju himlar, en tro som går igen i talesätt än i våra dagar: Att vara i sjunde himlen är höjden av lycka.

Genom att ha en vecka med sju dygn kunde sumererna nästan få en mån-månad som var delbar med fyra veckor, dock inte så särskilt exakt. En mån-månad - en *synodisk* månad som räknas från nymåne till nymåne - har en längd av 29 dygn, 12 timmar, 44 minuter och 3 sekunder. Det går inte att få någon exakt delbarhet i mått som samtidigt är delbara med något dygnsmått.

Även talet 8 förekom inom sumerisk metafysik och tycks ha visst samband med indelningen i 24 timmar. En figur som ter sig som en liggande åtta används numera rent vetenskapligt som symbol för oändligheten, men *är inte* siffran 8 och den har inte samband med åttatalet.

De båda figurer som är återgivna här till höger ingår i indisk metafysik, i den lära som framfördes av Buddha. I denna lära finns ingen Gud; den kan alltså uppfattas som en *gudlös religion* - dock inte i den negativa bemärkelse som en sådan benämning måste ha inför anhängare av judisk, kristen eller islamisk religion.

Den övre figuren symboliserar Buddhas åttafaldiga väg till frälsning, alltså "lärans hjul". Den undre figuren är lotusen, en sinnesbild för renhet.

Lotusen kan jämföras med näckrosen här i vår del av världen och denna är symbol för kunskaper ur mörka djup, som slår ut i blomning i ljuset.

För mig personligheten har åttatalet haft mystisk betydelse under hela min nuvarande livstid - med ekon ur tidigare liv. Det har varit betydelser av både ljust och mörkt slag. Åttatalet har förekommit i samband med både glädjande och sorgliga händelser. Jag dog i min förra inkarnation 1918. Min morfar (i det nuvarande livet) dog 1928, min mormor 1938, min styvmorfar 1948 och min far 1958. Efter denna svit av fem dödstal har det inte skett fler - inom så nära släkt.

Min mor, som stod mig allra närmast under hela uppväxten, var beredd på döden 1968, men dog inte förrän sju år senare; på julafton 1975. Var dödssviten avslutad? Säker kan man inte vara; min halvbror Roy dog 1978.

Ofta försökte jag räkna ut om det fanns någon form av budskap i händelsema där åttatalet fanns med - försökte analysera och finna möjlighet till kalkylering. Det gick inte. Åttatalet var helt oberäkneligt och fladdrade omkring som om Någon höll på med ett poänglöst skämt.

Det fanns betydelser, naturligtvis fanns det betydelser. Att ta det som blind slump var omöjligt. Där fanns en djup betydelse, ett signalerande från bakomvarande sammanhang, men vad som är betydelsseladdat i andra dimensioner kan te sig totalt betydelselöst i vår fyrdimensionella tillvaro. Det har sagts tidigare i denna bok: Fysiken och metafysiken är oförenliga system.

Figuren till vänster är, liksom de båda på föregående sida, hämtad ur indisk metafysik och kallas för *yantra*, vilket är en form av *mandala*. Mandalan utgör en symbol för helhet. Dess mönster kan varieras högst individuellt. Sådana figurer förknippas ofta med extrema varelser och skeenden av det mirakulösa slaget.

Mönstret i den figur som här avbildas är en kombination av nio trianglar vilka skär varandra. Den får stå som illustration för den magiska betydelsen hos talvärdet nio.

Från flera håll har det sagts att den magiska betydelsen i talet nio hör ihop med fosterutvecklingen hos människan, men det finns djupare betydelse än enbart detta faktum.

Bland alla de magiska symboler och formler jag studerat, i vilka talvärden förekommer, tycks det mig som om just talet nio varit det allra vanligaste. Det finns många symboler vars mönster är grupperade enligt en nio-serie. Många av de ritualer jag arbetat med har haft föreskrifter som bygger på nio-talet. Jag tycker mig också ha nått effektivast, mest fullkomliga resultat, när en process haft nio-talet som en sorts styrprogram.

Som bäst har det fungerat om även åttatalet funnits med, men detta kan ju bero på personliga orsaker; dem som nämndes här ovan. Om någon känner osäkerhet vid utövandet av ett magiskt ritual vill jag faktiskt rekommendera följande:

Utför ritualen enligt någon form av nio-serie eller anknyt på något vis till talvärdet nio. Det finns en alldeles speciell betydelse i just det talet. Därmed är det inte sagt att övriga tal i den nu genomgångna sviten skulle vara svagare eller sämre. Inte heller är det sagt att talet tio eller den fortsatta serien av tal är svagare eller sämre. Vartenda tal - *vartenda ett av dem vidare genom oändligheten* - har magisk betydelse och kraft. Det gäller både uppåt och nedåt, från nolläget.

Tron på andemakter har funnits ända sedan mänsklighetens gryningstid. Fynd i grottbostäder och stenåldersgravar tyder på detta. Antagligen observerades mystiska samband mellan talvärden lika tidigt i släktets historia - när människor började göra sina första rön inom räknekonsten.

Alla de stora religionerna har sitt ursprung i gryningsfolkens andetro; är vidareutvecklingar av dessa till allt mera komplicerade former. Talmystiken finns också i dem, ett oerhört gammalt arv som i vissa delar förändrats mycket litet under tidsåldrarnas gång.

Det finns klara överensstämmelser mellan talvärdenas betydelse inom samtliga religioner, liksom inom *Kabbala*, en judisk mystisk textsamling med diffust ursprung, inom tarot och inom yoga. Detta tyder på ett gemensamt arv, som fördelats bland de skilda folken och visserligen fått lokala avvikelser, men med bevarad kärna.

Överallt gäller att *Ett* är beteckning för den helhet som utgöres av alla ting och händelser, så att allt har gemensamt ursprung och därför har ett i grunden mycket intimt samband.

Två är motsatsernas tal och står för dels komplettering och samverkan, dels stridighet och split.

Tre är talet i vilket en balanserande faktor åstadkommer harmoni mellan motsatserna - och denna faktor uppfattas som det gudomliga. Gudomen manifesterar sig i tretalet.

Fyra symboliserar mål, mått och gränser för den fysiska världens helhet.

Fem står för de fem sinnenas värld och symboliserar även gudomligt liv i materian (gudomen plus de fyra elementen).

Sex betecknas som ett fullkomligt tal genom att det är lika med summan av sina faktorer ($6=1+2+3$) och symboliserar även det stadium då människan kan uppnå gudomlighet.

Sju är sammansatt av gudomens manifestation i talet 3 och världsmåtten 4 och anger tidrymder för det jordiska livets utveckling. *Sju* står som ett sluttal för gudomliga processer.

Åtta symboliserar en ny utveckling på ett högre plan. Som det första kubiska måttet uppfattas det som en högre dimension.

Nio är talet som sluter cirkeln och inleder en ny talserie. Därför symboliserar det återfödelse och nytt liv.

Det förekommer lokala variationer och nyanseringar rörande detaljerna i talens betydelser, men vad som angetts i detta kapitel utgör grunderna. Om man känner till detta och godtar denna metafysikens logik finns där inte längre något gåtfullt hos de talvärden som förekommer i magiska ritual och formler.

Detta är de nio huvudnycklarna. Som nämndes i slutet av förra kapitlet kan man fila till sina egna nycklar, men de får inte avvika alltför mycket från huvudnycklarna. Då blir det omöjligt att öppna den magiska dimensionens låsar. Att försöka med det fysiska systemets dyrkar är utsiktslöst; metafysikens låsar är garanterat dyrkfria - eftersom de är oåtkomliga för all fysikens logik, rationalism, grundlagar och teknologi.

TROLSKA ESSENER

De ingredienser som används vid magiska ritual ter sig mestadels underliga för en oinvigd person. Om alla ens kunskaper är baserade på fysikens system måste man - helt självklart - tycka att allt inom metafysikens system är vetflöst, i betydelsen att det inte följer vare sig naturlagar eller logiskt förnuft.

De magiska substanserna förefaller vara helt meningslösa och i vissa fall direkt absurda - men har sin betydelse om man är införstådd med metafysikens lagar och logik.

Här kan återges ett ritual som skildrats i två av mina tidigare utgivna böcker. I detta ritual förekommer några mycket betydelsefulla ingredienser, jämte en formel som åstadkommer både laddning och bindning. Det skulle vara väldigt oklokt att använda detta ritual utan att klart förstå vad det åstadkommer. Risker för felriktning och rekyll skulle vara överhängande.

Vad som behövs är ett färskt ägg och en död spindel - samt ett mycket ringa kvantum av ditt eget blod.

Enligt vissa föreskrifter skall ägget vara befruktat, men både jag och andra har funnit att detta är obehövligt. Färskt måste det dock vara, ju färskare desto bättre. Ägget skall nämligen vara *levande*; det skall ha ett livskraftfält.

När det gäller den döda spindeln så rekommenderar jag att den skall ha självdött. Att döda en spindel vållar *alltid* rekyll, av mer eller mindre obehaglig sort. Att låta någon annan döda spindeln gör inte saken bättre. Om du ber någon annan döda den spindel du behöver för ett magiskt ritual är det ju helt uppenbart att du är anstiftaren. Faktiskt blir det då så att om den andra personen inte är delaktig av ritualen kommer du ensam att drabbas av hela rekylen.

En död spindel hittar man där levande spindlar brukar finnas. Det är så med spindlar att de kan sitta i sitt vävda bo och svälta ihjäl, hellre än att flytta till någon bättre jaktmark. Jag har hittat många förtorkade spindlar av olika storlekar på platser där det är osannolikt att flugor skulle vistas. Det senare är alltså vad

jag inser - men det insåg inte nämnda spindlar. De satt där tålmodigt och väntade på flugor som aldrig kom. Vad som istället kom var deras egen ensliga död.

Ägget skall öppnas på sådant vis att du kan återställa det som oskadat. En spetsig skalpell är vad jag själv nyttjar för att ta ut en lucka i skalet. En kollega använder en extremt fintandad såg som är avsedd att kapa glaströr med. Vissa knackar försiktigt hål på skalet. Hur man än gör så *får ingenting avlägsnas från ägget*. Det skall kunna förseglas - med lim eller annat.

In i ägget stoppas den döda spindeln, varpå du sticker dig med en nål eller med en spetsig skalpell och droppar in blod i ägget. Nio droppar bör det vara - om ritualen gäller att åstadkomma något nytt eller en förnyelse.

Om blodet slutar droppa så att det inte blir nio droppar bör du låta det vara nog. Ett lägre antal innebär att där sker en styrning utanför din medvetna kontroll. Du kan finna ledtrådar genom det som är angivet på sidan 87. (sidnummer i den tryckta boken)

När ägget är förseglat bör du rita ett pentagram på det, på sådant vis att den förseglade öppningen omkransas. Detta innebär en klart angiven adressering till Makter i den annorlunda dimensionerade verkligheten.

Sedan håller du ägget mellan dina händer och inriktar hela din vilja på det som avses, samtidigt som du uttalar följande:

*Jag ger dig blod av mitt blod,
liv av mitt liv
och kraft av min kraft -
att du skall spinna ett
Maktens nät för mig och...*

Vad du därefter säger är din önskan, din vilja, din avsikt med ritualen - och du måste ha lärt dig detta utantill, liksom den av mig angivna förtexten. Det får inte vara en innantilläsning eller ett oengagerat rabblande. Du skall tala med inlevelse och med stark, icke-sviktande övertygelse. Du skapar något och det skall finnas levande laddning i din skapelseprocess.

Din avsikt med ritualen skall vara klart och entydigt utformad så att inga dubbeltydigheter förekommer och du slutar med att säga följande:

*Det får inte vållas något ont av detta;
ingen skada, inget lidande, ingen död.*

På det sättet säkrar du dig mot sidoeffekter av den magiska processen och undviker en oförutsägbar rekyl. Ingen människa har möjlighet att förutse eventuella sidoeffekter. Rimligtvis vill man undvika att vålla ont - såvitt inte detta är avsikten? Det här skildrade ritualen - liksom många andra magiska ritual - går att använda till både gott och ont.

Vad finns det för motivering till de ingredienser som här har angivits? Följande:

Ägget är groningsbädd för en livsform. Om det är ett fågelägg så finns betydelsen att den varelse som uppstår därur är en flygande varelse. Tamhöns är usla flygare, men detta kan vi bortse från. Man kan använda ormägg eller sköldpaddsägg. Teoretiskt skulle man kunna använda ägg från människa - om det inte av rent praktiska skäl är omöjligt, på grund av detta äggs litenhet. Det är ju inte så stort som pricken över bokstaven i i denna boks text.

När man använder ägget i en magisk process är syftet att skapa en osynlig varelse, en andemakt - som får substans från en själv genom ens blod och livskraft. *Ägget blir groningsbädd för ett andebarn som är ens eget!*

Rätt term för en sålunda skapad varelse är *imago* (= avbild). Den är i själva verket en avsnörd, delvis självständigt verksam del av dig själv och kan liknas vid en *sidopersonlighet*. Eftersom groningsbädden är av ett fågelsläkte skapar man ett väsende som färdas likt fåglarna; en luftande.

Den är dock inte så där alldeles *helt och hållet* din egen produkt, ditt helt eget andebarn. Dess skapelse möjliggöres genom kraftflöde från andra dimensioner; den är delvis ett väsende av denna värld, delvis av en annan värld. En *andehybrid*.

Detta får inte uppfattas som att man åstadkommer en alldeles privat liten djävul; imagon är inte en avgrundsande. Den kan vara raka motsatsen istället! Men - självklart - blir barnet sådant som syftet är och om ritualets avsikt är att vålla ont så får man ett litet djävulsbarn - dramatiskt uttryckt.

Spindelns betydelse finns i vad spindeln är; någon som spinner ett nät och med detta fångar in sitt byte. Den utsuger sitt byte, men betydelsen är litet annorlunda när spindeln används i här återgivna ritual. *Den suger till sig kraft för att kunna utföra sitt uppdrag*. Eftersom du vänder dig till Makterna är det från dessa den tar kraft. Av denna kraft åstadkommer imagon sitt nät och med detta nät söker och infångar den vad som är syftet med ditt ritual.

Om du skulle ha dödat spindeln - eller låtit någon annan göra det - skulle detta betytt att ritualet präglades av Omega. Givetvis kan man döda spindeln - om ritualets syfte är att använda vad som är betecknande för Omega. Det innebär mörk magi och sådan är inte att rekommendera.

Om syftet är av godo *måste* spindeln vara självdöd. Den får inte vara dödad av någon alls, utan ha dött helt av sig själv.

Blodets betydelse i ritualet är att du därmed åstadkommer en imago som är av dig själv; ditt eget andebarn. Det blir därmed du och enbart du som styr processen - och ansvarar för den.

Man kan använda andra av sina kroppssubstanser än blod. Så kan man till exempel ta hår, naglar, hudavskrap eller annat som är av ens egen kropp, men blodet ger säkrast effekt.

Blodet strömmar genom hela kroppen, besöker dess alla delar från de innersta till de yttersta. Blodet passerar genom hjärnans centrala delar lika väl som genom de finaste hårrörskärlen i de yttersta delarna av tårna. Blodet lämnar och hämtar substanser inom kroppens hela komplicerade cellstat. Just därför kan blodet sägas vara det som ger din mest intima kodning till ägget.

Inom vissa kretsar kallas ett sådant här ägg för *drakägg* och det ligger flertydig innebörd i det ordet. Att använda magi av denna sort kräver att man har kalkylerat konsekvenserna på ett omsorgsfullt vis. Man måste tänka sig för, mycket noga, bli på det klara med vad det är imagon åstadkommer - och vad det blir för följder av detta, senare.

Man kan använda drakägget till att trollbinda någon. Då bör man skaffa substanser från den man vill trollbinda och peta in dessa i ägget - *ge imagon vittring*. Visst kan man binda till sig någon som man åtrår, genom denna magi, men det kan bli på ett olyckligt vis. För att åstadkomma en sådan makt över en annan person måste imagon förändra denne. Detta betyder att den som man binder till sig *inte är helt och hållet*

den som man ville ha. Det blir en mer eller mindre förändrad person - och det går inte att förutberäkna på vilket sätt personen förändras.

Därtill kommer att man måste ha kvar dessa band för resten av sin - eller den andres - livstid. Det går bara inte att frigöra sig och lösa den magiska bindningen. Än mer:

Den kan vara kvar, på både gott och ont, i nästa inkarnation då du ingenting minns ur nuvarande liv. Tänk på det! Törs du ta en sådan risk? Tror du att du kan förutse vilka konsekvenser en sådan bindning får, ens i ditt nuvarande liv?

Drakägget har makt av både ljus och mörk sort. Det kan användas för att lindra eller helt avlägsna sjukdomar, både fysiska och psykiska. Det är en kraftfull medicin.

Man kan bruka drakägget mot allt möjligt, inklusive felaktig livsföring, osunda vanor, skadliga begärelser. Vill man nyttja denna magi för att bota en alkoholist - eller någon som är beroende av andra substanser - skall man *inte, absolut inte*, applicera sitt eget blod i ägget. Därmed skulle man farligt lätt kunna påverkas av de onda krafter som styr den andre.

Man skaffar substanser från den andres kropp och petar in dessa i ägget, där den döda spindeln då redan finns.

Man ger inte blod, liv och kraft ur sig själv till ägget, utan kallar en andemakt att ge kraft istället. Detta bör ske med en formel som liknar den vilken angavs på sidan 67; (i tryckta boken)

*Jag kallar dig, du fria Makt,
som råder över mörker och ljus
och vandrar obunden av båda!
Jag erbjuder dig detta ägg
att befrukta med ditt liv och din kraft
att ta bort det onda från...*

Därmed nämner du den som du vill hjälpa och det får inte bara vara nämnande av ett namn; du skall *föreställa dig* den personen. Du skall frammana inom dig exakt vem det är du menar, så att du har som en bild av denne i ditt sinne.

Självklart skall du också *leva dig in* i formeln, så att varje ord är som kommet ur ditt allra innersta. Du skall dessutom uppfatta ägget som levande, föreställa dig att det är ett levande ting som är berett att bli befruktat och därvid ger upphov till ett levande väsende; en andemakt, ett andebarn.

Ritualet skall utföras nattetid och efteråt skall du, samma natt, gräva ner ägget någonstans där det inte blir funnet. Det måste förruttna och upplösas utan att någon gräver upp det dessförinnan. Var ytterst noga med detta!

Om någon skulle finna ägget kommer denne att drabbas av en mycket skadevållande reky - som genom den personen studsar vidare till den som du hjälpte.

Själv murade jag en gång på 60-talet in ett sådant ägg i en husgrund och där ligger det i säkert förvar tills endast stoft återstår av det.

Om man har gett sig hän åt det magiska systemet helt och fullt behöver man aldrig *söka* efter de ingredienser som behövs. Man får dem! Faktiskt; *man får dem!*

När jag för en del år sedan behövde en död varelse - någon som hade dött utan att vare sig jag eller någon annan hade dödat den - blev *den framlagd* åt mig.

Jag skulle hjälpa en person som var utsatt för svartaste magi av en vampyrisk magiker. För att klara av detta utan att själv hamna inom det magiska kretskortet behövde jag en självdöd kropp. Var hitta en sådan?

Det var under den mörka årstiden. Min fru och jag tog ut till vår lilla sommarstuga för att inspektera. Till synes helt oskadad och mycket död låg där en praktfull fasan på vår tomt.

Vid ett annat tillfälle behövde jag ett dött rovdjur. Då hittade jag en död katt, som det inte fanns några synliga skador på.

Vid ett långt tidigare tillfälle behövde jag en död rovfågel. Var hitta en självdöd rovfågel? Det ter sig som en hopplös uppgift, men jag höll nästan på att trampa på en död falk när jag var ute och gick.

Det har aldrig berett mig några problem att få tag på exakt de substanser jag behöver, *exakt* de rätta substanserna. Det kan vara i stort såväl som i smått.

När jag en vinter behövde en död spindel tog jag ut till sommarstugan och gick ner i dess källare. Där höll jag på att få en stor korsspindel rätt i ansiktet. Den såg ut att sväva, där den hängde i en nästan osynlig tråd från källartaket, och var så död den gärna kunde vara. Det kändes som om någon log roat och frågade, med ohörbar stämma: *Kan den här duga åt dig?*

Så blir det för den som reservationslöst ger sig hän åt magins system, i fullständig tillit och förtröstan. Man kan uttrycka detta på ett klart och enkelt vis:

Magin finns för den som tror på magin.

Det kan sägas att *man förverkligar* magin genom att ge den liv och kraft genom sin övertygelse och hängivelse. Man helt enkelt *levandegör* den! Det beror alltså helt och totalt på dig själv och enbart på dig själv om magin finns eller inte finns. Du ger den liv av ditt eget liv!

Helt självklart finns magin ändå, oavsett vad du tror. Den finns i sin annorlunda dimensionerade verklighet, men den verkligheten är inte *någon annanstans*; den är här och nu, men inte aktiverad - för den som inte tror på den.

Det är tron, tilltron, övertygelsen, som aktiverar den, som uppväcker den, levandegör och förverkligar den.

Man kan använda TV:n som liknelse: Den jordiska tillvaron, den fysiska existensen, kan sägas vara som en kanal i TV:n. Det är bara den vi uppfattar - men samtidigt finns ju en massa andra kanaler. På en TV kopplar vi över till andra kanaler bara genom att fingra på knappar. Inget mystiskt alls. Vi vet ju att det finns andra kanaler och vi vet hur vi skall förverkliga dem, alltså få dem synliga och hörbara.

Vårt fysiska system, den här gemensamma jordiska tillvaron, är att likna vid en TV-kanal. Vi lever i den, finns i den under hela vår livstid. Många tror att denna kanal är den enda som finns - men de har väldigt fel. Det finns fler. Hur många kan vi inte veta, medan vi är fångar i den här kanalen, men det kan vara *oändligt* många. Varför inte? Om det skulle finnas en gräns så kommer ju frågan: Vad är bortom gränsen?

Att växla kanal på en TV är nog så enkelt; bara att trycka på en knapp och vips är en annan kanal förverkligad. Men för att förverkliga annorlunda dimensionerade universa krävs mer än bara en fingerrörelse.

Vad som behövs - och det har redan sagts med olika ordval i denna bok - är en *sinnnesförändring*. Sådant kan vara svårt eller lätt, helt beroende på hurdan man är.

Man kan göra en modern liknelse genom att hänvisa till hur en dator fungerar:

Varje dator har sitt *system*. Detta bestämmer datorns sätt att arbeta; dess funktionsområde. Inom detta system använder man sedan *program* och programmen utformas av systemet.

Skulle man försöka mata in ett program som har skapats av ett annat system kommer datorn att vägra. Den ger ett klart och omedgörligt besked. Det kan ha olika ordalydelse hos olika datorer, men betydelsen är ändå samma:

Det program man har matat in *existerar inte*. Datorn tänker enligt sitt system, jämför det inmatade programmet med sådant som den har erfarenhet av och avvisar det nya. Det nya är helt utan mening och betydelse, det är otänkbart. Man kan säga att det nya programmet är förnuftslöst enligt det förnuft som råder inom datorns system.

Samma är det för en person vars tänkande styrs enligt fysikens system, när denne granskar metafysiska program. Magin tillhör metafysikens system och är oförnuftig enligt det förnuft som råder inom fysikens system.

Fysikens system kan inte acceptera metafysikens system, utan avvisar detta som överklighet; som icke existerande. Vad som här har skildrats om drakäggets magi är helt förnuftslöst, ja rena galenskapen, enligt fysiskt förnuft.

Magin har en metafysisk logik, enligt vilken egenskaper hos olika substanser kan förklaras. Med kännedom om dessa egenskaper och med användande av metafysisk logik kan man göra egna kompositioner; skapa egna ritual. Ingenting märkvärdigt; det är som att själv framställa nya maträtter genom att kombinera kända ingredienser. Är man novis måste man följa recept som gjorts av experter. När man skaffat sig erfarenhet kan man våga göra avvikelser från recepten. Med tiden kombinerar man allt säkrare och gör egna recept.

Att substanser från olika sorters levande varelser har magiska egenskaper utgår från två motiveringar:

Dels har vi arvsegenskaperna, dessa som finns i DNA-molekylerna. De finns i varenda cell i hela kroppen och kan sägas innehålla byggritning och bygginstruktion för kroppens helhet, in i minsta detalj.

Dels har vi detta som redan nämnts i boken; den levande varelsen åstadkommer en sorts färgning eller prägling i det som den har nära sig. Detta nära sig innefattar i allra högsta grad kroppen själv. Kroppen har ett livskraftfält, vilket gör att alla upplevelser så att säga inspelas i varenda enskild cell. Det kan liknas vid ett elektromagnetiskt kraftfält, som påverkar allt som finns inom det.

När kroppens liv har upphört finns denna livskraftmagnetiska inspelning kvar i den döda kroppen. Samtidigt är det så att även om cellerna har dött så finns deras substanser kvar och i viss mån även deras grundstrukturer. Det kan rentav vara så att själva grundkoden, DNA-molekylen, finns kvar i något som vi kan kalla petrifierad eller kristalliserad form. Det är inte riktigt adekvat ordval, men täcker vad som menas.

Viktigare än detta, som är rent fysiskt, är dock det metafysiska, det som vi alltså kan kalla livsinspelningarna.

De substanser som ingår i magiska ritual kan vara av de mest varierade sorter. Ibland är det sådan materia som, enligt gängse uppfattning, aldrig haft liv, ibland är det materia som haft liv och ibland är det materia som fortfarande har liv. När det gäller mellansorten, alltså materia som haft liv, är det fråga om olika substanser från döda varelser. Substanser av detta slag har redan nämnts; spindel, katt, fågel.

Här var det fråga om hela djurkroppar. Så kan det vara i vissa ritual, men ofta är det bara delar, fragment, man skall använda. Det kan till exempel vara så att man skall använda ben från något visst släkte.

På sidan 15 finns avbildat ett magiskt föremål som utgöres av två korslagda trästickor. Just den formen kan användas för ett flertal olika syften, men olika effekter kan nås beroende på vad det är för träslag man använder. De olika effekterna hänger ihop med vad de olika träslagen har för egenskaper - ur den rent magiska aspekten. Det gäller alltså *symboliska* egenskaper och betydelser.

Enklart kan detta förklaras genom en personlig fråga: *Vad har de olika växtsorterna för betydelse i ditt eget sinne?*

Man skall alltså inte bry sig om vad andra anser att de olika växtsorterna har för symbolisk betydelse. Någon kan ju säga att eken symboliserar styrka, en annan kan säga att den symboliserar långt liv och en tredje kan säga att den symboliserar sparsamhet - med tanke på att den är en banksymbol.

De magiska egenskaperna hos olika ämnen utgöres, avgöres och bestäms av två faktorer:

Den ena faktorn utgöres av vad substanserna egentligen *är* och vad de har för egenskaper som är nödvändiga för att de skall vara just detta. Eken, till exempel, har mycket långsam tillväxt och mycket tätt och hårt trä; det ena hör ihop med det andra. Den tar sig långsammare upp till höjden än till exempel granen, men blir i gengäld äldre än denna.

Somliga träd skjuter raskare uppåt än andra, men blir lösare i virket och mera kortlivade. Så skall man bedöma den första faktorn; vad ämnena *är för något* och vad de har för sorts egenskaper för att vara just detta.

Den andra faktorn utgöres av hur man själv uppfattar ämnena, vad man *känner* att de symboliserar. Just *känner*; det skall vara en uppfattning som kommer djupt inifrån. Det skall vara ett sant och äkta *upplevande*, inte något intellektuellt resonemang. Glöm logiken! Glöm det intellektuella! *Känn efter inom dig och låt djupa skikt ge besked!*

Här kan åter - liksom på sidan 81 - hänvisas till Carl Gustav Jung och hans term *det kollektiva omedvetna*. På mycket djup nivå inom oss alla, som om vi allihop är utskott från en gemensam grund, finns *arketyper, urbilder*, som väsentligen har samma betydelse för oss alla.

Det är just det där skiktet som man måste få förbindelse med och en mycket intim förbindelse om man skall kunna utöva magin. Djupt därnere finns det där reservationslösa accepterandet som är ett absolut villkor för att man skall kunna frigöra sig ur fysikens system.

Man skall *förena sig* med urgrunden, sjunka in i den, ge sig hän åt den. Enligt det fysiska systemets spårbundna tänkande är sådant rena tokeriet, rena galenskapen. Låt gå för det! *Man måste bli galen för att kunna förstå magins system!* Galen i den betydelsen att man avsäger sig fysikens kedjelänktänkande och dess steg-för-steg-logik, avsäger sig dess rationella förnuft. Då blir man galen, ur fysikens synvinkel, men det är en avsiktlig galenskap, en målmedvetet styrd och kontrollerad galenskap.

Det är alltså inte någon mental ohälsa, inte ett psykiskt sjukdomstillstånd. Har man kontroll över sitt eget psyke är man frisk, förlorar man kontrollen är man sjuk. Sådan är skillnaden, så enkelt är det.

Att ange de många olika substansernas magiska betydelser på ett exakt vis är inte möjligt. Det finns individuellt olika uppfattningar, även om grundbetydelserna är gemensamma. Nog kan man ange vissa *likare*, vissa generella betydelser, men skall ett ritual få full effekt måste det vara specialformat av utövaren.

De ritual, formler och substanser jag använder är sådana att för mig känns de fulltoniga; jag upplever betydelserna som helt entydiga. Om någon annan skulle använda exakt samma ritual, formler och substanser utan att känna samma tveklösa tydlighet blir effekten en annan, svagare och utan stadighet i sin målinriktning. Det skulle bli som att spänna en båge och avlossa en pil utan att vara bekant med bågens egenskaper och utan att ha målet klart i sikte.

När man bedömer substansers magiska betydelser skall man ha de fyra elementen i åtanke, alltså jord, vatten, luft och eld.

Man bedömer växter efter var de växer och på vilket sätt de växer - och det är självklart att det som är över jord har en annan betydelse än det som är under jord.

Levande varelser kan ha sin hemhörighet - sin vanligaste vistelse alltså - på eller under jord, på eller under vatten, på vatten och i luft, på jord och i luft. Det finns fåglar som har sina bon under markytan. Det finns insekter som har larv- och puppsta-dium under vatten, för att senare bli luftvarelser.

De som har sin hemhörighet under jord tillhör alldeles tydligt jordens element; det fasta elementet. De symboliserar dessutom i ordets sannaste betydelse det underjordiska, det fördolda som verkar ur djupen.

Liknande är det för arter som har sin hemhörighet under vatten. De tillhör det flytande elementet och samtidigt vad som är dolt under ytan; verksamt ur djupen. Dessutom finns här betydelsen formbarhet och anpassning.

Det finns livsformer som har hemhörighet i ett visst element, men kan vistas i något annat. De symboliserar transformationer och övergångar, passager mellan olika tillstånd.

De substanser man i magiskt syfte använder från före detta levande varelser har alltså betydelse på i huvudsak två sätt:

Dels anknytande till vilket element den levande varelsen haft sin hemhörighet inom.

Dels anknytande till vilka egenskaper den levande varelsen själv har haft.

Jord, vatten och luft - dessa tre element är det som man kalkylerar med, jämte övergångsformer mellan dem. Det gäller att få klarlagt inom vilka element arterna är mantalsskrivna, men det är inte så alltigenom enkelt. Groddjuren till exempel. De vistas i vatten och rentav nere i bottendyn (under sin vinterdvala) och de vistas på markytan. Var hör de hemma?

Vattnet är deras huvudsakliga element, men de har förbindelser även till det underjordiska och till jordytan.

Så är det för många arter. Ibland är det lätt att klargöra vilket av de tre nämnda elementen som är den huvudsakliga hemorten, men ibland kan det vara svårt. Har detta egentligen någon särskilt beaktansvärd betydelse? Ja, det har det, men detta beror på det magiska ritualets syfte. Den kraft man laddar och frigör är inte ensartad; den har varianter. Man kan likna detta vid olika former av energier. Energi är energi - men det finns olika sorters energi.

Magi är magi, men det finns olika sorters magi. Magi som kännetecknas av det fasta tillståndet, jordens magi, verkar på annat vis än det flytande tillståndets, vattnets, och båda är annorlunda än det gasformiga tillståndets, luftens magi.

Och eldens element? Vilka varelser har hemhörighet i det elementet? Svaret är enkelt; *alla livsformer har en fundamental hemhörighet i eldens element*. Det kan liknas vid att mänskliga varelser är av olika folkslag, men samtidigt alla är människor. Vi har hemhörighet inom ett visst folk, men kanske även vissa

sorters förbindelser till andra folk - eller mellanformer och övergångsformer. Samtidigt har varje individ en fundamental hemhörighet inom arten människas helhet.

Eldens element kan vara symbol för energierna och för själva den livskraft som finns i varje levande varelse.

Att fastställa dessa elementära betydelser för substanserna är själva grunden; *det primära* - i betydelsen det första och samtidigt det alstrande. Primären är alltså det ursprungliga, det alstrande.

Därefter fastställs substansernas *artegenskaper*. Detta ger det *sekundära* - i betydelsen det andra och samtidigt det alstrade. Sekundären är alltså det som alstrats av primären.

Låt oss få ett exempel:

En rovfågel har sin huvudsakliga hemort inom luftens element med anknytning till jordens element; där har den sitt bo och sitt ursprung. Vissa rovfåglar har även anknytning till vattnets element och dessutom till det flytande elementets djup; de dyker ner under ytan för att ta sitt byte.

Man kan använda fjädrar från en rovfågel för att göra en korsform av den sort som avbildas på sidan 15, men effektivare är att använda rovfågelsben. Dessa har fått en starkare inprägling av livskraften än fjädrarna.

Lindningen kan göras av till exempel senor från rovfågeln, men detta är av mindre betydelse. Garn duger, men bättre är tagel från en häst. Hästen är domesticerad; den är tämjd att vara lydig och med en lindning av hästtagel tämjer man imagon i korsformen; binder den till sig.

Ett magiskt redskap av denna sort är vida effektivare än ett liknande som gjorts av trä.

Det har rovfågels egenskap; att söka sitt byte, att söka det mål man har utsett. Faktiskt kan det liknas vid en dresserad jaktfalk!

Det kommer ur höjden och har vidsträckta vyer - och är samtidigt ogripbart, omöjligt att bemöta - som luft, som vind. Det tar sig in överallt. Det har lång räckvidd.

Väljer man istället ben från ett kattdjur blir föremålets egenskaper annorlunda. Det kommer oförmärkt glidande ur mörkret och smyger sitt tätt in på målet och avvaktar med oändligt tålmod det rätta tillfället. Kattens egenskap att vinna tillgivenhet har också betydelse. Det avsedda målet blir värnlöst genom att inte ha försvarsberedskap.

Så kan man analysera olika arters magiska betydelser och kalkylera fram vilka substanser som blir de rätta för de syften man har. Man kan kombinera substanser från olika arter - ungefär som man kombinerar ingredienser och kryddor när det gäller matlagning. Var och en har att lita till intuitionen, till det som kommer ur de egna inre djupen. De anvisningar man erhåller ur sådana skikt är osvikligt rätta, äkta och sanna.

En högst befogad fråga är denna:

Var, hur och när skall man få tag på de substanser som man behöver för magiska ritual?

Här kan hänvisas till det som redan har sagts: Om man på ett äkta och sant vis, med ärlighet och övertygelse, har accepterat den magiska dimensionen *så får man vad man behöver*.

Man finner vad man har behov av, man får det framlagt åt sig när, var och hur man behöver det. Det sker på ett sådant vis att man faktiskt känner barnslig förundran och förtjusning. Jag gör det, trots att det har blivit något välbekant efter många år. Även om man vet att det är så *och förväntar sig* att det skall vara på det sättet så kommer det ofta en hisnande och samtidigt glädjefylld förundran när sådana underverk sker.

För visst är det underverk! Den magiska dimensionen kännetecknas av att den är mirakulös. Inom det fysiska systemet är mirakler onaturliga - faktiskt oacceptabla avvikelser från gällande naturlagar - men inom metafysikens system är miraklerna helt naturliga.

De ingår i metafysikens naturlagar. När man har öppnat sig för metafysikens system, öppnat sitt sinne för magins dimensioner, blir man som en port, en fri passage, för de lagar och krafter som är gällande där. Genom denna öppnade passage strömmar krafterna in i den fysiska tillvaron.

Därmed blir man centrum i en sorts blåsa av annorlunda dimensionerad sort i den här fysiska tillvaron. Man omges av ett kraftfält vars lagar är större och starkare än dem som råder inom den jordiska verkligheten i övrigt.

Jag har ibland behövt ovanliga substanser, insett hur svårt eller rentav omöjligt det skulle vara att få tag på dem - men så har det plötsligt funnits i min väg. Det kan te sig helt absurt om man ser det ur normalförnuftets synvinkel. Eftersom jag är både normal och paranormal, tänker både intellektuellt och magiskt på en och samma gång, känner jag häpen förtjusning vid sådana tillfällen. Min normalt mänskliga sida säger: Detta är totalt omöjligt. Min icke normalt mänskliga sida svarar: Det är inte bara möjligt, utan dessutom helt naturligt!

En konflikt mellan den normala rollgestalten och den nakna rollspelaren innanför. Därav häpnaden. Därav skrattet.

Har man en ärlig och äkta avsikt att utöva magi så blir det en vana att vara vaksamt observant och ta tillvara sådant som man inser att man kommer att behöva. Söka magiskt verksamma substanser? Det behöver man inte göra! Man finner dem överallt. De formligen överflödar!

TROLLKNYTE

Vad som skall skildras i detta kapitel har starkt samband med det föregående kapitlet och även med kapitlet *Talismaner och amuleiter*.

Vad det nu handlar om är att skaffa sig någonting som är både talisman och amulett. Att detta föremål här kallas *trollknyte* beror på att jag i början av 40-talet hörde en trolldomskunnig person använda just det ordet.

Detta trollknyte motsvarar, tycks det mig, vad som inom indiansk schamanism kallas *medicinpåse*; avsikten, meningen, syftet förefaller vara detsamma.

Man tillverkar en skinnpåse och traditionellt bör man då använda skinn från något djur som man har andligt samband med.

Vad detta betyder skildras i nästa kapitel.

Det kan vara svårt att få tag på rätt sorts skinn om det djur man har samband med är av exotiskt slag. Ännu svårare blir det om man har kravet att djuret skall ha självdött. Detta är inte ett oavvisligt krav, men om man vill undvika allra minsta risk för störande inflytelser bör man nog ha det kravet.

En kompromiss är möjlig, genom att man tillverkar påsen av annat material - fastän organiskt sådant - och i denna placerar någon substans från det avsedda djuret.

Man *måste* ha substans från det djuret i sitt trollknytte, av den enkla anledningen att detta ger identifiering eller adressering så att trollknyttet blir ens personliga magiska *etikett*. Utan en sådan finns inget samband mellan en själv och det avsedda djuret och detta utgör själva grunden för trollknyttet. Utan detta blir troll-knyttet helt kraftlöst - och meningslöst.

Behöver man substanser från något exotiskt djur får man höra sig för med någon zoologisk trädgård - värre än så är det inte.

Om man avstår från att skaffa sig en påse av någon bestämd sorts skinn behöver man inte ha någon påse alls, utan kan ha en liten ask eller tub. Villkoret är dock att materialet skall vara organiskt, inte av metall eller glas. Trä kan anses vara lämpligt och här är fältet individuellt fritt när det gäller träslaget.

Man skaffar sig alltså en behållare och denna skall fyllas med något, först och främst substanser från den djurart som man har ett magiskt samband till.

De övriga substanserna finner man under en förtrollad vandring efter solnedgång. Man skall vandra genom skog och mark och låta sig ledas av intuitionen, *känna* vart man skall gå, följa impulser ur sitt innersta.

Innan man företar denna vandring skall man ha *annonserat* den; låtit avsikten bli känd av de Makter som skall leda och ledsaga under vandringen. Det bör man göra i god tid, flera dagar i förväg. Ställa in sig på vad man ämnar göra och tänka på den plats man skall besöka.

Helt självklart - det behöver väl inte påpekas? - måste man ha rätt sinnesstämning, vara helt fri från sådant som kan distrahera och därmed störa de subtila impulserna ur själsdjupet.

Man vandrar helt rofylld i naturen och låter sinnet vara lugnt och stilla som en skogstjärn - och samtidigt vaksamt på ett kristallklart och intensivt *närvarande* vis. Inga tankar alls, vare sig av det ena eller andra slaget. Håll sinnet tomt på tankar!

Det kanske låter svårt, men är nödvändigt. Kan man inte ernå en sådan rofylld stämning, fri från irrande tankar, så är man inte mogen för denna sorts vandring.

Man hittar olika saker - och de kan vara precis vad som helst. Man upplever det som om vissa saker påkallar uppmärksamhet, som om de lockar: "Titta hit! Här har du mig!"

Man tar upp de saker som man fascinerats av, håller dem i sina händer och bara *förnimmer*.

Om föremålet är av rätt sort så känner man det. Det har ingenting med förnuft och logik att göra. *Man bara vet!* Man vet att det där föremålet har lagts där och väntat på att man skulle komma just den stunden. Det hör hemma i ens händer, det hör samman med den man är. Då stoppar man det i sin påse eller ask och allt känns bra. Sedan fortsätter man sin vandring.

Skulle föremålet inte vara det rätta så känner man det och då lägger man det tillbaka, just där man fann det.

Hur länge skall man vandra? Hur många saker skall man hitta? Svaret är, helt enkelt, att man vet själv när det är färdigt. Man vet det genom att man *upplever* det så. Alltihop är styrt och man förnimmer klarsignalen när vandringen är fullbordad. Detta är något som ingen annan än man själv kan förnimma och när man upplever detta så inser man att det inte fanns anledning att undra. Svaret bara finns där, helt uppenbart.

Om det gällt någonting fysiskt, någonting som hör hemma inom fysikens system, då skulle det behövts anvisningar. Klara anvisningar om tid och mått och allt möjligt annat, men nu hör detta inte hemma inom fysikens system, utan inom metafysikens. Där gäller andra spelregler, helt annorlunda.

Man går hem och placerar, som avslutning, substanser från sig själv i samlingen. Det kan vara hår eller naglar. Sedan syr man ihop sin påse eller tillsluter sin ask eller vad det eljest är för sorts behållare. Den skall förseglas för gott och aldrig mer öppnas så länge man lever - så det kan vara befogat att den har gjorts av hållbart material.

Man skall inte skylta med den, inte demonstrera den för andra och bäst är att man har den som en personlig hemlighet, en intim tillhörighet som är ens egen, uteslutande ens egen. För det är just vad den är! Den är en del av ens personliga helhet.

Detta trollknytte är ett skydd mot inflytelser som är till skada för dig. Samtidigt är det som ett brännglas, som samlar och koncentrerar ditt personliga maktfält, utgör något i stil med en uppladdningsbar ackumulator - och riktar ditt kraftflöde till det som du vill. Detta föremål är alltså, precis som redan sagts, både amulett och talisman.

Trollknytet är någonting ytterst personligt. Det får absolut inte gå förlorat. Om någon annan får tag i detta föremål kan det bli mycket ödesdigra följder för dig. Du måste förvara det på något ställe där ingen mer än du själv kan få tag på det. Naturligtvis kan du ständigt bära det med dig, men det är inte nödvändigt såvitt du inte känner att du behöver skydd.

Det kan vara högst befogat att tänka sig för, mycket noga, innan man framställer ett sådant här föremål. Kan man vara helt säker på att alltid kunna förvara det så att ingen annan får tag på det?

Har man framställt ett trollknytte, men senare i livet vill bli av med det, så måste det förintas totalt i eld. Då skall man först vädja till Makterna att återta vad som inlagts i knytet och upplösa allt i eldens element.

SJÄLENS DJURPARK

Alla levande varelser hör samman, men somliga hör mer samman än andra. Så kan man litet lättsinnigt formulera det som avhandlas i detta kapitel.

Rent fysiologiskt tillhör alla livsformer på denna planet ett och samma syskonskap. Samtliga arter är komna ur samma stora moder, planetens allsmåktiga liv och själ. Vi är alla delar av Henne; vi tillhör Henne. Ur Henne har alla levande varelser kommit, till Henne återgår alla.

Hur olika arterna än må vara och hur avlägsna sambanden mellan dem än må te sig så är de dock syskon - allihop.

Sambandet är dels fysiskt, dels metafysiskt. Sistnämnda samband utgör grunden för den tro som brukar kallas *totemism*. Det finns andra benämningar, men totemism tycks vara den mest brukliga. Antagligen är totemismen lika gammal som andligheten själv.

Vad som avses är att varje mänsklig individ har ett mystiskt släktskap med andra, icke-mänskliga arter. Detta släktskap är ytterst personligt-individuellt. Medlemmar av samma familj kan alltså ha helt olika totem. En konsekvent följd av denna tro är att *alla* individer av *alla* arter har totemistisk förbindelse med andra arter; totemismen är alltså inte något som gäller enbart för arten människa.

En mus och en katt skulle kunna ha totemistiskt samband och detta kan då förklara märkliga fall där en mus och en katt kan vara vänner.

Samtliga arter är olika varianter inom en och samma syskonskara, med Jorden som moder och Solen som fader. Detta är någonting rent fysiskt bevisbart. Därtill har varje individ inom alla arter ett metafysiskt släktskap med ett antal andra arter och huvudsakligast med en viss art.

Detta kan liknas vid de rent fysiska samband man har inom sin egen släkt. Man har närmare samband med moder, fader och syskon än med mosttrar, morbröder, fastrar, farbröder och kusiner. Här är det fråga om det genetiska sambandet mellan individer av en och samma art. När det gäller det metafysiska sambandet finns inga artskiljande begränsningar. Man kan alltså ha totemistiskt släktskap med arter som är inbördes oförenliga.

Själv märkte jag vid tidig ålder att det fanns ett mystiskt samband mellan mig och kattdjuren. Alla sorters kattdjur, inte bara den vanliga tamkatten. Visst tyckte jag om alla sorters djur, men det var något mycket speciellt med katterna. Min käraste vän bland djuren under tidig ålder var den lurvige blandrashunden *Lulleputt* hos mormor och morfar i Lövestad. Till honom berättade jag sådant som jag inte kunde berätta för människor så nog kan man säga att han var en intimt nära vän.

Likväl kände jag inte samma *intima släktkänsla* till honom som till vilken strykarkatt som helst - trots att det inte fanns någon huskatt i min närmiljö. Katter tycktes också känna något speciellt för mig. Det hände att katter sökte sig till mig och följde med mig hem - till mormors och morfars förtvivlan och till stor irritation för *Lulleputt*.

Så småningom märkte jag att det kattdjur som åstadkom den allra starkaste släktkänslan i mig var *tigern* - av alla tänkbara djur; jag hade aldrig sett en tiger i verkligheten. Inte i nuvarande inkarnation, bör väl tilläggas.

Jag har tydliga minnen av en ljuvlig tigerhona som var min vän i ett förgånget liv.

Med tiden kom jag underfund med att jag hade själsligt släktskap med andra arter än kattdjuren. Arter som inte har ringaste likhet med katter. Det kom en tid då jag åstadkom väldig uppståndelse genom min dragning till ormar.

Jag kunde återvända från ett strövtåg i naturen och ha med mig en stor huggorm, lindad kring min vänstra arm och med ett försiktigt grepp om ormens hals. Naturligtvis blev ormarna förargade när jag grep tag i dem. Instinktivt ville de värja sig genom att använda sina gifttänder. Annat vore onaturligt, men de brukade foga sig efter en stund. Jag undvek att ta hårt i dem och smekte dem varsamt. En soluppvärmd huggorm kan vara otroligt snabb, men jag blev aldrig biten.

Huggormar, snokar, ibland någon kopparorm. Sistnämnda är inte någon egentlig orm, utan en benlös ödla. Under min militärtjänst kom jag en gång in på logementet med en beskedlig kopparorm i fickan och lät den ringla på min säng. Det utbröt panik, till min stora förundran.

Kattdjur och ormar - och råttor! Jag kände vänskap och ömhet för råttor och möss och road förvåning när somliga människor reagerade med ren fasa inför sådana djur.

När min mor och jag bodde i ett annex till Trollenäs slott en sommar hade jag en märklig träff med en gammal råtta. Jag hade en natt gått ut i det urmodiga, jättestora köket för att pumpa upp ett glas vatten. Då kom en råtta tassande ut på vaskbänken från en fönstersmyg. Spontant, utan att tänka, höll jag fram

högra handen mot den. Råttan satte upp sina små tassar på min fingrar, nosade och tittade upp mot mig. Under en andlös stund tittade vi in i varandras ögon innan råttan gick vidare.

Min mor fick en chock när jag berättade det och kunde inte förstå hur jag vågat erbjuda råttan min hand.

Även spindlar tillhör slakten, vilket kan te sig märkligt. Jag känner nämligen ett rent fysiskt obehag inför spindlar. Likväl finns samtidigt den tydliga släktskapskänslan. Dessvärre (ur min synvinkel alltså) uppfattar spindlar samma slätkänsla till mig. Det har hänt många gånger att någon välväxt spindel kommit målmedvetet promenerande fram till mig och satt sig att titta på mig med varm vänskap i alla sina ögon.

Det är inte sagt att man måste *älska* sina totem. Å andra sidan kan jag, mystiskt nog, påstå att jag känner både kärlek och obehag gentemot spindlarna.

Kattdjur, ormar, råttor, möss, spindlar - och rovfåglar. Nog är det en märkligt sammansatt släkt? En gång under barndomen satt jag invid en gårdesgård när en glada kom svepande och tog plats på gårdesgården. Där satt den och vred på huvudet, granskade mig en lång stund och gav därefter ifrån sig ett sällsamt skri. Det var ett klagande och längtansfullt ljud, så upplevde jag det, ett ljud som sände rysningar genom mig. Sedan slog den ut vingarna och lyfte, kretsade högt ovanför mig och gav gång på gång ifrån sig samma genomträngande skri. En hälsning? En kallelse? Ett budskap? Mitt blod svarade vad min strupe inte förmådde.

Det finns fler i slakten, men det sagda räcker för att visa att man kan ha mycket blandad släkt på det metafysiska planet.

Tigern är främst för mig. Detta skall inte uppfattas som att jag är en vildsint best. Friska tigrar, som får leva på sitt naturliga vis, är inte några vilda bestar. När man funnit vilka arter som ingår i ens totemistiska familj gäller det att låta dem finnas till på sitt naturliga vis. Då får man harmoni inom sig.

Man får aldrig någonsin skada eller döda varelser som tillhör ens totemfamilj - inte ens hämma dem. Man skall *främja* dem, ordna så att de får leva på sitt naturenlige fria vis. Om de inte får detta, utan lever på ett vis som inte är deras rätta, så blir de sjuka och det är då, endast då, som till exempel tigern blir en farlig best.

Tigern i min själ är fri och otämjd, men så har det inte alltid varit. Det fanns en period då jag hamnat i svåra bekymmer och var ur balans, disharmonisk. Detta var under den del av mitt liv då jag ägnade mig åt *translokationer*; själsliga färder medan kroppen befann sig i ett tillstånd av koma. Helt självklart bör man inte ägna sig åt translokation om man inte är harmonisk och har full kontroll över sitt eget psyke, men dumheter kan vi alla göra.

Jag hade under en translokation hamnat i något som liknade en helt vanlig svensk skog. Då kom en tiger fram ur ett buskage och betedde sig hotfullt mot mig, så hotfullt att jag måste fly tillbaka till den fysiska kroppen. Utsätts man för skada under en translokation får detta verkningar på den fysiska kroppen. Man får absolut inte ta risker under en translokation i tro att det är något i stil med en dröm. Skador som drabbar *duplikatkroppen* ger skadeverkningar på den fysiska kroppen.

Tigerns beteende var orsakat av min oegentliga livsföring; att mitt psykes skilda funktioner inte samverkade på ett harmoniskt vis. Mitt livsmönster var inte det rätta. Om livsmönstret inte är det rätta kan det sägas vara sjukt - och detta medförde att tigern inom mig uppträdde på ett självdestruktivt vis; dess aggression var ju riktad mot mig och eftersom tigern är en del av mig var aggressionen riktad mot tigerns egen helhet.

Djur som inte tillåtes leva på sitt naturenlige vis drabbas av mental ohälsa. Kärvt uttryckt: De blir sinnessjuka!

Man måste, som redan sagts, se till att ens totem får finnas till på sitt naturenliga vis. Då finner man frid inom sig.

Hur skall man göra om man har ett rovdjur som centralt totem och måste ge detta naturlig frihet? Skall man uppföra sig som ett vilddjur? Nej, så är det inte menat. Man skall, som en första åtgärd, *acceptera* den delen av sin egen själ. Man skall, helt och utan förbehåll, *godta* det elementet inom sig, inte försöka ändra på det eller hålla över det. Har man ett rovdjurstotem så är det ett rovdjurstotem *och du är det!* Förneka det inte! Maskera det inte genom att vränga till det och inbilla dig själv att rovdjuret är ett tämjt och lydigt få. Så är det inte! Godta totemet för vad det är och *älska det*.

Älska är ett väldigt missbrukat ord, så låt oss förklara på ett annorlunda vis: Du skall godta totemet sådant det är, erkänna dess natur öppet och ärligt, utan omskrivningar. Du skall känna samhörighet med det, ömhet och omtanke. Det skall ha sin fulla frihet att färdas vida och ohämmat - *inom dig*. Där skall inte finnas några gränser alls, i din inre oändlighet.

Att ha ett rovdjur som totem kan vålla viss konflikt, ifall man får för sig att bli vegetarian. En köttätare som lever inom en gräsätare kan uppfatta störningar i det enhetliga fältet, men å andra sidan är det en fråga om anpassning. Jag nämnde att det finns en tiger i minnena ur förgångna inkarnationer. En absurd detalj i det minnet är att tigern ifråga *var vegetarian*.

Otvivelaktigt! Inte minsta tvekan. Hon åt inte kött. När jag vid den späda åldern av bara två år lät min mor bli delaktig av det minnet skrattade hon och förklarade att tigrar är köttätare. Den upplysningen förgade mig väldigt. Jag var helt på det klara med att just den tigern åt aldrig kött, absolut *aldrig!*

Det var helt betydelselöst att min mor förklarade tigrars livsföring och visade på bilder av tigrar i en bok, visade att de har klor och huggtänder. De är skapade av Den Stora Modern för att reducera gräsätare och därigenom säkra balansen. Jag förstod att det var så, men det personliga minnet var alltför överväldigande tydligt för att kunna förnekas. Den tiger som stått mig nära i ett förgånget liv hade aldrig dödat och heller aldrig ätit kött. Jag var fullständigt övertygad om att så hade det varit och jag är fortfarande övertygad om det.

Fast... det finns två omständigheter av speciellt slag när det gäller denna tiger; den var inte jordisk och den var heller inte helt och hållet en produkt av naturlig utveckling. Det handlar om minnen från en värld fjärran härifrån, där vi hade kunskaper och förmågor av sådant slag att vi kunde förändra de naturliga processerna.

Det är kanske ekon från just den tigern som orsakar att mitt centrala totem är av tigroid art? Vem kan veta?

Jag fann min totemistiska släkt utan att söka efter den, men hur gör man eljest - om man inte finner den lika enkelt? Det har många frågat mig och fått de råd som här skall ges. Det är goda råd. Goda råd sägs vara dyra. Det är inte dessa och det är inte svårt att följa dem heller. Följer man dessa råd och har den rätta attityden så finner man sina totem med sömngångaraktig säkerhet. Faktiskt! Det är fråga om en sorts sömngång, men det är en vaken sömn.

Till att börja med måste man programmera sitt eget psyke med den uppgift det gäller. Programmera är rätt ord. Den medvetna delen av dig formulerar sin avsikt för den omedvetna delen på ett klart och tydligt vis. Psykets omedvetna del fungerar i många avseenden som en mycket komplex dator. Där finns inte något medvetande, eftersom medvetandet *är du*; du är ditt psykes medvetna del, styraren, den som sköter relationerna till den fysiska världen, den som har hand om befälet.

Det omedvetna fungerar i stort sett automatiskt. Där finns ett flertal skyddsanordningar; spärrar och hämningar som är avsedda att försvara din integritet. Där finns också väldiga kunskaper och resurser. Om du med övertygelse, envishet och stark vilja låter ditt omedvetna få besked om något bestämt syfte så ställer det omedvetna in sig på detta.

Det gäller bara att programmera på ett tydligt vis, entydigt och med bestämdhet, tillkännage att *detta är vad jag vill och jag ger inte med mig!*

Du behöver inte säga det högt. Du behöver inte ens säga det tyst, inom dig. Vad som behövs är bara att du verkligen *vill*, på ett starkt och känsloladdat vis, få vetskap om dina totem. Du skall alltså känna längtan efter detta, åtrå denna kunskap. Det är hela programmet och du kan vara helt viss om att ditt omedvetna lyssnar och förstår.

Denna programmering bör du göra under en följd av dagar, så att ditt omedvetna får gott om tid för omställningen. Låt den här åtrån efter visshet finnas inom dig. Den skall komma och gå i ditt sinne - inte bara komma, utan även gå; håller du fast tanken oavbrutet får den inte frihet att verka.

Hur många dagar? Det är individuellt. Du får känna efter! Det brukar komma en klarsignal från det omedvetna. Den yttrar sig som en känsla; känslan av att vara redo. Annars får du väl prova och om det inte lyckas så fortsätt att programmera. Ingen kan misslyckas med denna metod, men det är individuellt hur lång tid det tar innan resultatet kommer.

Du måste vara helt ostörd när själva sömngången skall göras och det kan vara litet besvärligt att ordna - särskilt om man bor i en stad och alldeles särskilt om man bor i ett höghus. Går det inte att få störningsfritt så försök med örproppar eller andra hörselskydd. Eventuellt kan man ha musik, men det måste vara en sort som inte drar intresset till sig. Det finns CD och kassetter med musik som är lämplig för meditation. Rekommenderas kan Ralph Lundstens *Mindscape Music*.

Du bör vara utsövd, annars är det risk att du somnar och det är inte meningen. Visserligen får du betydligt klarare besked om du sover och gör resan i en dröm - men frågan är om du kommer ihåg drömmen när du vaknar. Mer om detta senare.

Du kan ligga på rygg eller sitta i en fåtölj med nackstöd. Slut ögonen och slappna av ordentligt i hela kroppen. Andas djupt och rytmiskt och kom till ro.

Sedan skall du föreställa dig en färd. Det finns olika sorters färder, men den jag brukar föreskriva är följande:

Föreställ dig att du befinner dig i ett arbetsrum. Det kan vara av vilken sort som helst, huvudsaken är att du verkligen *känner* att det är ett arbetsrum. Det utgör symbol för det område i hjärnan från vilket du utövar medveten kontroll. Det är ditt eget arbetsrum.

Bemöda dig om att göra föreställningen tydlig! Sedan lämnar du arbetsrummet och hamnar vid en trappa som leder neråt och du går utför trappan. Nu kan det börja hända sådant som är av högst individuellt slag! Här skall inte ges några detaljerade föreskrifter, för de skulle medföra styrning utifrån. Du skall få hela den fortsatta upplevelsen inifrån. Den är enbart din och ingen annan kan ge anvisningar.

Du går utför en trappa och kanske leder den direkt ner till de områden som är färdens mål. Sådant händer, men det kan istället bli så att du hamnar på en avsats eller i en korridor eller något annat, från vilken ytterligare trappor går neråt. Personer som följt mina råd har meddelat ganska olika upplevelser. Låt det bli som det blir! Följ den ledning som kommer från ditt eget omedvetna!

Du kan hamna i stora källarlokalerna eller i grottor. Det kan också bli så att du kommer till en utgång och hamnar i fria naturen. Var och en av oss har sin egen version av det omedvetnas form, dess symboliska utseende.

Där kommer du att möta dina totem! Du kan dessutom få möta gestalter av mänskligt utseende. Det finns mycket därnere, därinne, i det som är ditt privata själv. Lägg märke till detaljer och håll dem i minne, så att du efteråt kan analysera betydelseerna av alltihop! Du får nämligen viktiga besked från ditt omedvetna, som är större, oerhört mycket äldre och klokare än ditt medvetna Jag. Beskeden kommer i

symbolform, som bildspråk. Vad dessa symboler, dessa bilder, har för betydelse är det din egen sak att uttröna.

De djurgestalter du möter kan vara av väldigt olika sorter och du känner själv vilken av dem som står dig närmast och alltså är ditt centrala totem. Ja - du kommer att märka att du vet, utan att kunna redogöra för *hur* du vet det, att det finns en sorts gradskala, en betydelseskallnad. Vissa gestalter står dig närmare, vissa fjärmare.

När du skådat färdigt bör du återvända uppåt igen, inte bara avsluta nere i djupen och öppna ögonen. Det är inte riktigt bra att göra så. Man skall inte låta resan bli oavslutad så där.

Efteråt skriver du ner alltihop, varenda liten detalj. Det finns nämligen betydelser i alltsammans.

På sidan 110 nämndes att du kan få klarare besked från ditt omedvetna genom en dröm, men med risk att du har glömt bort drömmen vid uppvaknandet. Det är ju så att om man fortsätter att sova efter att man har drömt så sjunker drömmen ner till det omedvetnas djup och blir oåtkomlig. De flesta har väl upplevt att det vid uppvaknandet finns ett svagt minne av en dröm, men minnet bleknar bort och hur man än anstränger sig så går det inte att få fram någonting alls.

Det finns dock möjlighet att vakna omedelbart efter att man har drömt och då är drömmen vanligtvis lätt att komma ihåg in i minsta detalj.

Enklast är att man har någon till hjälp, som tålmodigt sitter och granskar ens ansikte medan man sover. När man drömmar rör sig ögonen i snabba ryck. Detta syns tydligt utanpå ögonlocken. Blir man väckt omedelbart efter att dessa ögonrörelser har upphört blir drömmen räddad från glömska.

Helt självklart är det mycket långtråkigt att sitta och betrakta en sovande persons ögonlock, men hittar man någon villig vän så är saken klar.

En annan möjlighet är att ställa en väckarklocka att ringa efter viss tid och hoppas att en dröm har kommit innan dess och är kvar i minnet.

En tredje möjlighet är att öva sig i att vakna strax efter att man har drömt. Detta är utförbart, men fordrar viss tid. Lång eller kort tid, beroende på individuella förmågor.

Många människor har lärt sig att vakna vid en på förhand bestämd tidpunkt. Jag lärde mig den saken under min militärtid av den enkla anledningen att jag blev väldigt irriterad när en furir dundrade in på logementet klockan sex på mornarna och vrålade att det var dags att stiga upp.

Alltså bestämde jag mig för att vakna tio minuter före att klockan blivit sex - och det fungerade. Utan övning.

När jag under en längre tid övade upp förmågan att sanndrömma (den går att öva upp) ställde jag in mig på att vakna strax efter att jag drömt. Det fungerade också. Tyvärr blev följden att jag vaknade flera gånger varje natt och därför inte blev utsövd. Det var en av anledningarna till att jag slutade med projektet att sanndrömma.

Oavsett om du gör din färd ner till det omedvetnas djurpark på det ena eller det andra sättet kommer du att finna din totemistiska familj. Skriv ner varenda detalj, hur obetydlig du än tycker att den är till en början.

Du skall fundera länge och noggrant över de djurgestalter som du mötte och *känna efter* vad de har för betydelse. Bry dig inte om vad andra säger att olika djur kan symbolisera. Det är ju vad djuren har för symbolvärde *för andra*, inte för dig.

Använd fantasin! Låt idéerna flöda! Bakom fantasin finns det en styrning från det omedvetna. Du kommer att *känna* när du tolkar en symbol på ett vis som är riktigt för just dig.

Du kan ha mött djur som du känner obehag inför, men de hör ändå ihop med dig och är delar av din egen själ. Det är inte sagt att allt är ljust och gulligt. Tvärtom. Vi har vidunderligheter inom oss allihop, kusligheter. Men allt är delar av den egna själens helhet och även det ruskigaste kan bli vackert när man godtar det, erkänner det, ser monstren i ögonen och säger, med övertygelse:

Du är en del av mig, du är jag och jag är du, du är ingenting främmande och ingenting skrämmande, du kan inte skada mig och jag skall vårda dig och låta dig finnas till på ditt eget rätta vis, du har frihet att leva fullt, inom mig.

Någonting i den stilen. Du måste erkänna dem och inse att de är delar av dig själv. När du verkligen gör detta så sker en förändring, en omvälvning. Den för till inre harmoni och den inre harmonin kommer att orsaka en yttre harmonisering.

Andras tolkningar kan föra dig vilse - särskilt om du förlitar dig till freudiansk drömsymbolik; där har det mesta rent erotisk betydelse. Skulle du tolka dina gestalter enligt skolor som bygger på Sigmund Freud riskerar du att uppfatta dig själv som både översexuell och sexuellt snedvriden.

Håll reda på om vissa gestalter ingav dig motvilja. Sådant betyder att du förnekar vissa funktioner och egenskaper och borttränger dem till omedveten nivå - där de vållar konflikt som kan medföra både neuros och psykos.

Håll också reda på om vissa gestalter föreföll sjuka eller missbildade och om somliga uppträdde skyggt eller hotfullt. Även detta tyder på att delar av din själsliga helhet är förnekade av dig, undanträngda och förtryckta. Sådant vållar sjukdom.

Du *måste* erkänna allt du möter i ditt inre som delar av dig själv! Det fula förändras och blir vackert om det erkännes och godtas. Du *kan inte* utplåna det som finns i din helhet, men du kan *förändra* och för att kunna förändra måste du först och främst erkänna:

Detta är jag!

När du har lyckats med allt detta så sker en sammansmältning inom dig där de olika egenskaperna inordnas på ett riktigt vis inom helheten. Varje del har sin plats och sin uppgift och när samtliga delar samverkar, var och en på sitt vis, blir helheten balanserad och harmonisk.

Du skall veta att *djuriskhet är rätt*, när djuret får leva på det vis som är dess naturliga. Om djuret tvingas leva på ett vis som inte är dess naturliga blir djuret sjukt. Tvång mot friska varelser som lever enligt sin natur och fyller sin funktion inom naturens helhet är *alltid, alltid* av ondo.

Tvång medför ett oegentligt sätt att leva, ett osant sätt, vilket alltså är detsamma som ett *lögnaktigt* sätt att leva. Tvång medför lögn och falskhet. De djur som lever fritt enligt sin natur är äkta och sanna och *rena*. Man måste skilja mycket noga mellan ren och oren djuriskhet.

Uppfatta inte detta som en uppmaning till ohämmad lössläpplighet och total frånvaro av självdisciplin och moral!

Grunden till den sanna och äkta harmonin utgöres av insikten att du har rätt att bli godtagen som den du är *och har skyldighet att godta andra på samma sätt*. Du skall få vara sann och äkta och ha din frihet från tvång *och erkänna andras rätt till samma*. När ett sådant förhållande råder mellan medlemmar av en grupp finns där inget ont, enbart respektfull samverkan.

Det bör väl framgå klart att detta inte betyder att man godtar brottslighet? Brottslighet innebär ju att man inte erkänner andras rättigheter och friheter. *Rättighet och skyldighet utgör poler inom en odelbar helhet.*

Vad du skall eftersträva kan egentligen betecknas som ett tillstånd av anarkism - i betydelsen förnekande av makt. Den sorts makt som innebär att man utövar tvång mot andra eller låter sig själv utsättas för tvång.

Termen anarkism har sina traditionella betydelser och uppfattas av många som liktydig med kaos. Därför är det bättre att använda termen *autarkism*.

Autark kallar man en person som är sig själv nog och vare sig utövar tvång mot andra eller låter sig själv utsättas för tvång. En sådan person är självständig, förfogar över sina egna resurser och samverkar med andra på lika villkor.

Om man kan ernå full balans och harmoni i sin inre djurpark blir man en autark. Det ena hör ihop med det andra. Är man en autark så har man harmoni inom sin totemistiska familj och om man har harmoni där så är man autark.

Nu skall detta inte framställas som någonting lätt. Tvärtom kan det vara oerhört svårt och kräva en mycket stor omvälvning i allt som nian har vant sig vid. Våldigt mycket i våra etablerade samhällen är genomsyrat av auktoritära ideal, där det framställs som rätt och riktigt, sant och äkta, att vara utsatt för tvång och själv utöva tvång. Skall man nå den harmoni som det här talas om måste man vara konsekvent i sin autarkism och befria sig ur tvångströjan, bojorna och fångelset.

Det går, du kan det - men det kan betyda att du måste ge upp väldigt mycket som du kanske uppfattar som inte bara något självklart, utan även omistligt. Det är dock ofrånkomligt att om du vill uppnå sann äkthet måste du befria dig ur allt som gör att du är styrd av andra. Så länge andra förfogar över dig, dina resurser och förmågor *mot din fria vilja* är du slav. Man kan inte vara slav och autark samtidigt. En dörr kan bara vara öppen eller stängd, inte bådadera. Är den gläntad så är den öppen och då kan den öppnas på vid gavel. Till friheten.

Jag är bekant med personer som insett sitt slaveri och befriat sig, ibland på ett mycket radikalt vis. Det finns människor som har gett upp en säker anställning där de haft både hög lön och stora privilegier - för att istället ägna sig åt någon syssla där de fått låg lön men rått sig själva. Somliga har gått längre än så och brutit upp från precis allting. De har väckt häpnad hos sin omgivning och även blivit hårt kritiserade; stämplade som oansvariga och rentav som sinnesrubbade. Ja, det har sagts att de måste ha mist förnuftet och borde ställas under förmyndare.

Men de har inte mist förnuftet. De har *fått förnuftet*; vaknat till insikt, sett verkligheten sådan den är.

Det är den rena, fria, sanna och äkta djuriskhetens väg. Ur den rent biologiska synvinkeln måste vi helt sakligt konstatera att människan är en djurart bland andra. Själens boning är ett djur, så bara är det. *Men ett sjukt djur*, när det gäller arten människa. Ett tvingat djur, som lever på ett onaturligt sätt. Tvånget är sjukdomens orsak. Friskhet kan bara ernås genom befrielse.

Att finna sina totem är bara en början. Skall man erkänna dem innebär detta att de måste befrias. Men deras frihet hör obönhörligt samman med din egen frihet; delarna kan inte bli fria inom en helhet som är ofri.

Ytterst gäller det om du skall få möjlighet att förfoga över den magiska makten. Så länge du själv, dina resurser och dina förmågor disponeras av andra är du ofri, är slav. Slav åt andra, slav åt ett sjukt system och därför själv sjuk.

Mänskligheten hamnade inför ett mycket ödesdigert vägskäl vid den tiden då de första städerna byggdes och civilisationerna tog sin början. Tyvärr blev vägvalet fel, men på samma gång helt

konsekvent; människorna insåg inte vad det skulle bli för följder. Man behövde organisation för att kunna samordna alla de arbeten som behövdes. Man valde då det auktoritära systemet, man valde pyramidens princip; tvångets metod.

Man centralstyrde allt, både det fysiska och det metafysiska. Man införde tvång för både kroppar och själar. Vad man skulle ha för tro blev inte längre någonting personligt och privat; det skulle bestämmas av andra. Och så har det förblivit.

Till en början var översteprästen och kungen samma person, senare blev det delning; kungen var den världslige verkställaren av det bakomvarande gudomliga. Kyrkan stödde kungen och kungen stödde kyrkan.

Centralstyrning blev till en vana, att godta det auktoritära blev till det rätta, att opponera och gå egen väg blev brottsligt och straffades - ofta bestialiskt grymt.

Vi är än i denna tid så invanda vid det auktoritära att vi inte ser att hela systemet är sjukt. Vi sitter fast och accepterar vad som sägs vara det enda rätta och sanna. Metafysikens frihet fanns en gång för länge sedan, före de centralstyrda städernas tid. Men metafysiken våldtogs och förvanskades när den blev inordnad i fysikens system. *Så är det*; de centralstyrda religionerna är förvanskningar, vrånbilder av den äkta och fria metafysiken. Inte bara religionerna; mycket av det som uppfattas som fri andligt är präglad av fysikens system. Anden har gjorts till lydiga slav, anden har spärrats in.

Fysikens system innehåller många tvångströjor, bojor och fångelser. Så är det inte inom metafysikens system. Vägen dit måste du vandra helt själv, helt ensam.

Men du har förstås sällskap med din totemistiska familj.

VAMPYRISM

Traditionellt skiljer man mellan svart och vit magi och förvisso kan man göra en sådan uppdelning - men om man tror att det finns en tydlig mittlinje så tror man fel. Det är bara utåt de båda ytterområdena som man finner tydligt svart och tydligt vitt. Det mesta utgöres av gråtoner; blandningar av svart och vitt.

När man talar om svart och vit magi menar man ond respektive god magi. Ond och god på vilket vis? kan man fråga. Vad är det som gör att vit magi är god, svart magi är ond?

Tittar man noga efter vad som menas blir det paradoxalt, blir motstridigt på ett helt absurt vis. Vad som är gott för vissa kan vara ont för andra. Ofta menas nog att det som är till skada är ont, men vad som är till skada för somliga kan vara till gagn för andra - och var hamnar man då? Kan ett och samma vara både gott och ont?

Ja, otvivelaktigt ja! Ur kosmisk synvinkel är mänskliga värderingar mycket begränsade. Vad som är ont och gott enligt de mänskliga värdeskalorna har inget samband med vad som är ont och gott på kosmisk nivå.

Ett stort och väl täckande exempel är detta:

Mängden människor ökar, samtidigt som odlingsbar mark och övriga naturresurser minskar. Ökningen av antalet människor sker logaritmiskt, varmed menas att vi blir allt flera på allt kortare tid.

Det har varit möjligt att beräkna hur stor folkmängden var under gångna tider då det inte förekom sådan statistik som vi nu har. Man kan i stort sett beräkna hur många som fanns redan för årtusenden sedan, men låt oss inte gå så långt tillbaka. Den katastrofala ökningen framgår av följande:

År 1600 fanns det 500 miljoner människor på Jorden. Två sekler senare, alltså 1800, hade mängden ökat till 900 miljoner. Bara femtio år därefter, 1850, nåddes miljardnivån; 1.000 miljoner och efter ytterligare femtio år, alltså 1900, var antalet människor 1.600 miljoner.

Sedan gick det allt raskare. 1950 var mängden 2.500 miljoner och redan 1968 hade ytterligare en miljard tillkommit; då fanns det alltså 3.500 miljoner människor.

1987 var antalet människor 5.000 miljoner och inom kort har ännu en miljard lagts till. Som synes; det går allt fortare.

Den senaste fördubblingen tog 37 år. Förra tog 70 år. Förra igen tog 110 år. Om man ritar detta som en kurva visar det sig att kurvan går allt brantare uppåt, strävar alltmera lodrätt.

Samtidigt minskar den odlingsbara arealen och även detta sker enligt en exponentiell kurva. Den pekar således allt brantare nedåt. Vi har två kurvor av vilka den ena strävar allt brantare mot höjden och den andra allt brantare mot djupen.

Markens förödelse sker på ett flertal olika vis, men det mesta är överexploatering. Överodling och övergödning, överbetning av enorma mängder boskap, skogsskövling och vedtäkt, urlakning, försaltning, förgiftning.

Den areal matjord som förstördes *för alltid* under 80-talet, på bara tio år, motsvarar mer än hälften av hela USA:s areal. Mer än 5 miljoner hektar åkermark förstöres *varje år* runtom hela planeten. Dessutom ökar takten; alltmera mark förödes på allt kortare tid.

Det krävs inte mycket tankearbete för att förstå konsekvenserna av detta. Vi blir allt flera och samtidigt krymper den areal på vilken vi kan odla. Det hjälper inte att plöja upp mer mark, för den förstöres av detta. Ett exempel kan nämnas:

1954 plöjdes 40 miljoner hektar stäpp i Kazakstan för odling av vete. Redan två år senare minskade skördarna på grund av jorderosion. 1965 konstaterades att 17 miljoner hektar var svårt skadade och 4 miljoner totalt förstörda. Under de följande åren ökade förstörelsen alltmera.

Samma sker överallt där människor startar nyodling. Det går bra till en början, sedan avstannar tillväxten, vänder och blir allt sämre.

Alla animaliska arter är, självklart, ätare. Basen för allt liv är växtriket, som bygges upp genom fotosyntesen av ljus, luft och vatten. En generell regel säger att ätarna får inte utgöra mer än 10% av det som ätes, eljest kan inte det ätbara återhämta sig.

Massan av levande materia (vegetabilisk + animalisk) på vår planet är cirka 20 biljoner ton. Djurlivet utgör 2 biljoner ton därav. Dessa siffror kalkylerades fram under 70-talet - *men de stämmer inte längre!* Vår enorma förstörelse av skog och mark gör att växtriket krymper. Visst utrotar vi samtidigt mängder av djurarter, men vi ökar samtidigt mängden tamboskap och oss själva.

Dessutom förgiftar vi miljön på ett flertal olika vis. Vi håller på att förstöra hela ekosystemet genom vår folkmängdsökning och vår ohämmade rovdrift. Helt uppenbart är att det måste ske ett ofantligt stort sammanbrott.

Det finns fler obehagliga data, mängder av sådana. Flertalet av dem kommer från FN-organet World Watch. Det är alltså data som är kända på hög nivå och offentliggjorda; alls inte några hemliga uppgifter.

Nu kan man ju fråga varför de makthavande runtom i vår värld inte gör något åt detta, men den frågan kan besvaras med en motfråga, på bara två ord: *Göra vad?*

Det måste framstå som helt självklart bortom all diskussion att orsaken till denna fruktansvärda felutveckling är en enda: *All vi har försökt oss långt bortom alla proportioner.*

Så vad blir lösningen? Svaret är uppenbart: Att vi minskar vårt antal till en mängd där vi är i proportion till övriga arter och till det gemensamma skafferiet. Ett enkelt och självklart svar, men frågan är fortfarande öppen: Hur skall det gå till?

Nå, situationen kommer att redas ut av naturen själv, det vill säga av våra föräldrar: Moder Jorden och Fader Solen. Sannolikt kommer ekosystemet att överleva, men beståndsdelar av det måste reduceras och kanske utplånas. Sådant har skett tidigare under livets utveckling på denna planet.

Fem gånger har det skett oerhört stora förändringar där livsformer har reducerats och livsformer har utplånats, med en ny utveckling som följd. Detta har hänt långt innan mänskligheten blev tillverkad. Att något sådant skall ske en sjätte gång måste te sig som ofattbart för oss alla - *men det kommer.*

Man har matat in alla tillgängliga uppgifter om denna katastrofala utveckling i datorer för att försöka hitta någon uthärdlig lösning. Den enda lösning datorerna kunde ge kan uttryckas med följande ord:

Minska mängden människor, med 99%, så att 1 % återstår, det vill säga cirka 50 miljoner individer. Då får ekosystemet möjlighet att återhämta sig.

Nu kommer vi till den fråga som var syftet med detta långa och kusliga exempel:

Är det gott eller ont att utplåna 99% av mänskligheten?

Det bör väl vara ganska tydligt att frågan inte kan besvaras med vare sig ja eller nej? Först måste man specificera genom att ange för *vem och för vad* som detta är av godo eller ondo.

För ekosystemet är svaret självklart ja, ett mycket tydligt och entydigt ja. Det skulle inte innebära det ringaste ont för jordelivets helhet om mänskligheten reducerades till en mängd av 50 miljoner individer. Faktiskt skulle det inte vara något ont för helheten om mänskligheten utplånades totalt! Därefter skulle de övriga arterna av vegetabilier och animalier så småningom nå ett stadium av inbördes balans och harmoni.

Vad har planetens levande helhet för nytta av människan? Så som vi har uppfört oss har vi enbart vållat skador. Det blir alltså ett skoningslöst *ja* från ekosystemets helhet på frågan om det är gott att reducera eller rentav utplåna mänskligheten.

Nå - men hur ter sig frågan ur mänsklighetens synvinkel? Även där måste svaret bli ja. Vår mängd måste reduceras av den enkla anledningen att vi inte kan fortsätta att äta upp samtliga andra arter tills bara vi själva återstår och då måste börja äta varandra. Den tanken ter sig helt absurd. För släktets egen skull är det enbart av godo med en reduktion av antalet, men givetvis av ondo med utplåning.

Det blir först på den enskilda individens nivå som reduktion kan uppfattas som någonting ont - och då enbart för dem som drabbas. Om man själv - eller någon man håller av - måste dö kan detta knappast tyckas vara någonting gott. Visst kan somliga bedöma även sin egen eller sina käras död som nödvändig för släktets överlevnad - men känslan skulle säga något annat.

Värdering i ont och gott är dels emotionell, dels intellektuell; dels är det *känslomässigt*, dels *logiskt rationellt*. Vi kan alltså på rent förnuftsmässig nivå se en åtgärd som behövlig, nödvändig och av godo, men samtidigt *känna* den som något ont.

Känslan fanns före tanken, rent utvecklingsmässigt sett. Det är faktiskt så att våra levnadsregler och lagar är rationaliseringar av känslor. När de första samlevnadsreglema tillkom var de uttryck för sådant som man *kände* var gott och ont.

Vi kan uttrycka dessa primära - alltså ursprungliga och grundläggande - värderingar så här enkelt:

Gott är det som känns gott - ont är det som känns ont.

Så enkel är grunden, men uppbyggnaden från den grunden, alltså den konsekventa utvecklingen, är mer komplicerad. Vi inser rent intellektuellt att det kan vara nödvändigt med umbäranden och lidande för att nå ett visst mål. Målet är av godo, men kan bara nås genom någonting som gör ont. Här tangerar vi en mycket gammal fråga: Kan man använda onda medel för goda mål? Det beror - som redan sagts - på vad man menar med orden gott och ont.

Rent primärt är varje individ sig själv närmast och värnar om sin fortsatta existens - även om detta betyder att andra måste offras. Sådan är den råa, driftsmässiga och instinktmässiga grunden. Individens styrs av känslor, vars syfte är att individen skall fortsätta att leva. Rädslan åstadkommer flykt från faran, vreden åstadkommer strid mot faran. Den biologiska roboten är försedd med överlevnadsmekanismer, kan vi säga.

Ovanpå denna enkla och råa grund finns en känslobyggnad av mer komplicerad art. Detta gäller inte bara för människan, utan för många andra arter. Individens riskerar sitt liv för att värna andra; livspartnern, avkomman, andra medlemmar av flocken.

Detta ligger på emotionell nivå. Människan har rationaliserat detta till etiska värderingar, komplicerat det hela, varierat och nyanserat - men grunden under alltihop är de drifter som Moder Jord och Fader Sol har programmerat in i sina barn.

Enligt det kosmiska programmet är helheten viktigare än sina delar. Universums helhet är viktigare än sina enskilda galaxer. En galax är viktigare än sina enskilda planetsystem. En planets ekosystem är viktigare än de enskilda arter som ingår däri. En art är viktigare än sina flockar. En flock är viktigare än sina familjer. En familj är viktigare än sina individer - och framtiden är viktigare än nuet, i betydelsen att avkomman måste värnas även om man måste offra sitt eget liv.

Om vi vänder på det så blir det så här:

Individen kan offras för familjen, familjen kan offras för flocken, flocken kan offras för släktet - och enskilda släkten kan offras för att bevara ekosystemet. Så är det kosmiska pro-grammet och dess kodex för vad som är rätt och fel, gott och ont. *Alla värderingar är målrelaterade*; gott och ont är någonting relativt och olika på olika nivåer, i olika sammanhang och i skilda tider, på skilda platser.

Att utnyttja andra, rentav offra andra, för sin egen existens och sitt eget välbefinnande kan uppfattas som ont. Det innebär ju att parasitera, att vampyrisera. *Vampyrism* uppfattas inte precis som någonting gott. De flesta av oss både känner och tycker att en vampyr är en ful figur; någonting ont - *men ur ekosystemets synvinkel är mänskligheten ett vampyrsläkte.*

Vi utsuger andra för att förbättra åt oss själva, borttränger, förslavar, offrar och utrotar andra arter för att utbreda oss själva och öka vårt välbefinnande. Vi vampyriserar - både andra och varandra. Vi är en månghövdad organism som äter och dricker med mer än femtusen miljoner munnar. Alltså är vi en ytterst ondskefull organism - en elakartad sjukdom som skadar och förgiftar hela moderkroppen. Detta är ju helt tydligt och logiskt oemotsägligt - men uppfattar vi oss själva på det sättet?

Nej. Vi uppfattar, bedömer och värderar på subjektiv nivå, ur i tur och ordning individuell, familjemässig, flockmässig och artmässig synvinkel. Gott och ont är subjektiva värderingar som grundas på individ, familj, flock och art.

Subjektivism kan sägas vara detsamma som egots synvinkel, uppfattning, bedömning och värdering.

Finns det någon *objektiv* värdenorm - i betydelsen överordnad de individuella bedömningarna? Ja - hurdan den är har det ordats om på denna sida och föregående. Kan man gå utanför sig själv och den helhet i vilken man ingår och se jordiskheten ur ett ickejordiskt perspektiv så framträder konturerna av ett objektivt värdesystem. Man kan också säga så här:

Om vi åstadkommer en behaglig tillvaro för oss själva, varandra och andra på en och samma *gång*, med alla individer och arter inkluderade, då råder ett tillstånd av godhet.

Det är ett ideal, en dröm. Även vampyrer kan drömma vackra drömmar, när blodtörsten är stillad, men skall en dröm som denna kunna bli verklighet måste vampyren förändras, Förändras i sådan grad att det kan liknas vid döden.

Gott och ont, vitt och svart; en alltför enkel uppdelning. De som talar om svart magi och vit magi har en ytlig uppfattning och har inte besökt de psykiska dimensionerna. Jag har, och för mig finns det ingen sådan uppdelning. Det finns bara en enda magi och oavsett till vilket syfte man använder den så är den av godo för utövaren. Utövaren använder den till godo enligt sin egen aspekt - förutsatt att utövaren är psykiskt frisk.

Ingen psykiskt frisk person skulle kunna använda magin med syftet att åstadkomma något ont - ur sin egen aspekt. Man använder den till att åstadkomma något som man själv uppfattar som gott. Om detta är gott även för andra, ja det är ju en annan sak. Det kan knappast vara av godo för alla, eftersom utövaren är en människa och som sådan har mänskliga värderingar.

Jag har träffat människor som velat utöva svart magi, i betydelsen att de ämnat vålla ont. De har antingen varit okunniga eller psykiskt sjuka, ofta bådadera.

Jag har också träffat människor som bett om hjälp att bli vampyrer, alltså den klassiska sorten som suger liv ur andra för att därmed bli odödliga. De har verkligen önskat detta, med vetskap om vad det innebär. De har rådfrågat mig och fått ärlig information om vad sådan vampyrism medför. Deras syfte har inte varit att vålla ont. De har alltså inte bett om hjälp att åstadkomma rent ondskefulla gärningar - så kan man då påstå att de har sökt ondskan?

Nej, det vore fel att påstå något sådant. De har ju faktiskt sökt det goda, alltså något som de har uppfattat som gott. Att inte nödgas dö, att undgå kroppens död, har varit någonting gott för dem. De har varit medvetna om att de måste suga livskraft ur andra för att hejda sina egna åldrandeprocesser, men detta har inte varit syftet. Om de velat beröva andra deras livskraft just i avsikt att vålla skada, lidande och död - då kunde man ha sagt att syftet varit ondsinnat. Nu var det inte så. De ville skaffa sig odödlighet och uppfattade inte detta som något ont, enbart som något gott. De som skulle berövats livskraft kunde väl knappast uppfatta saken på samma sätt. De skulle ha uppfattat den som ond. I båda fallen var det subjektiva värderingar.

Nå - hur var det då på objektiv nivå? Det går inte att ge något entydigt svar på den frågan. Den hör samman med vad den blivande vampyren och dennes blivande offer är för sorts personer; vad de har för egenskaper, vad de har för betydelser för andra. Eftersom dessa data har en mängd okända variabler går det inte att ge någon generell bedömning. Den skiftar från fall till fall.

Vampyrism av den klassiska sorten - alltså där en person hejdar åldrandet och själva döden - är ett kärt tema inom litteratur och film. Fysiktroende kan givetvis inte föreställa sig att något sådant är möjligt i verkligheten, men fysiktroende har fel i så mycket annat och även i detta. *Det finns vampyrer* och jag har mött sådana.

Det finns, i stort sett, två sorters vampyrer. Den ena sorten är köttsligt levande personer som absorberar livskraft från andra och därigenom bevarar sig ungdomliga upp i hög ålder. Det är inte bara till

utseendet dessa personer är ungdomliga. Det är fråga om ett bromsat åldrande. Odödliga är de dock inte, även om de kan nå osedvanligt hög ålder.

Det finns en sorts gradskala hos dessa vampyrer, på så sätt att vissa bevarar sin ungdomlighet längre än andra.

Jag har anledning misstänka att vissa vampyrer av denna sort kan leva extremt länge, men att just dessa är mycket skygga av sig. De blir inte bofasta någonstans, stannar inte särskilt många år på en och samma plats och undviker att skaffa sig vänner. Deras abnorma livslängd och vitalitet skulle givetvis väcka undran. De är ständiga resenärer, tillfälliga besökare var de än befinner sig.

De mindre långlivade kan ha vänner. De kan bilda familj och få barn och leva tämligen normalt. Ingen vettig människa skulle kunna få tanken att en sådan person var vampyr - även om någon kanske skulle förnimma en viss matthet, tröghet, trötthet och liknande känslor i den personens närhet.

Hur det förhåller sig med de långlivade vampyrerna är svårare att gissa. Visst kan även en sådan bilda familj, men bryter nog upp efter ett lagom antal år och fortsätter sin långa livsresa i ensamhet - eller till en ny familjebildning. Vem kan väl veta hur många familjeband en sådan vampyr hinner knyta under sin långa levnad?

Vampyregenskapen ligger antagligen latent i arvsgenen hos dessa personer och överföres till avkomman. Därmed inte sagt att barnen blir vampyrer. För att anlaget skall framträda kan det krävas en viss kombination av generna från vampyren och den andra parten.

Här talas det alltså om ärftlig vampyrism, men det finns även förvärvad vampyrism.

Den klassiska metoden när det gäller förvärvad vampyrism är att få substans från vampyren introjicerad i sin egen kropp och blod förefaller vara den vanligaste substansen. Rent medicinskt bör man här anmärka att blodgruppema måste vara lika mellan givare och mottagare. Är det fråga om andra substanser än blod får man nog hålla i åtanke vad som är gällande vid alla former av transplantation.

Vid dessa metoder befinner man sig i en skymningszon mellan fysikens system och metafysikens. Därvid gäller lagar från båda världarna. Ytterligare ett steg bort från fysikens system och det råder större frihet, genom det som inom religioner och då särskilt kristendomen kallas *transsubstantiation*, ett svårt ord som är sammansatt av trans i betydelsen överföring och substans. Alltså överföring eller snarare omvandling av substanser.

Vid den kristna ritual som kallas nattvard förutsättes att vinet omvandlas till Kristi blod - transsubstantieras - just i den stund då det drickes.

Det är en förnuftslös orimlighet och naturlagstridig omöjlighet enligt fysikens system, men eftersom det handlar om metafysik är det andra lagar och annan logik som gäller. Genom att helt utan reservation godta det som möjligt blir det möjligt, eftersom det har ursprung inom den magiska dimensionen där mirakler är naturliga.

Vi kan säga så här:

Om en person inte kan acceptera den kristna tron som någonting helt sant, äkta och därmed verkligt och ändå begår nattvarden - då sker ingen transsubstantiation. Vinet förblir vin.

Samma gäller om en person får introjicerat substanser från en vampyr i sin kropp. Om denne person inte kan acceptera metafysikens system i allmänhet och magins system i synnerhet så förblir nämnda substanser enbart fysiska. De utgör dessutom främmande element, mot vilka kroppens immunförsvar reagerar enligt sitt naturliga program.

Om personen ifråga istället är övertygad om att magin är verklig så sker en transsubstantiation. Likgiltigt vad det är för substanser som överförs så sker en omvandling och de accepteras av mottagarens kropp. Det kan sägas vara en *ömsesidig* omvandling, såtillvida att substanserna omvandlas att bli hemhöriga i mottagarens kropp och dennes kropp omvandlas att anta de egenskaper som finns i substanserna.

Delvis fysik, delvis metafysik. Det fysiska utgöres av att substanserna innehåller givarens genetiska mönster. Generna finns i varje cell i hela kroppen. Men detta faktum räcker inte för en omvandling av mottagarens kropp. Till det fysiska anknytes det metafysiska. Generna är bara en fysisk konkretisering av ett bakomliggande och *förutvarande* syfte - och syftet fanns alltså före genernas tillkomst.

Den som skapade livsformerna hade denna skapelseprocess som ett abstrakt syfte. Syftet konkretiserades i materiell form, i den genetiska koden. *Men syftet fanns först!* Helheten går alltid före sina delar i tiden, detta är ett ovedersägligt faktum som är godtaget även av fysisk vetenskap.

Mönstret fanns i immateriell form innan det fick den materiella form som vi kallar DNA-molekylen = *desoxyribonucleinsyran*, alltså arvsgenerna. Mönstret fanns före, i betydelsen att det förut och nu och alltid framdeles existerar tidlöst i en annan dimension. Där har vi anknytningen som nämnts härövan, detta är vad som möjliggör transsubstantiation när ämnen från vampyren introduceras i en normalmänsklig kropp.

Så går det till - men sedan har vi ju problemet att finna någon som har vampyriska egenskaper och förmå denne att donera substanser.

En annan metod är att använda drakäggets magi och i detta placera substanser från blodsugande arter, jämte droppar av sitt eget blod. Man bör då anskaffa substanser från så många olika arter som möjligt. Anledningen till detta är att man får en viss prägling från dessa arter, alltså erhåller egenskaper som är arttypiska för dem. Genom att bereda en magisk cocktail med så varierade ingredienser som möjligt gör man utjämning och undviker en markant personlighetsförändring.

Ritualet skall utföras nattetid på en kyrkogård och ägget placeras i en grav. Den formel man använder är den tidigare nämnda som hör ihop med drakäggets magi och man utarbetar därtill sin egen önskan om att få förmåga att absorbera livskraft från andra för att hejda åldrandet och döden.

Jag rekommenderar inte magi av detta slag, men var och en har sitt fria val - på eget ansvar. Som framgår av texten på sidan 121 är vi ju redan vampyrer, allihop. Vi vampyriserar både varandra och andra. Den här angivna metoden förstärker något som redan finns.

Fördröjt åldrande, men inte definitiv odödlighet, är vad man åstadkommer med den här relaterade sortens magi. Den kan sägas vara en förberedelse, ett *preludium* till en långvarigare form av vampyrism, där det inte bara är fråga om odödlighet, utan om *odödbarhet*.

Det är en magisk förberedelse som varit känd och utövats av trolldomskunniga överallt i världen så långt tillbaka som det är möjligt att forska. Man förbereder sig för en tillvaro som odödlig och odödbar vampyr, men för att kunna bli odödlig på det viset måste man först dö.

Kroppen måste dö, men genom den magiska kraften blir den bevarad; den ruttnar inte. Den är egentligen inte död, men heller inte levande.

Det är inte den vandöda kroppen som färdas omkring och stjälar livskraft, utan ett duplikat av den, en kopia som visserligen ter sig fullt verklig, men ändå inte är materiell. Den kan sägas vara en förtätning av psykisk energi, ett kraftkondens.

För att kunna fortleva på detta sätt måste den vandöda kroppen förses med livskraft från andra. Vampyren färdas omkring och stjälar livskraft, som den sedan överför till sitt begravningslik i samband med att den sjunker in i detta under dagtid. Duplikatkroppen kan bara finnas nattetid; den klarar inte av att utsättas för dagsljuset.

När *Bram Stoker* skrev sin roman *Dracula* hade han tillgång till källuppgifter om vampyrismen, men inte fullständigt. Han trodde att det var liket som färdades omkring nattetid. Den vampyr han skildrade hade sitt ursprung i Rumänien.

Benämningen vampyr antas komma från det slaviska ordet *upir*, men ett annat ord ur samma språkstam för denna sorts varelser är *moroi*. *Moroi* har först varit *strigoi*; magiker.

Inom det karibiska området är vampyrerna kända under namn som *loogaroo*, *sukuyan* och *jumbie*, på Haiti kallas de *legarou*. Surinams vampyrer har beteckningen *azeman* och i Malaysia är namnet *langsuir* eller *penang-gala*. Ghanas folk känner dem som *obayifo* och på ön Kiriwina kallas de *bogan*. Uppräkningen av olika namn för denna sorts odödliga varelser kan bli mycket lång, men det sagda får räcka. De är kända, överallt och ända sedan urtiden. De är fruktade, men samtidigt finns det många skulle vilja bli sådana; få denna perversa form av odödlighet.

Det är ingenting att eftersträva. Tillvaro endast nattetid och i en ofattbar ensamhet, där den enda strävan blir att stjäla blod att substantiera och överföra till den vandöda kroppen. *Tillvaro*, *inte* liv, för där finns inga känslor, inga känslor alls, bara en besatthet att söka blod.

Att leva innebär att känna; varje form av liv har känslor. Det kan inte finnas liv utan känslor. Därför kan vampyren inte sägas vara levande. Det är bara en pervers skenform av liv och till slut blir denna tillvaro outhärdlig; vampyren unnar sig den ljuvliga lyxen att äntligen dö på riktigt. Varthän därefter? Det finns bara en enda konsekvent fortsättning; Mörkrets värld. Där är natten utan slut. Framtiden formas av det förgångna genom nuets katalysator; upplevelsorna danar vårt fortsatta öde. Ingen sitter till doms över oss efter döden. Vi dömer oss själva, men det ger inga privilegier. Där och då dömer vi mer skoningslöst konsekvent än vad vi kan föreställa oss här och nu.

För att kunna installera sig i magins system och därmed installera magins system i sig själv måste man förmå se helheten. Se både fysiken och metafysiken som verkligheter - och förstå och godta att fysiken är underordnad metafysiken; att den fysiska verkligheten är en produkt av den metafysiska; att metafysiken är det mönster som skapat fysiken; att fysiken är en mycket begränsad liten del inom metafysikens obegränsade och oändliga helhet.

Jag är på en och samma gång en nära släkting och en fullständig främling; barn av moder Gaia och styvbarn; medlem av det jordiska ekosystemet och besökare, turist, gäst. Resenären, den utomstående, kan se och bedöma opartiskt, där de bofasta infödingarna är hemmablinda.

Det stundar omvälvning, en ofantligt stor sådan. Den medför ett systemskifte. För att överleva måste man anpassa sig till det nya systemet. Anpassa genom att förändras.

Vampyrens tillvaro är inte äkta liv. Därför måste vampyren dö för att det äkta livet skall kunna spira - och människan till slut bli sant mänsklig.